

HARRY POTER ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

1

C
APITOLUL
I

BĂIATUL DE ODINIOARĂ

Domnul și doamna Dursley, de pe Alea Boschetelor, numărul 4, erau foarte mândri că erau complet nor mali, slavă Domnului! Erau ultimii oameni de la care te

-

ai fi așteptat să fie amestecați în ceva straniu sau misterios, fiindcă, pur și simplu, nu credeau în astfel de aiureli!

Domnul Dursley era directorul un ei firme, numite Grunnings, care făcea burghie. Era un bărbat înalt, mătăhălos, aproape fără gât, dar avea o mustață foarte bogată. Doamna

Dursley era blondă, foarte slabă, și avea un gât, cam de două ori lungimea normală, ceea ce îi era de mare folos, de oarece își petrecea majoritatea timpului uitându

-

se peste gard, în curțile vecinilor, iscodind tot ce se putea. Cei doi aveau un fiu, pe nume Dudley, care era cel mai reușit copil din lume (după părerea lor).

Familia Dursley avea tot ce și

-ar fi putut do

ri, dar mai avea și un secret, pe care nu vroiau în ruptul capului să

-

l descopere cineva! Le era insuportabil chiar și gândul că cine va

ar fi putut afla vreodată despre familia Potter. Doamna Potter era sora doamnei Dursley, dar nu se mai văzuseră de câțiva ani buni. De fapt, doamna Dursley pretindea chiar că nu are nici o soră, deoarece doamna Potter și dragul ei soț bun

-de-

nimic erau complet opuși felului ei de

a fi. Familia Dursley se cutremura numai la gândul că vecinii lor le

-ar fi putut vedea vreodată

ă

rudele. Familia Potter avea și ea un fiu, dar domnul și doamna Dursley nu

-

l văzuseră

niciodată și nici nu doreau așa ceva. Copilul era alt motiv care îi ținea la distanță. Cum să se joace micul lor Dudley cu un astfel de copil?!?

Când domnul și doamna Dursley se treziră în acea zi de marți, mohorâtă și tristă, în care începe povestea noastră, în afară de cerul întunecat, nimic nu prevestea lucrurile stranii și misterioase care urmau să se petreacă în întreaga țară. Domnul Dursley fredona ceva, în timp ce

își lua din șifonier cea mai anostă cravată, bună pentru o zi de muncă, desigur!

Doamna Dursley trăncănea veselă, în timp ce se străduia să

-

l potolească pe micuțul Dudley,

care nu mai contenea cu ți

petele.

Nici unul nu observă bufnița mare și pământie, ca

re zbu

ra prin fața ferestrei.

La opt și jumătate fix, domnul Dursley își luă servieta, o ciupi ușor de obraz pe doamna Dursley și încercă să

-

l sărute pe Dudley, dar rată momentul, fiindcă pe băiat îl apucară nă

-

bădăile și începu să împoaște peste tot cu lapte și biscuiți.

—

Mare zvăpăiat! zâmbi domnul Dursley și ieși din casă. Se urcă în mașină și plecă. La colțul străzii, observă primul semn ciudat: un motan care studia o hartă! Preț de o secundă nu își dădu seama de grozăvia situației, apoi, întoarse brusc capul, să vadă dacă nu se înșelase. Da, era un motan vărgat, dar nici urmă de hartă! Cum de se gândise, măcar, la așa ceva? Probabil că lumina îi jucase o festă. Domnul Dursley clipi și se uită fix la motan. Acesta îi întoarse privirea. În timp ce mer

gea mai departe, domnul Dursley continua să privească

motanul prin oglinda retrovizoare. Acum, jivina citea numele străzii, adică se uita la plăcuța străzii. Cine a mai văzut pisică, care să citească plăcuțele străzilor sau să se orienteze pe hărți?!? Domnul Dursley ridică din umeri și alungă din minte imaginea motanului. Tot drumul nu se mai gândi decât cum să obțină în ziua aceea o comandă cât mai mare de burghie.

Dar, la marginea orașului, imaginea burghiilor fu alungată din mintea lui de altceva straniu. Cum de-

abia se mișcă, încet ca melcul, în aglomerația șoselei, nu putu să nu observe

oamenii îmbrăcați cât se poate de ciudat, oameni cu pelerine largi pe umeri. Nu putea să

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

sufere oamenii îmbrăcați extravagant! Își închipui că era vreo altă modă stupidă. Bătu nervos cu degetele pe volan, când ochii îi căzură pe un grup de astfel de... ciudați, ca să nu spună altfel! Șușoteau agitați între ei. Domnul Dursley observă cu stupefație că unii dintre ei nici măcar nu erau tineri. Cum puteau unii de vârsta lui să poarte acele pelerine fistiche, de culoare verde-sma

rald?!? Ce tupeu pe ei! Apoi, îi trecu prin cap că oamenii aceia strângeau probabil fonduri pentru cine știe ce, de

-

aia erau îmbrăcați așa bătător la ochi. Da, asta trebuia să fie! Traficul se descongese și, după puțin timp, domnul Dursley ajunsese în parcare a firmei. Gândul lui era din nou la burghie.

În biroul său, la etajul nouă, domnul Dursley se așeză cu spatele la fereastră. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, cu greu s

-ar fi putut concentra în di

mineața aceea la burghiele lui. Așa că

nu văzu bufnițele care zburau în plină zi, deși, ceilalți oameni de pe stradă le văzură. Arătau cu degetul spre ele și priveau cu gura căscată, în timp ce puzderie de bufnițe tre

ceau pe

deasupra capetelor lor. Mulți dintre ei nu văzuseră o bufniță nici noaptea, darămite ziua!

Domnul Dursley habar n-avea de toate acestea! A urlat la subalterni, a dat telefoane importante și a mai zbierat un pic. Asta însemna că a fost într

-

o dispoziție excelentă până la

prânz, când s-a

gândit să se mai dezmoștească puțin și s

-

a sculat de pe scaun să se ducă să

-

și

cumpere un covrig de la brutăria de vizavi.

Uitase cu totul de oamenii în pelerine, când văzu alt grup, chiar lângă brutărie. Nu

-

și

putea explica de ce, dar îi dădeau o senzație de neliniște. Oamenii erau foarte agitați, șușoteau între ei și nu aveau nici un fel de cutie în care să strângă vreo colecție. Intră în brutărie și își luă o gogoasă, până la urmă. Când trecu pe lângă acei oameni ciudați, auzi câteva frânturi din conversația lor:

—

Familia Potter... Da... Așa am auzit...

—

Da... Fiul lor, Harry...

Domnul Dursley încremeni locului. Îl năpădi groaza. Vru să le spună ceva acelor oameni, dar renunță după ce se gândi mai bine.

Fugi până în biroul lui, îi spuse secretarei să
nu fie de
ranjat și puse mâna pe telefon.
Aproape că formase tot numărul, când se răzgândi și lăsă receptorul jos. Căzu pe gân
duri,
mângâindu-
și mustața. Nu, nu... Era cât se poate de stupid din partea lui... Potter era un nume
destul de comun prin acel
e părți, nu? Probabil că pe mulți îi chema Potter, iar despre Harry,
ce să mai vorbim! Dacă se gândea mai bine, nici măcar nu era sigur că pe nepotul lui îl
chema Harry... Nu-
l văzuse niciodată... Poate îl chema Harvey, cine știe? Sau Harold...
N-avea nici un rost s-
o neliniștească și pe doam
na Dursley! Întotdeauna se indispunea
cumplit, când i se amintea despre sora ei. Și avea și de ce, biata de ea! Dacă ar fi avut el o
asemenea soră... Și, totuși, acei oameni cu pelerine...

Nu prea i-a mai stat capul la
burghie în după

-

amiaza aceea, iar când părăsi clădirea, la
ora cinci, era așa de îngrijorat, încât dădu peste cineva, din greșeală.

—

Scuzați! mormăi el către omulețul în care intrase și care se clătină și aproape își
pierdu echilibrul.

Trecură câteva secunde bune până ce domnul Dursley își dădu seama că omul purta o
pelerină violetă. Bărbatul nu părea supărat deloc că fusese aproape trântit la pământ, ba, din
contră, fața i se destinse într

-

un zâmbet larg și spuse cu o voce, ca un chițăit, care îi

făcu pe
toți cei din apropiere să întoarcă mirați capetele:

—

N-
ai de ce să te scuzi, dragă domnule, nimic nu mă poate indispune azi! Să ne
bucurăm că am scăpat de Știm

-Noi-

Cine! Chiar și un Încuiat ca tine ar trebui să
preamărească această zi deosebit de

fericită!

Și omul îl îmbrățișă pe domnul Dursley și se îndepărtă. Domnul Dursley rămase ținut
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

locului, uimit peste măsură că fusese îmbrățișat de o persoană complet necunoscută. Era enervat și fiindcă îl făcuse Încuiat, ce

-

o fi vrut să spună... Se urcă în mașină și se grăbi spre casă, sperând că totul fusese numai în imaginația lui. Lucru ciudat să spere așa ceva, fiindcă nu era deloc de acord cu astfel de lucruri stupide, cum ar fi imaginația!

De îndată ce intră pe aleea casei sale, văzu ceva care nu avu darul să

-

l liniștească:

motanul de dimineață! Acum, stătea așezat pe gardul grădinii sale. Putea să jure că era ace

-

lași, după semnele din jurul ochilor.

—

Zât! șuieră domnul Dursley supărat.

Motanul nici nu se clinti din loc și îi aruncă o privire re

ce. Era acesta, oare,

comportamentul normal al unei pisici? Domnul Dursley încercă să nu dea importanță incidentului și intră în casă. Nici acum nu credea că e cazul să

-

și îngrijoreze nevasta, așa că

n-

avea de gând să amintească nimic din ce i se întâmplas

e.

Doamna Dursley avusese o zi plăcută, cât se poate de obișnuită. La masă, îi povesti soțului ei despre problemele pe care le avea vecina cu fiica ei și cum Dudley învățase un nou cuvânt: „Nu!” Domnul Dursley încerca să se poarte cât mai normal. După ce î

l duse pe

Dudley la culcare, coborî în sufragerie pentru a asculta ultimul buletin de știri al zilei:

”

Și

în final, o știre stranie: au fost observate peste tot în oraș bufnițe cu un comportament cât se poate de ciudat! Deși bufnițele vânează noaptea, iar peste zi sunt

văzute extrem de rar, de la răsăritul soarelui și până acum, au fost văzute sute de bufnițe, zburând în toate direcțiile! Oamenii de știință nu au găsit încă o explicație pentru această schimbare de comportament!”

Comentatorul făcu o pauză, apoi reluă:

„Mare mister! Și acum, Jim McGuffin, cu știrile despre vreme! Ei, Jim, or să mai fie

averse de... bufnițe în noaptea asta?”

„Ei bine, Ted”,
începu meteorologul de serviciu,
„nu pot să prevăd așa ceva, dar nu
numai bufnițele s
-au purtat ciudat
azi! Oameni din Kent, Yorkshire și Dundee m
-au informat
că, în loc de ploile pe care le
-
am promis aseară,
a
plouat cu... stele căzătoare! Poate că unii
au serbat mai devreme Noaptea Artificiilor! Mai e, oameni buni! Săptămâna viitoare!
re!
Oricum, vă promit o

vreme umedă pentru la noapte!”

Domnul Dursley rămase nemișcat în fotoliul său. Stele căzătoare peste Marea Britanie?
Bufnițe ziua? Oameni misterioși cu pelerine extravagante? Și acel zvon despre familia
Potter...

Doamna Dursley apără cu două cești cu ceai. Nu, nu, nu era bine deloc! Trebuia să
-i
spună și ei! Tuși nervos și începu:

—

Eh, Petunia, dragă, ai mai auzit ceva despre sora ta... Recent?

Așa cum se așteptase, doamna Dursley tresări nervoasă și iritată. Doar stabiliseră că,
formal, ea nu avea nici
o soră!

—

Nu! zise ea tăios. De ce?

—

Au fost niște știri tare ciudate, murmură domnul Dursley. Stele căzătoare, bufnițe...
oameni ciudați prin oraș...

—

Și? izbucni doamna Dursley.

—

Păi... m

-

am gândit că, poate, ar avea vreo legătură cu... știi tu... cu cei de teapa ei!

Doamna Dursley sorbi ceaiul cu buzele strânse. Domnul Dursley se întrebă dacă să îndrăznească să

-

i spună că auzise ceva și despre numele Potter... Nu, mai bine nu!... Și aminti în treacăt:

—

Băiatul lor, ăăă... e cam de vârsta lui Dudley, nu?

—

Așa cred! răspunse doamna Dursley, înțepată.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

4

—

Și cum îl chema? Harold, cumva?

—

Harry! Un nume urât, cât se poate de obișnuit, după gustul meu!

—

Da, dragă, fu de acord domnul Dursley și inima i se strânse dureros.

Nu mai scoase un cuvânt

despre acel subiect până se duseră la culcare. În timp ce doamna Dursley era la baie, el se strecură la fereastră și trase cu ochiul afară, în grădină. Motanul era tot acolo și privea fix de

-

a lungul aleii, ca și cum ar fi așteptat ceva sau pe cineva.

O

are își

imagina

toate lucrurile astea? Și ce amestec avea familia Potter? Dacă avea vreun amestec... dacă se dovedea că erau rude cu niște... Oh, ce gând înfiorător!

Se culcă. Doamna Dursley adormi imediat, dar el răsuci totul în minte, iar și iar.

Sing

urul gând liniștitor înainte de a adormi a fost că, în cazul în care familia Potter avea vreun amestec, nu vedea de ce ar dori să ia legătura cu el și cu doamna Dursley. Știau, doar, foarte bine că el și Petunia nu vroiau să știe de ei... Căscă și se întoarse pe partea cealaltă. Nu, nu putea să

-i afecteze în nici un fel...

Dar se înșela amarnic...

Poate că domnul Dursley se cufundase într

-un somn adânc, dar motanul de pe gard nu

dădea nici un semn de oboseală. Stătea tot atât de nemișcat ca o statuie, cu ochii ațintiți spre capătul cel mai îndepărtat al aleii. Nici măcar nu clipi când se auzi ușa unei mașini trântindu-

se sau când pe deasupra capului său zburară două bufnițe. De

-abia pe la miezul

noptii, motanul dădu semne de viață.

La capătul aleii supravegheate de motan își făcu apariția un bărbat. Apăruse atât de neașteptat, ca și cum ar fi ieșit din pământ. Coada motanului se mișcă, iar ochii i se îngustară.

Nimeni nu mai văzuse un individ așa ciudat prin acele locuri. Era înalt, subțire și foarte bătrân, dacă era să te iei după albul părului și al bărbii, care îi atârnavă până la mijloc. Avea o robă lungă și o pelerină purpurie, care mătura pă

mântul, iar în picioare avea cizme cu

cataramă și tocuri înal

te. Ochii, de un albastru luminos, îi sclipeau sub ochelari, iar nasul era

lung și părea să fi fost spart de cel puțin două ori! Numele omului era Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore nu părea să

-

și fi dat seama deloc că ajunsese într

-un loc unde

persoana lui, de la nume la cizme, era nedorită. Umbla prin buzunarele pelerinei, căutând

ceva. Brusc, își dădu seama că este urmărit și își îndreptă privirile spre motanul de la celălalt capăt al aleii. Dintr

-

un motiv anume, imaginea motanului păru să

-

l amuze, fiindcă începu să

chicotească, și murmură:

—

Trebuia să

-mi închipui!

Găsi, în sfârșit, ce căuta. Părea să fie o brichetă argintie. O deschise, o ridică în aer și o

aprinse. Cel mai apropiat bec de pe stradă se stinse cu un mic zgomot. Mai aprinse o dată

bricheta și se stinse următorul bec și tot așa, până când alea se cufundă în beznă, singurele două luminițe fiind ochii motanului, care nu

-

și dezlipea privirea de la noul venit. Dacă

cineva ar fi privit pe după perdele, fie și doamna Dursley, cu privirea ei scrutătoare, nu ar fi deslușit nimic din ce se petrecea atunci pe alee. Albus Dumbledore puse bricheta la loc, în buzunar, și își continuă drumul până la casa de la numărul 4. Se opri la gard, lângă motan. Nu îl privi, dar îi vorbi:

Straniu să vă văd aici, doamnă profesoară McGonagall. Înălță capul și îi zâmbi motanului, dar acesta se făcuse nevăzut. În locul lui, stătea o femeie cu înfățișare severă și cu niște ochelari pătrați, întocmai ca semnele din jurul ochilor motanului. Și ea purta o pelerină, dar de culoarea smaraldului. Era vizibil tulburată.

De unde ai știut că sunt eu? întrebă ea.

Oh... n-am mai văzut o mătă atât de țeapănă!
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

5

Și tu ai fi țeapăn, dacă ai fi stat toată ziua nemișcat pe un gard! zise profesoara McGonagall.

Toată ziua? În loc să sărbătorești? Am văzut zeci de oameni veseli sărbătorind evenimentul, pe tot drumul până aici!

Profesoara McGonagall pufni supărată:

Hm!
Sărbătorind!
Nu crezi că ar fi trebuit să fie mai prudenți? Chiar și Încuiații și
-
au dat seama că se întâmplă ceva! Au spus la știrile de seară!

Își dădu capul pe spate, arătând spre ferestrele întunecate ale sufrageriei familiei Dursley.

Am auzit cu urechile mele! Mulțime de bufnițe... stele căzătoare... Ei bine, nu

-s

chiar așa tâmpiți, și

-

au dat seama. Auzi, stele căzătoare! În Kent! Probabil că e opera lui Dedalus Diggle, numai el e atât de lipsit de cel mai elementar bun simț!

—

Nu-

i poți învinui pentru asta! În ultimii unsprezece ani nu prea am avut motive să ne bucurăm!

—

Știu prea bine, zise profesoara McGonagall, iritată, dar asta nu înseamnă că trebuie e

să ne pierdem capul! Au fost de

-

a dreptul neglijenți, au apărut pe străzi în plină zi și măcar să fi fost îmbrăcați ca Încuiații ăștia! Și zvonurile pe care le

-

au răspândit peste tot...

Îi aruncă o privire grăbită lui Albus Dumbledore, ca și cum s-ar fi

așteptat să

-

i spună

ceva. El nu zise însă nimic, așa că ea continuă:

—

Ce groaznic ar fi dacă în această zi, când Știm

-Noi-

Cine se pare că a dispărut, să afle

Încuiații ăștia despre noi! A dispărut

cu adevărat,

nu-

i așa, Dumbledore?

—

Așa se pare, slavă Domnului! Vrei cumva puțin șerbet de lămâie?

—

Ce să vreau?

Șerbete de lămâie! Un desert al Încuiaților, care îmi place la nebunie!

Nu, mulțumesc, făcu profesoara McGonagall cu răceală, ca și cum ar fi zis că nu era momentul pentru șerbete de lămâie. Așa cum spuneam, chiar dacă Știm
-Noi-Cine a dis
părut...

Dragă Profesoare, o întrerupse Albus Dumbledore, cum se face că o persoană cu bun simț ca tine nu
-i poate spune pe nume? Ce-s prostiile astea cu
Știm
-Noi-Cine?
Spuneți
-i pe
nume:
Cap-de-Mort!

Profesoara McGonagall îl fulgeră cu privirea, dar cum era ocupat cu șerbetul, Albus Dumbledore păru să nu observe.

E penibil să spunem Știm
-Noi-
Cine, nu văd de ce ne
-
ar fi teamă să
-
i pronunțăm
numele adevărat.

Da, n-am avea de ce, admise profesoara McGonagall,
pe jumătate exasperată, pe
jumătate admirativ. Dar e o situație diferită. Fiecare dintre noi știe că Știm
-Noi... Oh,
Cap-de-Mort se temea numai de tine!

Sunt măgulit, dar știi prea bine că el avea puteri, pe care eu nu le voi avea niciodată!
zise Albus Dumbledore calm.

Da, numai fiindcă tu ești prea...
nobil,
ca să le folosești!

Oh, bine că e întuneric, n
-
am mai roșit așa, de când Madam Pomfrey mi
-a spus cât
de mult îi plac noile mele acoperitori de urechi!
Profesoara McGonagall îl privi scurt și zis
e:

Bufnițele nu

-
s nimic, față de zvonuri. Știi ce se zice? De ce ar fi dispărut
Cap-de-Mort? Ce l-
ar fi oprit în cele din urmă?

Se părea că profesoara McGonagall ajunsese la punctul culminant al discuției, motivul
pentru care îl așteptase toată ziua, fiindcă nimeni până atunci, pisică ori femeie, nu
-l ful-
gerase cu privirea atât de intens, așa cum o făcea ea acum. Era clar ca bună ziua că, orice ar fi
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

6

auzit de la alții, ea nu avea să creadă decât dacă el, Albus Dumbledore, îi spunea că era
adevărat.

Dumbl
edore era însă foarte ocupat cu șerbetul lui de lămâie, așa că nu răspunse nimic.

Se
spune,
accentuă ea, că Știm
-Noi... Cap-de-
Mort ar fi apărut aseară în Peștera lui
Godrick, pentru a da de familia Potter. Se mai spune că Lily și James Potter sunt... su
nt...
morți.

Albus Dumbledore plecă privirea, iar ea continuă:

Nu! Nu, Lily și James Potter... Nu pot să cred... Nu vreau să cred, Albus!

Dumbledore o bătu pe umăr:

—

Lasă... Știu... Nu te necăji!

Profesoara McGonagall continuă, cu voce tremurândă:

—

Și asta nu e totul! Se spune că a încercat să

-l omoare pe fiul lor, Harry, dar n-

a reușit,

n-

a putut să

-

l ucidă pe micuț. Nimeni nu știe de ce sau cum, dar se zice că, atunci când a încercat să

cat să

-l omoare pe Harry, puterile l-

au părăsit pe Cap

-de-

Mort și de aceea a dispărut!

Dumbledore dădu din cap, mohorât.

—

E.. E adevărat? Întrebă cu sufletul la gură McGonagall. După tot ce a făcut, după câți a ucis, să nu fi putut să

-

l omoare pe băiețel? Este uluitor că, din tot ce s

-a încercat, tocmai

acest lucru l-a oprit pe Cap-de-

Mort... Dar cum de o fi supraviețuit Harry?!

—

Putem face numai presupuneri, zise Dumbledore, n-o să știm niciodată cu siguranță.

Profesoara McGonagall scoase o batistă și își șterse ochii pe sub ochelari. Dumbledore oftă din rărunchi, în tăcere.

mp ce-

și consultă ceasul de aur masiv, pe care îl scosese din buzunar.

Ceasul avea douăsprezece limbi și nici o cifră. În schimb, pe margine se mișcau planete mici. Probabil că însemnau ceva pentru Dumbledore, fiindcă puse ceasul înapoi în buzunar.

-

zunar și zi
se:

Hagrid întârzie. Bănuiesc că el ți
-
a spus că voi fi aici, nu?

Da! răspunse profesoara McGonagall. Și bănuiesc că o să
-mi spui de ce te afli
tocmai în acest loc.

Am venit să
-
l duc pe Harry la casa unchiului și mătușii lui. Ei sunt singura familie
pe care o mai are copilul.

Doar nu vrei să spui... nu se poate așa ceva... că e vorba de oamenii care locuiesc
aici?
exclamă McGonagall, sărind în picioare și arătând spre casa cu numărul 4.
Dumbledore, nu se poate! I-
am urmărit toată

ziua, sunt complet diferiți de noi! Și copilul ăla
al lor... A lovit-
o cu piciorul încontinuu pe mama lui, urlând că vrea bomboane. Harry Potter
să stea aici!
Imposibil!

E locul cel mai bun pentru el, rămase Dumbledore neclintit. Mătușa și unchiul lui î
i
vor explica totul, când se va face mare. Le-am scris o scrisoare.

O scrisoare? repetă profesoara McGonagall, abia auzit, sprijinindu
-se de zid. Cum
crezi că poți explica toate astea într
-
o scrisoare? Dumbledore, mă uimești! Oamenii ăștia
n-
or să

-
l înțelegeă niciodată! În curând, o să fie faimos, o legendă vie! Se vor scrie cărți
despre el și toți copiii îl vor cunoaște sau vor dori să

-
l cunoască!

Exact! replică Dumbledore, uitându

-
se peste ochelarii lui în formă de semilună.
De-
ajuns să zăpăcească orice băiat. Faimos, înainte de a putea vorbi sau merge! Faimos
pentru ceva despre care habar n-
are! Acum vezi și tu pentru ce este mai bine să locuiască aici
până în clipa în care își va da seama despre ce este vorba și va putea face față situației!...
Profe
soara McGonagall deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi, înghiți în sec și spuse
doar:

Da, ai dreptate, fără discuție, dar cum ajunge băiatul aici, Dumbledore?
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

7

Privi intens pelerina lui Dumbledore, gândindu-
se că poate îl ascunde acolo.

Îl aduce Hagrid!

Crezi că e înțelept să
-
i încredințezi lui Hagrid o sarcină atât de importantă?

Garantez cu viața mea pentru Hagrid!

Nu spun că nu are inimă bună, zise profesoara McGonagall cu reproș, dar trebuie să
recunoști că e impru
dent uneori. Are tendin
ța să... Ce
-a fost asta?
Un uruit slab de motor se auzi în apropiere. Crescu în intensitate și amândoi se uitară
într-
o parte și în alta a străzii, să vadă lumini de faruri. Zgomotul se auzi și mai tare și cei doi

priviră în sus. În clipa următoare, o motocicletă uriașă coborî din aer și se opri lângă ei.

Dacă se putea spune că motocicleta era uriașă, ei bine, ea era nimic pe lângă omul care coborî din ea! Era de două ori mai înalt ca un om normal și cam de cinci ori mai solid. Era enorm și cu o înfățișare sălbatică, iar şuvițele lungi de păr încâlcit și barba îi acopereau cea mai mare parte a feței. Avea mâinile cât niște capace de pe lăzile de gunoi, iar picioarele, încălțate cu cizme, păreau niște pui de delfin! Iar în brațele lui puternice și musculoase avea o mogâldeată, învelită cu o pătură.

—

Hagrid! strigă Dumbledore ușurat. În sfârșit! De unde ai motocicleta asta?

—

Am împrumutat-o, domnule profesor Dumbledore, spuse uriașul, coborând cu grijă de pe motocicletă. De la Sirius Black.

—

Ai avut vreo problemă?

—

Nu, domnule, casa era distrusă, dar am reușit să scot copilul, înainte ca locul să fie împânzit de curioși. A adormit, în timp ce zburam pe deasupra orașului Bristol.

Dumbledore și profesoara McGonagall se aplecară să vadă mai bine. Da, băiețelul dormea dus! Pe fruntea lui, sub ciuful de păr negru, se vedea un semn ciudat, ca zig-zagul unui fulger.

—

Semnul ăsta e de când..., șopti profesoara McGonagall.

—

Da, răspunse Dumbledore. O să aibă cicatricea asta toată viața.

—

N-am putea face ceva, Dumbledore?

—

Chiar dacă aș putea și tot n

-

aș face

-

o! Uneori, și cicatricile folosesc la ceva. Și eu

am una deasupra genunchiului stâng, care este o hartă perfectă a metroului londonez. Hai, dă

-mi-

l mie, Hagrid, să ducem lucrurile la bun sfârșit.

Dumbled

ore îl luă pe Harry în brațe și se întoarse cu fața spre casa familiei Dursley.

—

Aș putea... Aș putea să îmi iau rămas bun de la el, domnule? întrebă Hagrid, timid.

Și uriașul își aplecă asupra copilului capul mare și zbârlit și îi dădu ceea ce trebuie să fi fost un sărut tare aspru și țepos! Apoi, Hagrid începu să scheaune, ca un câine rănit.

—

Șșșt! îl certă Profesorul Dumbledore. O să scoli toată casa!

—

Scuzați

-

mă, zise uriașul, scoțând o batistă mare, în care își îngropă fața, suspinând.

Mi-

e așa milă de bietul copilaș, cu părinții morți și obligat să trăiască aici, cu Încuiații ăștia...

—

Da, ai dreptate, e cât se poate de trist, dar stăpânește

-

te, Hagrid, altfel or să ne vadă!

zise profesorul Dumbledore și îl strânse încurajator de mână.

Profesorul Dumbledore păși peste gardul nu prea înalt și se îndreptă spre casă. Lăsă copilul în prag, scoase din peleri

nă un plic și îl puse în scutecele copilului, apoi se întoarse la

cei doi. Cei trei mai priviră o clipă copilul. Umerii lui Hagrid se sc

uturau de plâns,

profesoara McGonagall privea furioasă și neputincioasă, ochii lui Dumbledore, de obicei atât de vii, își pierduseră strălucirea.

—

Asta e! zise profesorul Dumbledore. Nu mai avem ce fa

ce aici. Să mergem și să

sărbătorim și noi momentul, î

mpre

ună cu ceilalți!

—

Da! spuse Hagrid, înfundat. O să
-i înapoiez motocicle
ta lui Sirius. Noapte bună!
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

8

Ștergându

-

și ochii cu măneca jachetei, Hagrid se urcă pe motocicletă, ambală motorul
și dispăru cu ea în aer.

—

Sper să ne vedem curând, McGonagall, s
puse Dumbledore.
Profesoara McGonagall își suflă nasul și acesta fu singurul răspuns.

Dumbledore se întoarse și se îndepărtă pe strada pustie. La colțul străzii, se opri, își
scoate bricheta masivă de argint și aprinse la loc toate luminile de pe stradă.
Aleea Bos-
chetelor fu inundată de lumina portocalie și profesorul Dumbledore putu observa la capătul
celălalt al aleii un motan care se strecura pe după colț. Mai privi o dată la mogâldeța de pe
prag.

—

Mult noroc, Harry! murmură el și, cu o mișcare bruscă a pelerinei, dispăru.

Aleea Boschetelor rămase tăcută, sub un cer ca cerneala, mângâiată de o adiere plăcută,
un loc obișnuit, unde cu greu te

-

ai fi putut aștepta să se întâmple lucruri ieșite din co
mun.

Harry Potter se mișcă sub pătură, dar nu se trez
i. Dor

mea cu mânuța pe scrisoare, fără să știe
că era deosebit, că devenise faimos sau că va fi trezit brusc după câteva ore de țipătul ascuțit
al doamnei Dursley, în clipa în care deschidea ușa ca să pună sticlele goale de lapte, și nu știa
nici că următoarele săptămâni avea să suporte îmbrâncelile și ciupiturile vărului său,
Dudley... De asemenea, nu știa că în acele clipe, pretutindeni, se închinău cupe cu șampanie
în cinstea lui:

„În sănătatea lui Harry Potter, băiețelul care a reușit să supraviețuiască!”

HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

9

C
APITOLUL
II

DISPARIȚIA GEAMULUI

S-au scurs aproape zece ani, de când soții Dursley s-au trezit cu nepotul lor în pragul casei, dar Aleea Boschetelor se schimbase prea puțin sau chiar deloc. Soarele răsărea tot din fața aceleiași grădini ordonate și lumina numărul 4 de pe intrarea principală a casei familiei Dursley. Se târa apoi spre sufrageria casei, care rămăsese neschimbată, ca pe vremea când domnul Dursley auzise acele știri îngrozitoare despre bufnițe și alte ciudățenii. Numai fotografiile de pe cămin arătau cât de mult timp se scursese. Cu zece ani în urmă, fotografiile înfățișau ceva rotund și rozaliu, ca o minge de plajă, dar acum Dudley nu mai era un prunc, iar fotografiile arătau un băiat mult prea gras și blond, călare pe prima lui bicicletă, cu călușeii, împreună cu mama și tatăl lui, jucând un joc pe computer, împreună cu tatăl său sau îmbrățișat și sărutat de mama lui. Nu exista, totuși, nici un alt semn că în acea casă ar mai fi locuit vreun băiat.

Și, totuși, Harry Potter era acolo, dormind în acel moment, dar nu pentru multă vreme. Mătușa lui, Petunia, se trezise și glasul ei ascuțit sfâșie liniștea casei:

Sus! Scularea! Imediat!
Acum!

Harry se trezi speriat. Mătușa lui ciocăni din nou la ușă.

Scularea! strigă ea din nou.

Harry îi auzi pașii îndreptându-

- se spre bucătărie și în curând auzi și tigaia sfârâind pe mașina de gătit. Se întoarse cu fata în sus și se strădui să

- și amintească visul din care fusese trezit așa brusc. Era un vis frumos. Se făcea că era pe o motocicletă zburătoare. Avea ciudata senzație că mai visase o dată așa ceva.

Mătușa lui era din nou în fața ușii:

—
Nu te-
ai trezit încă?

—
Aproape! răspunse Harry.

—
Grăbește

-
te, vreau să ai grijă de costită să nu se ardă! Vreau ca totul să fie perfect de
ziua lui Dudley!
Harry mormăi pe înfundate.

—
Ce-
ai spus? făcu mătușa lui, dând buzna în încăpere.

—
Nimic, nimic!

Ziua lui Dudley... Cum de uitase? Harry se ridică încetișor din pat și începu să

-
și caute
niște șosete. Găsi o pereche sub pat și, după ce dădu un păianjen la o parte, și le puse în
picioare. Harry era obișnuit cu păianjenii, deoarece cămăruța de sub scări era plină de
păianjeni, iar el acolo dormea. Se îmbracă și coborî în bucătărie. Aproape că nu se mai vedea
masa din cauza cadourile pentru Dudley. S
e pare că Dudley primise computerul pe care îl
dorea, ca să nu mai vorbim de al doilea televizor și de bicicleta de curse. Era un mister pentru
Harry de ce Dudley își dorea atât de mult bicicleta de curse. Dudley era foarte gras și ura
exer
cițiile fizice,

în afară de cele care presupuneau lovirea adver
sarului, desigur. Sacul de
box favorit al lui Dudley era Harry, dar nu avea prea multe ocazii să

-
l prindă. Deși nu părea,
Harry era foarte agil. Poate din cauza întunericului de sub scară, dar Harry era foarte mic și
slăbuț pentru vârsta lui. Și părea și mai mic și slab, din cauza că trebuia să poarte hainele
vechi ale lui Dudley care era de patru ori cât el. Harry avea o față prelungă, genunchi osoși și
ochi verzi, strălucitori. Purta ochelari rotunzi, cu rama lipită cu bandă adezivă, din cauza
repetatelor lovituri în nas, pe care le primise de la Dudley. Lui Harry nu-
i plăcea decât un
singur lucru din înfățișarea sa: cicatricea în zig

-

zag, amintind de șerpuirea unui fulger. O HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

10

avea de când se știa și își amintea că primul lucru despre care o întrebase pe Mătușa Petunia era de unde avea acel semn.

—

Din accidentul de mașină în care și

-

au pierdut viața părinții tăi! îi răspunsese Mătușa Petunia. Și nu mai pune atâtea întrebări!

„Nu mai pune atâtea întrebări!”

a

sta era regula de aur în casa familiei Dursley, dacă vroiai să ai un trai liniștit.

Unchiul Vernon intră în bucătărie, în momentul în care Harry tocmai întorcea costița pe partea cealaltă.

—

Piaptănă

-

te! urlă el, în loc de bună dimineața.

Cam o dată pe săptămână, Unchiul Vernon își ridică nasul din ziar ca să spună că Harry trebuie să se tundă. Probabil că Harry se tunsese de mult mai multe ori decât oricine din clasă lui, dar degeaba, părul lui creștea repede și în toate direcțiile.

Harry pusese și ouăle

la prăjit, când Dudley și mama lui intrară în bucătărie. Dudley semăna mult cu Unchiul Vernon. Avea păr blond și des, care stătea lins pe fruntea grasă. Mătușa Petunia spunea adesea că Dudley semăna cu un înger, dar Harry era de părere că Dudley semăna mai degrabă cu un porc cu perucă!

Harry așeză pe masă farfuriile cu ouă și costiță, lucru deloc simplu, dat fiind că nu mai rămăsese cine știe ce loc. Dudley era ocupat să își numere cadourile. Brusc, fața i se lungi.

—

Treizeci și șase! strigă

el, privindu-
și cu reproș mama și tatăl. Cu două mai puțin ca
anul trecut!

Iubitul meu, nu ai numărat cadoul de la Mătușa Marge. E aici, sub cadoul ăsta mare,
de la mami și tati!

Bine, bine! Treizeci și șapte! zise Dudley, roșu la față de mânie.

Harry vedea furtuna apropiindu-
se și își puse repede farfuria la adăpost, în cazul în care
lui Dudley i-ar fi venit che
ful să răstoarne masa.

Mătușa Petunia mirosise și ea pericolul, fiindcă zise pe nerăsuflăte:

Și cu încă două pe care o să le cumpărăm azi,

când ieșim la plimbare, cât fac,
comoruța mea? Încă două cadouri, nu? Dudley căzu pe gânduri câteva clipe. Greu de socotit.
Într-
un târziu, șopti nesigur:

Treizeci și...

Treizeci și nouă, scumpul meu! sări Mătușa Petunia.

Oh! făcu Dudley și se lăsă
greoi pe scaun, luând pache
tul cel mai la îndemână. Bine,
atunci!
Unchiul Vernon chicoti încântat și îl mângâie pe cap:

Iute la mânie, exact ca și tatăl lui! Așa îmi plac, Dudley! Tocmai atunci sună
telefonul și Mătușa Petunia se duse să vadă cine era.

Harry și Unchiul Vernon se uitau cum

Dudley despacheta bicicleta de curse, camera video, aero
planul teleghidat, șaisprezece
jocuri pe computer, nou-no
uțe, și aparatul video. Tocmai rupea hârtia cu care era în
velit un
ceas de mână de aur, când apăru Mătușa Petunia, furioasă, dar și îngrijorată.

—

Vești proaste, Vernon! Doamna Figgs și

-

a rupt piciorul, așa că nu
-l mai poate lua,
zise ea și arătă spre Harry.

Dudley căscă gura îngrozit, dar inima lui Harry tresaltă de bucurie. În fiecare an, de
ziua lui Dudley, părinții îl luau, pe el și pe un prieten de
-
al lui, să
-l distreze la bălci, la cine-
matograf sau să le dea hamburgeri. Pe Harry îl lăsau întot
deauna în grija doamnei Figgs, o
bătrână isterică, la două străzi depărtare. Harry ura locul acela care mirosea a varză și unde
doamna Figgs îl obliga să se uite la fotografiile tuturor pisicilor pe care bătrâna le avusese la
viata ei. HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

11

—

Na! Acum ce facem? zise Mătușa Petunia, privind furioasă spre Harry, ca și cum el
plănuise totul.

Harry știa că ar fi trebuit să

-

i pară rău, fiindcă biata doamnă Figgs își rupsese piciorul,
dar nu era chiar așa ușor, având în vedere perspectiva care i se deschidea: un an întreg până
ce avea să fie nevoit să

-

i admire iar pe Tibbles, Snowy, Domnul Gheruțe și Puffy.

—

Am putea s-
o sunăm pe Marge, sugeră Unchiul Vernon.

—

Vorbești și tu, ca să nu taci! Doar știi că, pur și simplu, îl urăște pe Harry!

Adesea soții Dursley obișnuiau să vorbească despre Harry, ca și cum acesta n-ar fi fost de față sau ca și cum ar fi fost o formă inferioară de viață, un vierme, de exemplu, care nu era în stare să îi înțeleagă.

—

Dar prietena aia a ta... Uh, cum o cheamă?... Yvonne?

—

E în concediu, în Majorca, spuse cu năduf Mătușa Petunia.

—

Puteți să mă lăsați acasă, îndrăzni Harry, gândindu-se că s-ar putea uita și el în voie la ce vrea la televizor și poate chiar să vadă cum merge computerul lui Dudley!

La auzul acestora, Mătușa Petunia își strânse gura punga, ca și cum tocmai o obligase cineva să mănânce lămâie.

—

Și la întoarcere să găsim casa o ruină, da? urlă ea.

—

Doar n-o să arunc casa în aer! spuse Harry, dar la pereți, fiindcă nu-l mai ascultă nimeni.

—

Presupun că nu e o idee bună să
-
l luăm cu noi la Grădina Zoologică și să
-
l lăsăm în mașină, îndrăzni Mătușa Petunia.

—

Nu, nu în mașina mea nouă! N
-
o să

-

l las singur în ea! Dudley începu să plângă. De fapt, ăla nu era plâns...

Dudley nu mai plânsese cu adevărat de ani de zile, dar știa că dacă își schimonosea puțin fața și scotea niște urlete, mama lui i -ar fi dat orice pe lume.

—

Puișorul lu' mama, nu mai plânge, nu

-

l lasă mami să
-i strice el ziua odorului meu!
zise Mătușa Petunia și îl îmbrățișă.

—

D-Dar nu v-vreu s-
să vină cu noooooi... Întotdeauna ne strică tot chefuul! se smiorcăi Dudley și îi aruncă lui Harry o privire răutăcioasă, printre brațele mamei sale.

În acel moment, sună soneria.

—

Oh, Doamne, au venit! strigă Mătușa Petunia.

Și imediat intrară în încăpere prietenul lui Dudley, Piers Polkiss, și mama acestuia. Piers era un băiat ciolănos, cu fața ca de șobolan. El era cel care ținea adversarul cu mâinile imobilizate la spate și Dudley îi trăgea pumni. Brusc, Dudley încetă să se smiorcăie.

Jumătate de oră mai târziu, Harry, încă nevenindu

-

i să creadă ce noroc dăduse peste el,
stătea pe bancheta din spate, împreună cu

Dudley și Piers, în drum spre Grădina Zoologică,
pentru prima oară în viața lui! Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu căzuseră de acord în privința băiatului, așa că, în ultima clipă, Unchiul Vernon îl luă deoparte pe Harry și îl avertiză, apropiindu

-

și mult de obrazul copilului fața lui mare și congestionată:

—

Ține bine minte, băiete, dacă încerci vreo năzbâtie, cât de mică, te închid în nișa de sub scară până la Crăciun!

—

O să fiu cuminte, pe cuvânt! îl asigură Harry.

Dar Unchiul Vernon nu-l crezu. Nimeni nu-l credea nicio dată. Adevărul era că adesea se întâmplau de la sine lucruri ciudate în jurul lui Harry, dar era inutil să le fi spus că el nu avea nici o vină.

Într-
una din zile, plictisită să vadă că Harry vine de la frizer ca și cum nici n
-ar fi trecut
pe acolo, Mătușa Petunia pusese mâna pe foarfecele de bucătărie și îi tăiasă tot părul, de
-I HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

12

lăsase aproape chel, în afară de un moț în frunte, care să
-i
„acopere cicatricea aceea
oribilă”.
Dudley se stricase de râs pe seama bietului Harry, care n
u închisese ochii toată
noaptea gândindu-
se cum o să se ducă el la școală în halul acela. Și așa era bătaia de joc a
colegilor din cauza hainelor lui mult prea largi și a ochelarilor peticiți cu scotch. Dar a doua
zi se trezise cu aceeași claie pe cap, ca

și cum nici n
-
ar fi intrat vreodată foarfecă în părul lui.
Fusese pedepsit pentru asta și stătuse o săptămână închis în nișa de sub scară, deși a în
cercat
să le spună că nu
-
și putea explica cum de
-
i crescuse părul așa de repede.

Altădată, Mătușa Petunia încercase să
-
l forțeze să îmbrace un tricou de
-al lui Dudley,
pe care acesta nu-
l mai purta de foarte mult timp, dar cu cât insistase mai mult să
-
i tragă pe
cap tricoul maro cu rotocoale portocalii, cu atât acesta se făcuse mai mic, până când ajunsese
de
mărimea unei mănuși de păpușă. Norocul lui că Mătușa Petunia fusese convinsă că
puloverul intrase la spălat și astfel scăpase de pedeapsă.

Mai intrase într-

o altă încurcătură, când fusese găsit pe acoperișul cantinei școlii.

Dudley și gașca lui îl fugăriseră încontinuu pe Harry, până când băiatul se trezise pe acoperiș, spre marea uimire a celorlalți, dar și a lui! Familia Dursley primise o scrisoare foarte tăioasă de la diriginta lui Harry, prin care îi anunța că nepotul lor se cațără pe clădirea școlii. Degeaba a tot încercat el, de după ușa nișei în care fusese închis, să

-i explice

Unchiului Vernon că nu făcuse altceva, decât să sară din spatele unor cutii de gunoi, că nimeni nu-

l crezu. Harry era convins că fusese purtat de vânt până pe acoperiș.

Dar a

stăzi, nu avea ce să se întâmple. Era chiar foarte fericit să petreacă o zi, chiar cu Dudley și Piers, în afara școlii, a nișei sale sau a sufrageriei cu miros de varză a doamnei Figgs.

În timp ce conducea, Unchiul Vernon i se plângea Mătușii Petunia. Așa obișnuia el, să i se plângă de colegii de servi

ciu, de Harry, de consiliul de conducere, de Harry, de ban
că, de

Harry, câteva dintre subiectele lui favorite. Azi, avea ce avea cu motocicletele.

—

Aleargă ca niște maniaci! Și ce zgomot fac, ca nebunii!

izbucnea el, în timp ce era

depășit de câte un motociclist.

—

Am visat odată că eram pe o motocicletă zburătoare! Unchiul Vernon, aproape să intre în mașina din față, de revoltat ce era. Întoarse fata lui mare și roșie, ca o sfeclă cu mustață, și șuieră

spre Harry:

—

MOTOCICLETELE NU ZBOARĂ! Dudley și Piers chicoteau.

—

Ziceam și eu... era doar un vis, șopti Harry.

Dar în clipa următoare ar fi dat orice să nu fi zis nimic. Dacă urau ceva mai mult soții Dursley, în afară de întrebă

rile lui Harry, asta er

a ca cineva să vorbească despre un com

-

portament anormal, fie în vis, în film sau chiar într-un desen animat. Până și ideea li se părea periculoasă!

Era o duminică însorită și la Grădina Zoologică era foarte mare aglomerație. La intrare, soții Dursley le cumpărară lui Dudley și Piers înghețate mari de ciocolată și, fiindcă femeia de la intrare îl întrebă pe Harry ce dorește, îi luară și lui o acadea ieftină, cu aromă de lămâie. Era bună și aia, se gândea Harry, uitându-se la gorila din cușcă. Se scărpină în cap și arăta întocmai ca Dudley, numai că nu era blondă!

Harry petrecu o dimineață splendidă, așa cum nu

-

și mai amintea să fi avut vreodată.

Căuta să stea cât mai la o parte din calea unchilor lui și a lui Dudley și Piers, văzând că aceș

-

tia se cam plict

isiseră de animale și temându

-

se să nu se reîntoarcă la ocupația lor favorită,

aceea de a-

l lovi pe el. Au mâncat la restaurant și, când pe Dudley îl apucară năbădăile că friptura lui nu era suficient de mare, Unchiul Vernon îi comandă alta și îi dădu lui

Harry

prima friptură a lui Dudley.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

13

Când se gândi mai târziu, Harry își dădu seama că ar fi trebuit să i se pară ciudat că totul mersese așa bine până atunci.

După masă, se duseră să vadă reptilele. În cameră era întuneric și răcoare, cu vitrine luminate

în pereți, de unde îi priveau tot felul de șopârle și șerpi care se târau sâsâind peste pietre și cioturi de lemn. Dudley și Piers doreau să vadă cobrele veninoase și șarpele boavă, capabil să omoare un om în încleștarea lui. Dudley descoperi repede locul unde se afla

șarpele. Era atât de mare, încât s

-

ar fi putut înfășura de două ori în jurul mașinii Unchiului

Vernon și să o transforme într-

o grămadă de fiare, dar acum n

-avea chef, dor

mea liniștit.

Dudley stătea cu nasul lipit de geam, zgâindu

-se l

a solzii strălucitori.

—
Fă

-

I să se miște, îi ceru el tatălui său.

Unchiul Vernon bătu în geam, dar șarpele nici nu se clinti.

—

Mai fă o dată! ordonă Dudley.

Unchiul Vernon ciocăni mai tare, dar cu același rezultat.

—

Ce plictiseală! mormăi Dudley și se îndepărtă.

Harry se apropie și se uită intens la șarpe. Nu s

-

ar fi mirat să fi murit de plictiseală,

bietul de el, sigur-

singurel, fără nimeni care să

-

i țină companie, numai oamenii aceia ener

-

vanți, care făceau tot posibilul să

-l deranjeze. Era chiar mai r

ău ca în cămăruța lui, unde nu

bătea decât Mătușa Petunia la ușă, ca să îl trezească. El, cel puțin, se putea plimba prin casă, uneori.

Șarpele deschise brusc ochii somnoroși și se ridică, până când privirea lui ajunse la nivelul ochilor lui Harry și îi făcu repede cu ochiul! Harry căscă ochii. Se uită de jur împrejur, să vadă dacă mai văzuse cineva. Dar nu era nimeni pe

-aproa

pe. Se uită la șarpe și îi

făcu și el cu ochiul. Reptila făcu semn cu capul către Dudley și Unchiul Vernon și ridică o privire plic

tisită de moarte spre tavan, ca și cum ar fi spus:

„Vezi? Așa mi se întâmplă toată ziua!”

—

Cred că trebuie să fie tare plictisitor! îi spuse Harry, de după geam, deși nu era convins că șarpele îl aude.

Șarpele dădu din cap mulțumit că îl înțelege cineva.

—

De unde ești tu, de fapt? îl întreabă Harry.

Șarpele își ridică puțin coada și arată spre plăcuța de lângă vitrină:
Boa constrictor,
Brazilia.

Era frumos acolo? continuă Harry.

Șarpele arată din nou cu coada spre plăcuță. Harry citi în continuare:
Acest exemplar
s-
a născut și
a
fost crescut la Grădina Zoologică.

Ah, înțeleg, zise Harry. Deci, n

-

ai fost niciodată în Bra
zilia!

Șarpele scutură din cap, moment în care un urllet răsună în spatele lui, făcându
-i pe
amândoi să tresară:

DUDLEY! DOAMNĂ DURSLEY! VENIȚI SĂ VEDEȚI CE FACE ȘARPELE
ĂSTA!

Dudley se rostogoli spre ei, cât de repede fu în stare.

La o parte! strigă el, dându

-i un pumn în coaste lui Harry.

Luat prin surprindere, Harry se prăbuși pe ciment. Ce s

-a întâmplat mai apoi a fost ceva
fulger

ător, de care nimeni nu și

-a dat seama cu precizie. Într-

o clipă, Dudley și Piers erau cu

nasurile lipite de geam, pentru ca în secunda următoare să scoată un urllet de groază.

Harry se ridică de jos și observă că geamul care ținea șarpele închis dispăruse! Șarpele
își desfășura și își strângea inelele, șerpuind printre oamenii îngroziți, care se îmbulzeau spre
ieșiri. Pe când trecea pe lângă el, Harry ar fi putut să jure că îl auzise sâsâind:

„Brazilia, HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

14

așteaptă

-

mă, vin! Mulțumesc, amigo!”

Paznicul reptilelor nu-
și mai revenea din șoc.

—

Dar cum? Dar cum? tot repeta el. Cum a dispărut geamul din fața șarpelui?!

Însuși directorul Grădinii Zoologice îi făcu un ceai dulce Mătușii Petunia, tot cerându-și scuze peste scuze. Piers și Dudley erau mai mult morți, decât vii. Atât cât văzuse Harry, șarpele nu le făcuse nimic, șerpulse doar vesel pe la picioarele lor, în drum spre ieșire, dar, odată ajunși în mașina Unchiului Vernon, Dudley le spuse cum aproape că îl mușcase de picior, în timp ce Piers le spunea cum l-a strâns, gata să -l omoare. Dar partea cea mai groaznică (cel puțin pentru Harry) a fost când, după ce s-a mai calmat, Piers a exclamat:

—

Iar Harry vorbea cu el! Nu-
i așa, Harry?

Unchiul Vernon se abținu până îl lăsară acasă pe Piers și apoi îl luă în primire pe Harry.
Era așa de supărat, că abia putea vorbi.

—

Du-
te... nișă... mâncat nu! reuși el cu greu să articuleze, înainte de a se prăbuși într-un fotoliu, în timp ce Mătușa Petunia se repezi să

-

i aducă un pahar mare de coniac, ca
să
-l mai calmeze.

Mai târziu, în nișa lui, Harry își dorea din tot sufletul ca măcar să fi avut și el un ceas. Nu știa cât era ceasul și nu își dădea seama dacă ai casei adormiseră. Până atunci, nu putea să riște să iasă pe furiș, să caute ceva de mâncare la bucătărie.

L

ocuise cu familia Dursley zece ani, zece ani chinuiți, încă de când era bebeluș, iar părinții lui muriseră în acel nenorocit de accident de mașină. Nu

-
și amintea să fi fost în
mașină, când au murit părinții lui. Uneori, când se străduia din răputeri să
-
și

amintea
ceva, în întunericul nișei lui, îi apărea în fața ochilor următoarea imagine stranie: un fulger
ger
verzui și o durere cumplită la frunte. Probabil că ăla era momentul accidentului, se gândea el,
dar nu își dădea seama ce era cu fulgerul acela verzui. Nu își amintea deloc de părinții lui, iar
Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu vorbeau niciodată despre ei și întrebările erau
interzise, desigur. Nu exista nici o fotografie de-
a lor în toată casa.

Când a mai crescut, Harry se gândea cu emoție că poate mai are vreo rudă pe undeva,
care o să vină să
-l ia într-
o zi, dar asta nu se întâmplase niciodată. Cei din familia Dursley
erau singurele lui rude. Cu toate acestea, uneori i se părea (sau poate că era doar o speranță
de-
a lui) că unii trecători de pe stradă îl cunosc. Cam ciudați, într

-
adevăr, cei care păreau să
-l
știe. Un omuleț ciudat, cu un coif mov, se înclinase în fața lui, în timp ce era la cumpărături
cu Mătușa Petunia și Dudley. După ce îl întrebase furioasă dacă îl cunoștea pe acel om,
Mătușa

Petunia ieșise repede cu ei din magazin, fără să mai cumpere nimic. O bătrână stranie
îi făcuse vesel cu mâna în autobuz. Un bărbat chel, într

-
o pelerină purpurie, chiar îi strânsese
mâna cu căldură, după care se îndepărtase, fără să spună nici un cuvânt.
Cel mai ciudat lucru
la acești oameni era că ei dispăreau ca prin minune, în momentul în care vroia să se apropie
de ei, să
-
i privească mai bine.

La școală, nimeni nu se apropia de Harry. Știa că Dudley și ai lui îl urau și nu doreau
să aibă de
-a face cu
nimeni din gașcă.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

C
APITOLUL
III

SCRISORI DE LA NIMENI

Evadarea șarpelui din Brazilia i

-

a adus lui Harry cea mai lungă pedeapsă din viața sa.

Când i s-

a permis să iasă din cămăruța lui, vacanța de vară deja începuse, iar Dudley își spărsese camera video, distrusese planorul și, prima oară când se urcase pe bicicleta de curse, o trântise la pământ pe doamna Figgs, care se străduia acum să meargă în cârje.

Harry era fericit că se terminase școala, dar tot nu scăpase de gașca lui Dudley, care dădea târcoale casei în fiecare seară. Piers, Dennis, Malcolm și Gordon erau mari și proști, dar fiindcă Dudley era cel mai mare și cel mai prost, el era șeful! Toți erau încântați la culme să joace jocul favorit al lui Dudley: vânarea lui Harry!

De aceea, Harry pe

trecea cea mai mare parte a timpului departe de casă, visând și sperând că odată cu terminarea vacanței se va ivi și pentru el o rază de speranță. O dată cu începerea școlii, urma să meargă la gimnaziu, unde n

-

ar mai fi fost în aceeași clasă cu

Dudley, fii

ndcă Dudley urma să meargă la vechea școală la care învățase și Unchiul Vernon, Smeltings. Împreună cu Piers Polkiss, desigur, în timp ce Harry mergea la școala de stat, Stonewall High. Dudley era foarte încântat de acest lucru.

—

La Stonewall, în prima zi

de școală, îi bagă pe începători cu capul în WC și trag apa!

Vrei să facem puțină practică la toaleta noastră? râdea el de Harry.

—

Nu, mersi, biata toaletă n

-

a mai văzut niciodată ceva mai hidos decât capul tău și

s-

ar putea să i se facă greață!

răspundea Harry și fugea, înainte ca Dudley să se prindă ce voise să spună.

într-

o zi de iulie, Mătușa Petunia îl luă pe Dudley să

-

i cumpere uniformă și îl lăsă pe Harry la doamna Figgs, unde nu a mai fost atât de rău ca în alte dăți. Doamna Figgs își rupsesse piciorul, împiedicându-se de una dintre pisicile ei favorite, așa că acum pisicile nu mai erau la mare cinste în casa ei. Îi dădu voie lui Harry să se uite la televizor și primi chiar și o bucată de prăjitură care avea un gust groaznic, ca și cum ar fi fost făcută în urmă cu foarte mulți ani.

Seara, Dudley făcu parada modei în sufragerie, în noua lui uniformă. Băieții de la Smeltings erau îmbrăcați în fracuri maro, pantaloni strânși pe picior, portocalii, și pălării de pai, nu prea înalte. Mai aveau bastoane cu măciulii, ca să se lovească unul pe altul, când nu erau atenți profesorii. Acest lucru era considerat a fi o lecție de viață, bună pentru mai târziu.

Uitându-se la Dudley, Unchiul Vernon zise plin de importanță că acela era cel mai important moment din viața lui, când se simțea deosebit de mândru de fiul lui. Mătușa Pe-

-

tunia izbucni în lacrimi, nevenindu-i să creadă că acela era micul ei Dudlicuț, atât de mare și chipeș. Harry nu îndrăznea nici măcar să deschidă gura, darămite să mai și vorbească. Și

așa,
era sigur că erau gata să

-

i plesnească două coaste, fiindcă se abținuse atâta să nu izbucnească în râs.

A doua zi, când Harry veni la micul dejun, mirosea oribil în bucătărie. Mirosul părea că vine de la un lighean aflat în chiuveță. Harry se apropie

și văzu ceva, ca niște zdrențe, plutind într-un lichid negricios.

—

Ce-i asta? o întrebă el pe Mătușa Petunia.

—

Uniforma ta de școală! îi răspunse aceasta înțepată.

—

Oh! făcu Harry, nu știam că trebuie să fie așa... udă!

—

Nu fi caraghios! Am pus la vopsit niște lucruri vechi de la Dudley. O să arate ca toate uniforme, după ce termin!

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

16

Harry avea mari dubii în legătură cu acest lucru, dar i se păru mai înțelept să nu se pună cu Mătușa Petunia. Stătea la masă și încerca să nu se gândească cum va arăta în prima zi de școală la Slonewall High... Probabil, ca și cum ar fi

fost îmbrăcat în piei vechi de elefant bătrân.

Unchiul Vernon și Dudley intrară în bucătărie, strâm bând din nas la mirosul care se degaja din noua uniformă a

lui Harry. Unchiul Vernon își deschise ziarul, ca de obicei, iar Dudley bătu cu bastonul în masă, fiindcă acum era nedespărțit de el.

Auziră un zgomot și imediat căzură mai multe scrisori pe podeau din hol.

—

A venit poștașul! Dudley, adu

-

mi și mie scrisorile, zise Unchiul Vernon, de după ziar.

—

Să ți le aducă Harry! se răsti Dudley.

—

Harry, adu-mi scrisorile!

—

Ba, să le

-

aducă Dudley!

—

Dă

-

i câteva cu bastonul tău, Dudley!

Harry reuși să evite bastonul și se duse să ia scrisorile. Era o vedere de la Marge, sora

Unchiului Vernon, care se afla în concediu, un plic maroniu, care părea să conțină o factură și o scrisoare pentru Harry!
Harry se uită la ea, cu inima bătând să
-
i spargă pieptul. Nu mai primise în viața lui o scrisoare. Cine să -i scrie?
e? Nu avea prieteni sau rude și nici nu era înscris la bibliotecă, deci, nu i se puteau trimite somații grosolane ca să restituie cărțile. Și, totuși, ținea în mână o scrisoare pentru el, nu mai încăpea nici o îndoială:

Domnului Harry Potter

Nișa de sub scări

Aleea Boschetelor nr. 4

Little Whinging

Surrey

Plicul era burdușit și greu, făcut din pergament îngălbenit de vreme, adresa era scrisă cu cerneală verde -smarald, iar pe plic nu era nici un timbru.
Harry întoarse plicul cu mâna tremurândă și văzu un sigiliu de ceară roșie, pe care se afla un blazon: un leu, un șoim, un bursuc și un șarpe, înconjurând litera H.

—

Ce faci acolo, băiete, le verifici dacă nu au bombe? strigă Unchiul Vernon, amuzându-se singur de gluma pe care o făcuse.

Harry se înapoie în bucătărie, neputându-

-

și dezlipi ochii de pe scrisoarea lui. Îi dădu Unchiului Vernon vederea și plicul maro și începu să desfacă plicul de pergament.

Unchiul Vernon deschise plicul maroniu, strâmbă din nas la vederea facturii și citi vederea de la sora lui.

—

Marge nu se simte bine! o informă el pe Mătușa Petunia. A mâncat ceva alterat și....

—

Tată! strigă Dudley ca un apucat. Uite la Harry!

Tocmai deschisese plicul și era gata să citească scrisoarea, care era și ea scrisă tot pe o foaie de pergament, când Unchiul Vernon i-o smulse din mână.

—
E scrisoarea
mea!
strigă Harry, încercând să o ia înapoi.

—
Hm, și cine, mă rog, să
-
ți scrie ție? întrebă Unchiul Vernon disprețuitor,
aruncându-
și ochii pe scrisoare.

Fața lui trecu de la roșu la verde, mai repede ca luminile unui semafor. Și nu se opri aici. În câteva clipe, se făcu albă ca hârtia.

—
P-P-
Petunia! abia reuși el să îngaime.

Dudley încercă să
-
i smulgă scrisoarea, dar Unchiul Vernon nu îl lăsă. Mătușa Petunia o
luă, dar după ce citi primul rând, păru pe punctul de a leșina. Își duse mâna la gât, ca și cum
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

17

s-ar fi sufocat.

—
Vernon! O, Doamne, Vernon!
Se uitau unul la altul, părând să fi uitat că Dudley și Harry erau în cameră. Dudley nu
mai pomenise până atunci să fie ignorat în halul ăla. Îi dădu una cu bastonul tatălui său,
destul de tare.

—
Vreau să citesc și eu scrisoarea! comandă el.

—
Și eu! Doar e scrisoarea mea! zise și Harry, furios.

—
Afară! Amândoi! strigă Unchiul Vernon, punând scri
soarea la loc, în plic.
Harry nici nu se clinti.
—

VREAU SCRISOAREA MEA! strigă el.

—
Eu vreau să știu ce scrie în ea! strigă și Dudley.
—

AFARA! urlă Unchiul Vernon care îi luă de guler și îi scoase în hol, trântind ușa
bucătăriei în nasul lor.

Harry și Dudley se înfruntară într

-
o scurtă ambuscadă, bătându
-se pe locul privilegiat:
gaura cheii! Câștigă Dudley, în timp ce Harry, cu ochelarii spânzurându
-i de o ureche,
rămase culcat pe burtă, să privească în bucătărie prin crăpătura de sub ușă.

—
Vernon! spunea Mătușa Petunia. Uită

-
te la adresă! De unde știu ei unde doarme? Ce
crezi, ne supraveghează casa?

—
Supraveghează! ?
Spionează,
vrei să zici! Oricum, e clar că sunt pe urmele noastre!
murmură Unchiul Vernon, îngrozit.

—
Dar, ce facem, Vernon? Le răspundem și le spunem că nu vrem să
avem de-a face
cu...

Harry vedea papucii negri și lucioși ai Unchiului Vernon, străbătând bucătăria de la un
capăt la altul.
—

Nu! hotărî Unchiul Vernon. Îi ignorăm! Dacă or să vadă că nu îi băgăm în seamă, poate... Da, așa e cel mai bine!

—

Dar...

—

Nu

vreau așa ceva în casa mea, Petunia! N

-am jurat noi când l-

am luat în casă că o să

ignorăm o astfel de absurditate?

Seara, când veni de la serviciu, Unchiul Vernon făcu ce nu mai făcuse niciodată: îl vizită pe Harry în nișa lui de sub scară.

—

Unde e scris

oarea? îl întrebă Harry, de îndată ce unchiul său se strecură prin ușița.

Cine mi-a scris?

—

Nimeni! Ți

-

a fost adresată ție, din greșeală. Am ars

-

o! răspunse sec Unchiul

Vernon.

—

N-

a fost nici o greșeală! Scria clar:

Nișa de sub scări!

—

Gura! urlă Unchiul Vernon și câțiva păianjeni fură luați de suflu de pe tavan și aruncați pe jos.

Unchiul Vernon respiră adânc de câteva ori și reuși chiar să schițeze un zâmbet schimonosit.

—

Și... apropo de nișă. Vezi, tu, Harry, mătușa ta și cu mine ne

-

am gândit că acum

ești

cam mare pentru ea, așa că o să te muți în celălalt dormitor al lui Dudley! zise el cu greu.

—

De ce? întrebă Harry.

—

Nu mai pune atâtea întrebări și mută

-

ț

i lucrurile. Imediat! Casa familiei Dursley

avea patru dormitoare: unul pentru Unchiul Vernon și Mătușa Petunia, unul pentru musafiri (sora Unchiului Vernon, de obicei), unul în care dormea Dudley și unul în care Dudley își ținea jucăriile și tot ce nu dăd

ea bine în camera lui. A fost de ajuns un singur drum în susul HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

18

scărilor, pentru ca Harry să

-

și ducă toate lucrurile sale în dormitorul de la etaj. Aproape tot
ce se afla aici era stri

cat sau spart. Camera video, primită în urmă cu o lună, era deasupra
unu

i compresor de jucărie, cu care dădămasă cușca câinelui din vecini. În colț se afla primul
televizor al lui Dudley, căruia îi spărsese ecranul cu piciorul fiindcă fusese anulat programul
care îi plăcea lui cel mai mult. Mai era și o colivie în care fusese

odată un papagal, pe care

Dudley îl schimbase pe o armă cu aer comprimat, care acum zăcea părăsită pe un raft, cu
vârful îndoit, pentru că Dudley lovise cu ea în perete. Alte rafturi erau înțesate cu cărți,
singurele lucruri din acest dormitor, care păreau să nu fi fost atinse niciodată.

De jos, urcă glasul miorlăit al lui Dudley, care îi spunea mamei lui:

—

Nu vreau să stea în camera aia, am nevoie de ea, fă

-

I să plece!

Harry suspină și se întinse pe pat. Ieri, ar fi dat orice să ajungă în camera asta, dar astăzi
și

-

ar fi dorit să se afle mai bine în nișa de sub scări, cu scrisoarea, decât aici, fără scri
soare.

A doua zi, la micul dejun, toată lumea tăcea. Dudley nu își revenise din șoc. Țipase,
amenințase, îl altoise pe tatăl lui cu bastonul de la Smelti

ngs, o lovise cu piciorul pe mama
lui, se prefăcuse că

-

i este rău, își aruncase broasca țestoasă pe acoperișul serei, dar tot nu primise dormitorul înapoi. Gândindu-se la ziua de ieri, Harry regretă că nu deschisese scrisoarea în hol. Unchiul Vernon și Mătușa Petunia își aruncau priviri sumbre.

Când sosi poștașul, Unchiul Vernon, care încerca să se poarte frumos cu Harry, îl trimise pe Dudley să aducă scrisorile. Îl auziră cum pe tot drumul spre hol dădea cu bas tonul în tot ce-i ieșea în cale. Apoi auziră un urlet:

—

Alta! Altă scrisoare pentru Harry Potter!
Domnului Harry Potter, Dormitorul mic,
Aleea Boschetelor nr. 4....

Cu un țipăt înăbușit, Unchiul Vernon se repezi în hol, cu Harry pe urmele lui. Unchiul Vernon trebui să se lupte pe podea cu Dudley, ca să

-
i smulgă scrisoarea din mână, lucru foarte dificil, deoarece Unchiul Vernon trebuia să

-
i țină piept și lui Harry, care îl apucase de grumaz, pe la spate. După un minut de luptă acerbă și confuză, în care fiecare primi puzderie de lovituri de baston de la Dudley, Unchiul Vernon, gâfâind din greu, reuși să se ridice în picioare, strângând în pumn scrisoarea lui Harry.

—

Du-te în nișa ta, adică, vreau să spun, în dormitorul tău! șuieră el. Pleacă și tu, Dudley, pleacă odată!

Harry înconjură de câteva ori noua lui cameră. Era cineva care știa că se mutase din nișa de sub scări și că nu primise prima scrisoare. Însemna, oare, că va mai încerca? De data asta, o să aibă grijă să nu mai dea greș. Avea un plan.

A doua zi, dimineata, ceasul deșteptător, abia reparat, sună la ora șase. Harry îl opri repede și se îmbracă în liniște, nu trebuia să

-
i trezească pe cei din casă. Coborî scările pe furiș, fără să aprindă nici o lumină. Avea să

-
l aștepte pe poștaș la colțul străzii ca să -i dea lui

scrisorile de la adre

sa Aleea Boschetelor nr. 4. Inima îi bătea cu putere, în timp ce se îndrepta spre ușa din față...

—
AAAAAH!

Sări în aer îngrozit. Călcase pe ceva mare cât un do
vleac... pe ceva... viu!

Imediat se aprinseră luminile pe scări și Harry își dădu seama că acel

ceva mare și ca un

dovleac era chiar fața Unchiului Vernon! Unchiul Vernon dormea în fața ușii, într

-un sac de

dormit!

Era cât se poate de limpede că avusese aceeași idee ca Harry! Urlă neîntrerupt la Harry,
timp de jumătate de oră, după care îl trimise să facă un ceai. Harry își târî necăjit picioarele
spre bucătărie și când se întoarse cu ceaiul văzu că poșta aterizase în poala Unchiului
Vernon. Harry putu să vadă trei scrisori scrise cu cerneală verde.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

19

—
Vreau..., începu el, dar nu mai continuă, fiindcă

îl văzu pe Unchiul Vernon rupând
scrisorile în fața ochilor lui.

Unchiul Vernon nu se duse la serviciu în ziua aceea, ci bătu în cuie deschizătura cutiei
de scrisori.

—
În felul acesta, îi explică el Mătușii Petunia, dacă or să vadă că n

-

au unde să lase

s

crisori, or să se lase păgubași!

—
Nu prea cred, Vernon, spuse Mătușa Petunia, sceptică.

—
Dragă Petunia, mințile acestor oameni lucrează într

-un mod ciudat, nu ca în cazul

nostru, o liniști el pe Mătușa Petunia, încercând să bată un cui cu bucata de prăjitură cu
fructe, pe care tocmai i-

o adusese soția lui.

*

Vineri, sosiră nu mai puțin de douăsprezece scrisori pentru Harry. Fiindcă nu încăpuseră prin deschizătura cutiei de scrisori, fuseseră împinse pe sub ușă, îndoite pe la margini, iar câteva fuseseră forțate prin gemulețul toaletei de la parter.

Unchiul Vernon rămase iar acasă și blocă toate crăpăturile pe unde ar fi putut să încapă ceva. În tot acest timp, fredona „Pe vârfuluri, printre lalele” și tresărea și la cel mai mic zgomot.

*

Sâmbătă, lucrurile începură să scape de sub control. Douăzeci și patru de scrisori pentru Harry își făcură drum în casă, înghesuite în carapacele ouălor pe care lăptarul, uimit peste poate, i le înmâna Mătușii Petunia prin geamul de la sufragerie. În timp ce Unchiul Vernon, furios, dădea telefoane peste telefoane la poștă și la lăptărie, doar, doar, o găsi pe cineva căruia să i se plângă, iar Mătușa Petunia măcina scrisorile în robotul ei de bucătărie.

—

Cine, oare, o fi așa de înnebunit să intre în legătură

cu tine? îl întrebă Dudley pe Harry.
Nu mai putea de curiozitate.

*

Duminică dimineața, Unchiul Vernon stătea la masa din bucătărie, obosit, dar foarte mulțumit.

—

Duminica nu vine poștașul! zise el și scăpă niște marmeladă pe ziar. Azi am terminat-o cu scrisorile alea afurisite!
Chiar în timp ce vorbea, se auzi un zumzet pe coșul de la soba din bucătărie și, una după alta, ca niște gloanțe... BANG! BANG! treizeci și patru de scrisori îl loviră în ceafă, una câte una, pe Unchiul Vernon! Cei trei se feriră din calea lor, dar Harry sări să prindă și el una.

—

Afară! AFARĂ! strigă Unchiul Vernon și îl luă pe Harry de după mijloc târându-l în hol.
După ce ieșiră și Mătușa Petunia și Dudley, acoperindu-și fața cu mâinile, Unchiul

Vernon se repezi și închise ușa de la bucătărie. Încă se mai auzeau sosind ultimele scrisori, nimerind în pereți sau pe podea.

—
Gata! M-

am săturat! zise Unchiul Vernon, încercând să pară calm, dar smocurile pe HARRY POTER ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

20

care și le smulgea din mustață dovedeau contrariul. Aștept să împachetați și ne mutăm în altă parte! Imediat! Nu împachetați prea multe lucruri! Și nu vreau să aud nici un protest!

Arăta și mai fioros cu jumătate din mustață lipsă, așa că nimeni nu îndrăzni să spună nici pâs! Zece minute mai târziu, ieșeau pe ușile de curând baricadate și se urcau în mașină. Unchiul Vernon porni, grăbindu

-
se să iasă în autostradă. Dudley se foia îmbufnat pe scaunul din spate. Tatăl lui îndrăznise să

-
i dea una peste cap, când se moșcăia să împacheteze televizorul, computerul și geanta cu jocurile pe computer.

Merseră și tot merseră. Nici chiar Mătușa Petunia nu îndrăznea să întrebe încotro mergeau. Din când în când, Unchiul Vernon cotea brusc, mergând o perioadă în direcție total opusă.

—
Să ne piardă urma... Așa, să nu ne mai găsească, zicea el,

ori de câte ori făcea câte o cotitură bruscă.

Nu s-

au oprit toată ziua, nici să mănânce, nici să bea ceva. La căderea nopții, Dudley urla de-a binelea. Nu mai pățise niciodată așa ceva. Era flămând, pierduse cinci emisiuni preferate la televizor și nu mai

trecuse niciodată atât de mult timp, fără ca el să nu doboare vreun extraterestru pe computer!

Într-

un târziu, Unchiul Vernon se opri în fața unui hotel sărăcăcios, de la marginea unui oraș. Dudley și Harry împărțiră aceeași cameră, cu pat dublu, cu niște cearșafuri umede și cu miros de mucegai. Dudley începu imediat să sforăie, dar Harry rămase treaz pe pervazul ferestrei, uitându-se la luminile mașinilor și punându

-

și puzderie de întrebări...

A doua zi, la micul dejun, mâncară fulgi de porumb, vechi de când lumea, și roșii din conservă, pe pâine prăjită. Tocmai terminaseră de mâncat, când se apropie de masa lor patroana hotelului.

Scuzați, zise ea, este cineva dintre dumneavoastră Harry Potter? Am primit cam vreo sută din astea la recepție, pentru dumn

ealui.
Și femeia arătă o scrisoare, pe care se vedea scris cu cerneală verde:

Domnului Harry Potter

Camera 17

Hotelul Gării

Cokeworth

Harry întinse mâna după scrisoare, dar Unchiul Vernon îi dădu una peste mână, spre uimirea femeii.

Le iau eu! spuse înțepat Unchiul Vernon și merse în urma femeii, spre recepție.

*

Dragul meu, n-ar fi mai bine să mergem acasă? sugeră Mătușa Petunia, dar Unchiul Vernon păru să nu o audă.

Ce căuta, nimeni nu știa. Îi conduse în adâncul unei păduri, ieși din mașină și privi de jur împrejur, clătină din cap, se urcă la loc în mașină și porniră mai departe. La fel făcu și când se aflară în plin câmp arat, la mijlocul unui pod suspendat și într

-

o parcare supraetajată.

Tati a înnebunit, nu? o întrebă Dudley pe Mătușa Petunia în acea după

-

amiază.

Unchiul Vernon parcase pe o coastă pustie, îi încuiase în mașină și plecase.

Începu să plouă. Picături mari cădeau pe acoperișul mașinii.

Dudley se încruntă:

—

Azi e luni, vreau să stau undeva, în fața unui televizor!

Luni. Harry își aminti ceva. Întotdeauna știai în ce zi a săptămânii erai numai după HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

21

Dudley, din cauza emisiunilor lui preferate de la televizor. Măine era marți și el împlinea unsprezece ani. Zilele lui de naștere nu erau la fel de frumoase ca ale lui Dudley, desigur...

Anul trecut, primise în dar un umerăș și niște șosete vechi, pe care nu le mai purta Unchiul Vernon. Cu toate acestea, o dată împlinești unsprezece ani!

Unchiul Vernon se întoarse, zâmbitor. Avea și un pachet lunguiet și nu se obosi să răspundă, când Mătușa Petunia îl întrebă ce cumpărase.

—

Am găsit un loc perfect! Toată lumea, afară din mașină! Era foarte frig. Unchiul Vernon le arătă o stâncă golașă, pierdută în mijlocul mării. Ceva mai pustiu și mai dezolant era greu de imaginat. Un lucru era sigur: nu era nici un televizor acolo!

—

Se anunță furtună pentru la noapte, le spuse Unchiul Vernon și își frecă mulțumit palmele. Domnul a fost amabil să ne împrumute barca lui.

Un bărbat fără dinți se apropie de ei, clătinându

-

se și aruncându

-

le priviri răutăcioase.

Le arătă o barcă prăpădită, care se legăna la suprafața apei.

—

Am luat și niște provizii, le spuse Unchiul Vernon. Îmbarcarea!

Era îngrozitor de frig. Din când în când, săreau stropi de apă, reci ca gheața, iar vântul înghețat le biciuia fețele.

Cam după o oră, ajunseră la stânca singuratică, unde coborâră, iar unchiul Vernon, alunecând și împiedicându

-se la tot pa
sul, îi conduse la o căsuță dărăpănată.
Înăuntru, era și mai îngrozitor. Mirosea puternic a scoici stricate, vântul fluiera prin
crăpăturile pereților, iar de foc nici nu putea fi vorba. Casa avea numai două camere.

Marile provizii cumpărate de Unchiul Vernon se dovediră a fi câte o pungă de cartofi
prăjiți pentru fiecare și câte o banană. Încercară să aprindă focul, dar lemnele umede sfârâiră
și se stinseră.

—
Ce-
ar fi să punem niște scrisorele pe foc, tot avem berechet? se amuză Unchiul
Vernon.
Era foarte bine dispus. Era evident că se gândea că la o asemenea distanță și pe o astfel
de furtună, nimeni nu s

-
ar mai fi încumetat să

le aducă nici o corespondență! Harry era de
aceeași părere, dar departe de a se bucura de lucrul acela.

La căderea nopții, izbucni și furtuna anunțată. Valurile împrășcau pereții șubrezi ai
casei, iar vântul zgâlțâia ferestrele murdare. Mătușa Petunia mai găsi niște pături mucegăite
și încropi un culcuș pentru Dudley, pe canapeaua mâncată de molii. Unchiul Vernon și
Mătușa Petunia se duseră să se culce în camera alăturată, în timp ce Harry fu lăsat să

-
și caute
singur cel mai moale loc de pe dușumea și să

se acopere cu cea mai mică și mai jerpelită
pătură. Furtuna era din ce în ce mai cumplită. Harry nu putea să adoarmă de frig și foame.
Sforăiturile lui Dudley erau acoperite de tunetele care se porniseră aproape de miezul nopții.
Pe cadranul ceasului de
la încheietura dolofană a lui Dudley, Harry văzu că peste zece
minute se făcea ora douăsprezece. Vedea cum ziua lui de naștere se apropia cu fiecare ticăit
al ceasului și se întreba dacă o să

-
și aducă aminte cineva. Oare unde era acum misteriosul
autor al scrisorilor?!

Mai erau încă cinci minute. Harry auzi un zgomot afară. Spera să nu fie acoperișul și să
nu se prăbușească asupra lor, deși probabil că le

-
ar fi ținut de cald. Încă patru minute... Fie ca
podeaua casei lor din Alea Boschetelor să fie înțesată de scrisori, ca să poată fura și el una!

Încă trei minute. Oare apa mării lovea așa puternic stânca?! Două minute. Dar ce erau
zgomotele alea? Se sfărâma stânca în mare?

Un minut, treizeci de secunde... zece... nouă... Ce

-

ar fi să

-

l trezească pe Dudley, să

-l

enerveze? ... două... una...

BUM! BUM!

Harry sări în picioare. Cineva bătea la ușă!

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

22

—

C

APITOLUL

IV

—

PĂSTRĂTORUL CHEILOR

BUM! se auzi iar în ușă. Dudley se trezi și el și se ridică în capul oaselor.

—

Unde e tunul? întrebă el buimăcit.

Se auzi u

n zgomot în spatele lor și Unchiul Vernon intră în încăpere, cu o pușcă în mână. Acum se lămuriseră ce era în pachetul lunguieț!

—

Cine e acolo? întrebă el. Te avertizez că sunt înarmat! Se lăsă tăcere. Apoi...

ZDRAANG!

Ușa fu scoasă din țâțâni și căzu cu zgomot pe podea.

În prag stătea un munte de om. Fața îi era aproape complet acoperită de pletele zbârlite și țepoase și de barba încâlcită. Doar ochii i se vedeau din toată clăia aceea de păr, strălucind în întuneric.

Urișul intră în încăpere, trebuind să se aplece ca să nu se lovească de tavan. Luă ușa și o fixă înapoi, în balamale, fără nici un fel de greutate. Furtuna de afară parcă se mai potolise un pic. Se întoarse spre cei din cameră și îi privi cercetător.

—

N-

am putea bea și noi un ceai, ce părere aveți? A fost o călătorie tare obositoare...

Se îndreptă spre canapeaua pe care Dudley înțepenise de groază.

—

Fă

-

mi și mie loc,
grăsunule!
spuse omul.

Dudley se sculă de pe canapea și se ascunse în spatele Mătușii Petunia care se pitea după Unchiul Vernon, îngrozită, la rândul ei.

—

Oh, uite-

l și pe Harry! făcu namila de om.

Harry îl privi și văzu în ochii fiorosului gigant urma unui zâmbet.

—

Ultima dată când te

-

am văzut nu erai decât o mogâldeță! Ah, cât semeni cu tatăl
tău, dar ai ochii mamei!

Unch

iul Vernon se gândi să intervină:

—

Îți cer să pleci imediat de aici! Nu te
-a poftit nimeni!

—

Ține

-

ți gura, Dursley, mălai mare! îl repezi gigantul.

Se aplecă pe spătarul canapelei și smulse pușca din mâi
nile Unchiului Vernon, o îndoi,
ca și cum ar fi fost de cauciuc și o aruncă într

-

un colț al camerei.

Unchiul Vernon scoase un alt chițăit, ca al unui șoarece, peste care tocmai călcase
cineva din greșeală.

—

Harry, vreau să

-

ți urez mulți ani, cât mai fericiți! Ți

-

am adus ceva, cred că s

-a cam

turtit, că am stat pe pachet din greșeală, dar, oricum, conține ceva delicios!

Scoase din buzunarul de la piept o cutie, cam turtită, ce

-i drept, pe care i-

o dădu lui

Harry. Harry o deschise cu mâini tremurânde. Înăuntru era un tort de ciocolată

, pe care scria

„La mulți ani!”

din înghețată verde

-smarald.

Harry ridică ochii spre uriaș, dorind să

-

i mulțumească, dar din gură îi ieșiră alte
cuvinte:

—

Cine ești tu? Gigantul chicoti:

—

E adevărat că nu m

-

am prezentat. Rubeus Hagrid, păstrătorul cheil

or de la

Hogwarts.

Întinse o mână enormă, în care mâna băiatului se pierdu cu totul, și i

-

o scutură cu

putere.

—

Ce se aude cu ceaiul? întrebă el, frecându

-

și palmele uriașe. Nu prea tare, dacă se

poate! HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

23

Ochii îi căzură pe vatra goală, cu câteva resturi de

pungi de cartofi, și se aplecă asupra

căminului. Nu văzură ce făcea, dar când se îndepărtă, în cămin ardea un foc jucăuș. Inundă întreaga colibă cu lumina lui tremurătoare, iar Harry îi simți și căldura binefăcătoare, care îl învălui, ca și cum s-ar fi cufundat într-o cadă cu apă caldă.

Hagrid se așeză la loc, pe sofaua care gemu sub greutatea lui, și începu să scoată fel de fel de obiecte din buzunarele sale: un ceainic de cupru, un pachet cu cârnați, turtit și el, câteva căni, o tigaie și o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului, din care sorbi o înghițitură, înainte de a se apuca să facă ceaiul. Curând, coliba se umplu de mirosul cârnăciorilor care sfârâiau în foc. Nimeni nu scoase un cuvânt cât timp uriașul făcea aceste pregătiri, dar, când scoase primii șase cârnăciori, un pic cam prea mult prăjiți, din tigaie, Dudley se foi nervos. Unchiul Vernon spuse repede:

Să nu te atingi de nimic din ce
-
ți dă el! Uriașul chicoti:

Da, ai dreptate, Dursley, e de-ajuns de gras!
Îi dădu un cârnăcior lui Harry, care era mort de foame. Nu mai gustase niciodată ceva atât de gustos. Nu-și mai putea lua ochii de la gigantul. Într-un târziu, îndrăzni, devenind brusc politicos:

Scuzați, dar tot nu știu cine sunteți!

Gigantul sorbi o gură de ceai și apoi se șterse la gură cu dosul mânecii.

Spune-mi Hagrid, toată lumea îmi zice așa! Și, ți
-
am spus, sunt păstrătorul cheilor de la Hogwarts, despre care probabil c-ai aflat...

Nu, nu știu nimic! făcu Harry. Hagrid îl privi surprins.

Îmi cer scuze, dar nu știu! îndrăzni Harry.

Scuze?

strigă Hagrid și se întoarse furios spre domnul și doamna Dursley, care ar fi preferat să

-

i înghită pământul, în acel moment. Ei ar trebui să

-

și ceară scuze! Am bănuț

ce

va, când am văzut că nu ți se dau scrisorile, dar chiar să nu știi nimic... Cum, nu te

-ai

întrebat niciodată unde au învățat acele lucruri părinții tăi?

—

Care lucruri? întrebă Harry, tot mai surprins.

—

Care?

tună Hagrid. Ia stai puțin...

Hagrid se sculă în picioare și, în furia lui, părea că umple întreaga colibă.

Familia

Dursley se lipise cu totul de perete.

—

Vrei să spui, Dursley, că acest băiat nu știe nimic des

pre... despre...

Absolut nimic?

Harry se gândea că Hagrid întinsese coarda prea mult. Cum adică? Doar fusese și el la școală, și nu avea note chiar așa de mici!

—

Știu

câte ceva,

cum să nu știu? Matematică, geografie...

—

Despre lumea

noastră,

vreau să spun. Lumea ta, a mea. A părinților tăi! spuse

Hagrid, dând a lehamite din mână.

—

Care

lume?

Hagrid era pe punctul să explodeze.

—
DURSLEY! izbucni el.
Unchiul Vernon murmură ceva, de genul
Bla-bla-bla,
fă
cându-se alb ca varul. Hagrid
se uita fioros la el și neputin
cios la Harry.
—

Dar trebuia să ți se fi spus ceva despre mama și tatăl tău... Erau faimoși! Și tu ești
faimos!

—
Cum? Erau faimoși? Spune
-m
i că
-
i așa! Știam eu! Te rog, povestește
-mi!
—

Știu și eu?! făcu Hagrid, trecându
-
și mâna prin păr și privindu
-
l absent pe Harry. Și
chiar nu știi cine suntem noi?

Brusc, Unchiul Vernon își redobândi vocea:
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

24

—
Stop! Nici un cuvânt mai mult! Îți interzic să
-i spui mai multe!
Chiar și un om mai curajos ca Unchiul Vernon s
-
ar fi făcut mic sub privirea furioasă a
lui Hagrid. Când vorbi, fiecare silabă era încărcată de ură:
—

Nu i-
ai spus niciodată?

Nimic
din ce scria în scrisoarea pe care ți
-
a lăsat
-o
Dumbledo
re? Am văzut cu ochii mei că a lăsat scrisoarea alături de copil. Ai ascuns
-o de el
atâta vreme?
—

Să ascundă
ce?
întrebă Harry curios.
—

STOP! ÎȚI INTERZIC! urlă Unchiul Vernon. Mătușa Petunia scăpă un strigăt de
groază.
—

Oh, duceți
-
vă învârtindu
-
vă! Amândoi! Harry... ești vrăjitor!

Se lăsa o tăcere de moarte. Se auzeau numai zgomotele mării și ale vântului.
—

Sunt un... ce? strigă Harry.
—

Vrăjitor,
asta am spus! făcu Hagrid și se lăsa iar pe canapea, care se afundă și gemu
și mai tare. Și încă unul al naibii de bun! Mama și tatăl tău te
-
au instruit puțin, cât ai stat cu
ei! Cu o mamă și un tată ca ai tăi, nici nu se putea altfel! Dar cred că a venit timpul să
-
ți
citești scrisoarea!

Harry întinse mâna să ia în sfârșit scrisoarea scrisă pe pergamentul gălbui, trimisă pe
adresa:
Domnului Harry Potter
Coliba de pe plajă, parter

În largul mării.

Scoase scrisoarea și citi:

HOGWARTS, ȘCOALA DE MAGIE, FARMECE ȘI VRĂJITORII

Director: Albus Dumbledore
(decorat cu Ordinul Merlin, Clasa I,
Mare Vrajitor, Vâ
rcolac-
Șef,

Magician Suprem,
Confederația Internațională a Vrajitorilor)

Dragă domnule Potter,

Avem deosebită plăcere să vă informăm că ați fost acceptat la Hogwarts, Școala de
Magie, Farmece și Vrajitorii. Alăturat, vă trimitem o listă cu tot echipamentul și cărțile
nece
sare. Școala începe la 1 septembrie. Așteptăm bufnița dumneavoastră, nu mai târziu de
31 iulie a.c.

Cu deosebită considerație,

Minerva McGonagall
Director Adjunct

În mintea lui Harry explodară zeci de întrebări, ca niște focuri de artificii. Nu se hotăra
ce întrebare să pună mai întâi. După câteva clipe de nehotărâre, întrebă:

—

Ce vrea să spună cu
bufnița mea?

—

Pe toate Gorgonele! Cum de-
am uitat? strigă Hagrid, bătându
-se peste frunte, cu o
forță care ar fi doborât un cal și o căruță.

Dintr-
un alt buzunar al jachetei sale, scoase o bufniță adevărată, care ținea în cioc un
sul de pergament și o pană de scris. Hagrid o luă și, scoțând limba printre dinți, mângăli cu

greu ceva pe pergament. Harry reuși să citească, deși vedea scrisul răsturnat:
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

25

Stimate domnule Dumbledore,

Am înmănat scrisoarea lui Harry. Îl duc mâine să

-

și ia toate cele necesare. Aici,
vreamea e groaznică. Sper că sunteți bine.

Cu stimă, Hagrid

Hagrid înfășură la loc sulul, îl legă de piciorul bufniței, ieși la ușă

și o trimise în
noaptea furtunoasă. Se întoarse și se reaseză, cu un aer absolut natural, ca și cum ce făcuse
era ceva foarte normal, ca și cum ar fi vorbit la telefon!

Harry își dădu seama că rămăsese cu gura căscată și o închise repede.

—

Unde rămăsesem? întrebă Hagrid, dar în acel moment, Unchiul Vernon, încă alb de
spaimă, înaintă spre foc.

—

Nu merge
nicăieri!
reuși el să articuleze. Hagrid se încruntă.

—

Hm, tare aș vrea să văd cum îl oprește un Încuiat! zise el, disprețuitor.

—

Un
ce?
întrebă Harry
amuzat.

—

Un
Încuiat!
Așa le zicem noi ăstora care habar n

-

au să facă vrăji! Și îmi pare tare rău
de tine că ai fost nevoit să trăiești printre cei mai mari Încuiați de pe acest pământ!

—

Când l-
am acceptat printre noi, am jurat să punem capăt oricăror aiu
reli de genul
ăsta! spuse Unchiul Vernon. Am jurat să stărpim în el orice fel de astfel de înclinație!

Auzi, vrăjitor!

—

Ap'
știut?!
Ați știut că sunt... vrăjitor? se miră Harry.

—

Sigur că am știut! strigă Mătușa Petunia. Cum să nu știm, dacă soră
-mea era cine
era? Și ea a primit o astfel de scrisoare și s
-
a dus la școala aia, de unde venea în fiecare
vacanță cu buzunarele pline de picioare de broască și cu ele preschimba ceșcuțele în șoareci!
Numai eu știam ce este cu adevărat: un monstru, o
ciudățenie!
Una, două, îi auzeai pe mama
și pe tata: Lily în sus, Lily în jos, nu mai puteau de mândrie că aveau o vrăjitoare în familie!

Se opri să

-

și mai tragă suflarea, apoi continuă să turuie, ca și cum toată viața așteptase
acest prilej să

-

și verse focul:

—

La școala de vrăjitori l

-

a cunoscut pe Potter ăla, cu care s

-

a măritat și a plecat
de-
acasă! Te

-

au avut pe tine și am știut întotdeauna că și tu o să fii ca ei, tot așa de...
anormal!

Apoi, a fost, scuză

-

mă,
cășăpită
și noi ne
-am pomenit cu tine pe cap!
Harry se făcuse alb la față:

Cășăpită?
Mi-
ați spus că a murit într
-un accident de ma
șină!

ACCIDENT DE MAȘINĂ! urlă Hagrid, ridicându
-
se de pe canapea și făcându
-i pe
cei trei Dursley să se facă iar una cu peretele. Cum ar fi putut o simplă mașină să
-i omoare pe
Lily și James Potter? Este o rușine! Un scandal! Harry Potter să nu cunoască adevărul, când
el e un erou pentru copiii din lumea noastră!

Dar ce s-
a întâmplat? nu scăpă Harry prilejul să întrebe. Furia dispăru brusc de pe
fața lui Hagrid, în locul ei apă
rând îngrijorarea.

Nu mă așteptam chiar la așa ceva, răspunse Hagrid, când profesorul Dumbledore
mi-
a spus că s
-
ar putea să am probleme să te aduc. Nu
-
mi închipuiam că nu știi nimic... Ah,
Harry, nu știu dacă eu sunt cel indicat să
-
ți spună toate astea, dar cred că nu te poți duce la
școală fără să știi!

Le aruncă o privire cruntă Unchiului Vernon și Mătușii Petunia.

O să

ți spun atât cât știu și eu, că nu știu chiar tot, multe sunt învăluite în mister...

Se așează pe canapea, privi câteva clipe la foc și zise:

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

26

—

Totul începe cu cineva, pe nume... Dar e incredibil că nu

-

îi știi nici numele, toți cei

din lumea noastră îl știu!

—

Numele

cui?

—

Ei bine, nu-
mi place să

-

îi spun numele, dacă pot să

-

l evit. Nimănui nu

-i place.

—

De ce?

—

Mii de vâ
rcolaci, Harry, oamenii încă se mai tem. E foarte greu să

-

ți explic... vezi,

tu, era un vrăjitor care... a devenit rău, atât de rău cât îți poți imagina tu, ba și mai rău!

Numele lui era...

Hagrid înghiți în sec, dar cuvintele refuzară să se facă au
zite.

—

Nu, nu pot să

-

l pronunț! Cap

-de-

Mort, na! se înfioră Hagrid. Să nu mă mai faci să

-l

spun a doua oară. Ei bine, acum douăzeci de ani, acest... vrăjitor căuta să îi atragă pe cât mai
mulți de partea lui. Și a reușit să atragă destui, pe unii de frică, pe alții, fiindcă doreau și ei

puțin din puterea lui. Și avea puteri nemăsurate! Urmară zile negre. Nu mai știai în cine să ai încredere, cu cine să te împrietenești... Se întâmplau lucruri groaznice. Câștiga tot mai mult teren. Cine i se împotriva, era eliminat. Oribil! Ultimul loc sigur era școala de la Hogwarts.

Dumbledore era singurul de care se temea

Știm

-Noi-Cine.

Nu îndrăzneam să se atingă și de

școală. Oricum, nu în acel moment. Mama și tatăl tău erau cei mai buni vrăjitori pe care i

-am

cunoscut vreodată

tă. Primii la școală, pe vremea lor! E de mirare că Știm

-Noi-Cine nu a

încercat să

-

i atragă de partea lui. Probabil din cauză că știa că sunt foarte apropiați de

Dumbledore, ca să

-

și dorească să aibă de

-

a face cu magia neagră. Sau a crezut că îi poate

con

vinge sau a vrut să

-

i înlăture din cale... Tot ce se știe este că, acum zece ani, într

-o noapte

de Halloween, a apărut ca din senin la poarta casei voastre. Tu aveai doar un anișor și... și...

Hagrid se opri, scoase o batistă mare și își suflă nasul, cu un

zgomot ca de avertizor de

ceață!

—

Scuză

-

mă, dar i

-

am cunoscut pe părinții tăi, cei mai cum

secade oameni care au

existat vreodată... În fine, Știm

-Noi-Cine i-

a ucis pe amândoi și a încercat să te omoare și pe

tine. Vroia să scape de toți din familia ta sau, cine știe, poate că îi plăcea să ucidă. Oricum,

n-

a reușit să te omoare. Nu te

-ai în

trebat niciodată de unde ai semnul ăla pe frunte? Doar nu

e o tăietură obișnuită! Un blestem puternic le

-

a venit de hac mamei și tatălui tău și v
-a
spulberat casa, dar tu te-
ai ales numai cu cicatricea asta! A mai omorât și alți câțiva vrăjitori
vestiți ai timpului
- McKinnons, Bone, Prewett -
dar tu, deși bebeluș, ai supraviețuit! De
-aia
ești faimos, Harry!

Se întâmpla ceva ciudat în mintea lui Harry, pe măsură ce Hagrid
îi înainta cu povestirea.
Vedea acum mai clar ca niciodată acea străfulgerare verzuie și, pentru prima oară, își aminti
un hohot de râs cumplit.
Hagrid îl privea cu tristețe.

Din ordinul lui Dumbledore, te-
am luat dintre ruinele casei voastre și te
-am adus
aici...

O grijă în plus, numai neazuri! sări Unchiul Vernon. Harry tresări. Uitase că mai
erau și ei în colibă. Unchiului Vernon părea că
-i revenise curajul. Se uita la Hagrid cu ciu
dă
și strângea pumnii.

Ascultă la mine, băiete, continuă el, accept că e ceva stra-
niu cu tine, dar nimic care
să nu poată fi corectat cu o bătaie zdravănă. Cât despre părinții tăi, erau ciudați, într-
-ade-
văr,
nu pot să neg, dar lumea s-
-
ar fi descurcat mult mai bine fără ei, după părerea mea. Au
căutat
-o cu lumânarea, s-au amestecat cu tot felul de
ciudați.
Mă așteptam la asta,
știam
că o
vor sfârși rău...

Nu mai apucă să termine, că Hagrid sări ca turbat de pe canapea, scoase o umbrelă HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

dintr-unul din buzunare, o în
dreptă spre domnul Dursley, ca pe o sabie, și îi spuse
:

—

Te avertizez, Dursley, că dacă mai scoți un singur cu
vânt, unul singur...
La gândul că putea fi împuns cu umbrela gigantului, Unchiul Vernon se făcu mic din
nou. Se lipi de perete și amuți.

—

Așa e mult mai bine, rânji Hagrid, răsuflând din greu și lăsându

-

se să cadă pe
canapeaua care de data asta se lăsă până la podea.

Dar Harry mai avea nenumărate întrebări de pus:

—

Ce s-a întâmplat cu Cap-
de... Scuză

-

mă, cu Știm
-Noi-Cine?

—

Bună întrebare! Nu se știe, a dispărut! S

-

a evaporat! În aceeași noapte,
în care a
încercat să te omoare pe tine! Asta te

-

a făcut și mai faimos! Asta e cel mai mare mister... era
tot mai puternic, din zi în zi, atunci de ce s-
a făcut nevăzut? Unii spun că ar fi murit,
pagubă

-

n ciuperci, după părerea mea, alții, că l

-

au mai văzut, dar eu nu cred, fiindcă cei care
erau cu el s-

au întors, unii, ca după o lungă transă. Dacă trăia, de ce s

-

ar mai fi întors ăia la
noi?! Cei mai mulți dintre noi cred că e pe undeva, dar și

-a pierdut puterile. Ceva din tine,
Harry, l-
a făcut să devină
slab. În acea noapte, s-
a întâmplat ceva, nu se știe ce, un amănunt,
pe care el nu l-a luat în calcul.
Hagrid îl privi cu admirație și respect, dar Harry, departe de a se simți mândru și flatat,
credea cu tărie că Hagrid se înșela amarnic. Vrăjitor? El? El, care toată viața a fost în
ghiontit
de Dudley și prigonit de Mătușa Petunia și Unchiul Vernon... Dacă era vrăjitor, cu adevărat,
cum de nu se trans
formau în broaște râioase, de fiecare dată când îl supărau sau îl încuiau în
nișa lui? Dacă îl învinsese p
e cel mai puter
nic vrăjitor, cum se făcea că Dudley dădea mereu
de-
a dura cu el, ca și cum ar fi fost o minge de fotbal?

—

Hagrid, cred că te înșeli, nu se poate să fiu vrăjitor!

—

Da? Așa crezi? Ce, nu ți s
-
a întâmplat să se petreacă în jurul tău lucruri
ciudate, în
momentele când ți
-
era mai frică sau erai foarte supărat?

Harry își pironi privirea la foc. Da, dacă se gândea mai bine... toate lucrurile stranii care
îi înnebuneau pe unchii lui se întâmplaseră în momentele în care era furios sau sper
at... când
era fugărit de gașca lui Dudley, reușise cumva să scape, sau când îi era rușine să se ducă la
școală cu părul ciuntit de Mătușa Petunia, acesta îi crescuse la loc peste noapte... Chiar
ultima întâmplare, când era furios că
-l în
brâncise Dudley din fața vitrinei cu șarpele boa, nu
dis
păruse geamul de la vitrina șarpelui, spre groaza lui Dudley? Harry îl privi pe Hagrid și
zâmbi. Hagrid radia de fericire.

—

Vezi? făcu Hagrid. Ascultă

-

mă pe mine, o să

-

i uimești pe toți la școală!

Dar Unchiul Vernon nu av
ea de gând să se predea fără luptă.

—

Nu ți

-

am spus că nu merge la nici o școală? șuieră el. Merge la Stonewall High și
trebuie să

-

mi mulțumească pentru asta! Am citit și eu scrisoarea în care se spunea că are
nevoie de tot felul de prostii: cărți de vrăj
i, baghete fermecate sau...

—

Dacă vrea el să meargă, un Încuiat ca tine, mare și prost, nu o să

-

l poată opri, în nici
un caz! se înfurie Hagrid. Să

-

l oprești tu pe fiul lui Lily și al lui James să meargă la
Hogwarts! Ce glumă bună! Nu ești în toate minți
le! I s-

a păstrat un loc la cea mai bună școală
de vrăjitori și magicieni încă de când s

-

a născut! O să fie pentru prima oară cu tineri de
nivelul lui și o să aibă cel mai bun dascăl, pe Albus Dum
bledore!

—

NU DAU UN BAN PENTRU CA SĂ

-

L ÎNVEȚE CINE Ș
TIE CE SONAT MAGII
ȘI VRĂJITORII! urlă Unchiul Vernon.

Gata! Unchiul Vernon întinsese coarda prea mult! Hagrid luă umbrela și o învârti pe
deasupra capului Unchiului Vernon.

—

Niciodată, auzi? NICIODATĂ, să nu

-

l mai insultă pe Albus Dumbledore în fața HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

mea

! Ai înțeles? Își ieși din fire Hagrid.

Hagrid schimbă direcția umbrelei, orientând

-o spre Dudley, sclipi un mic fulger violet,

se auzi ceva, ca o pocni

toare, și în secunda următoare, Dudley urlă de durere, ținându

-se cu

mâinile de fundul lui mare și gras. Când se întoarse, toată lumea văzu, ieșind printr

-o

crăpătură a pantalonilor, o codiță mică și răsucită, de purceluș! Unchiul Vernon scoase un urlet de groază și își împinse familia în cealaltă cameră, închizând bine ușa după ei.

Hagrid privi spre umbre

la sa, își mângâie barba țepoasă și spuse rușinat:

—

Nu trebuia să

-

mi ies așa tare din fire... Dar dacă n

-

a înțeles de vorbă bună... Și apoi,

Dudley semăna așa de bine cu un purcel, că mi

-

a venit ideea cu coada... Ți

-

aș rămâne dator

dacă n

-

ai pomeni nimănui despre incidentul ăsta, îl rugă el pe Harry, privind

-l pe sub

sprâncene. Nu ar trebui să fac vrăji, ca să zic așa... Mi s

-

a permis să fac doar mici... trucuri,

ca să pot să

-

ți aduc ție scrisoarea, de

-

aia am reușit așa bine să vă urmăresc peste tot!

—

De

ce nu trebuie să faci vrăji? întrebă Harry.

—

Păi, am fost și eu la școala asta, dar am fost exmatriculat în anul trei, dacă vrei să știi adevărul. Mi

-

au rupt bagheta în două și tot tacâmul, dar domnul Dumbledore nu a permis să mi se ia de tot puterea.

Extraordinar, Dumbledore ăsta!

—

Și de ce ai fost exmatriculat?

—

E târziu și mâine avem o groază de treburi, evită Hagrid răspunsul. Trebuie să te duc în oraș ca să luăm cele nece sare!

Își scoase haina groasă și grea și îl acoperi pe Harry.

—

Învelește

-t

e cu ea, îi spuse el lui Harry, și să nu te sperii dacă mișcă ceva, am niște șoricei într

-un buzunar!!! HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

29

—

C

APITOLUL

V

—

ALEEA DIAGON

A doua zi, Harry se trezi cu noaptea-n cap, dar, deși își dădea seama că se făcuse dimineată, își ținea ochii strâns lipiți.

„A fost un vis!”

își spunea el.

„Am visat că venise un

gigant, pe nume Hagrid, ca să mă ia la școala de vrăjitori. Când o să deschid ochii, o să văd că sunt iarăși în nișa mea de sub scări!”

Deodată, auzi o bătaie puternică.

„E Mătușa Petunia care

a

v

enit să mă trezească!”

își

zise el și inima i se strânse dureros. Dar tot nu deschise ochii. Ce dacă era vis, fusese așa frumos!

CIOC! CIOC! CIOC!

—

Bine, bine, spuse Harry a lehamite, mă scol îndată!

Se ridică și haina lui Hagrid căzu la pământ. Coliba era inundată de lumina soarelui, furtuna încetase, iar Hagrid dormea dus. La fereastră, ciocănea o bufniță, cu un ziar în cioc. Harry sări într-

-

un picior. De fericire, i se părea că e ușor ca un fulg. Merse întins la fereastră și o deschise. Bufnița zbură înăuntru și lăsa ziarul să cadă deasupra lui Hagrid, care însă nu se trezi. Bufnița nu se lăsa și începu să

-

l tragă pe Hagrid de mânecă.

—

De ce nu-

l lași să doarmă? zise Harry, încercând să o alunge, dar aceasta se uită furios la el și continuă să încerce să

-

l trezească pe Hagrid.

—

Hagrid, zise Harry, bufnița asta...

—

Plătește

-

o! mormăi Hagrid.

—

Ce să fac?

—

Dă

-

i bani pentru ziar. Caută în buzunarul meu. Haina lui Hagrid părea că e făcută numai din buzunare, în care se găseau legături de chei, cuțitașe, bucățele de sfoară, bomboane de mentă, pliculețe de ceai... Ah, în sfârșit! Harry scoase un pumn de monede ciudate.

—

Dă

-

i 5 cnuți!

—

Cnuți?!

—

Monedele alea mici, de bronz...

Harry numără cinci monede de bronz, iar bufnița ridică piciorușul pentru ca Harry să pună monedele în punguța din piele, legată de picior. Apoi zbură prin fereastra deschisă.

După ce căscă, Hagrid se sculă în capul oaselor și se întinse.

—

Avem multe de făcut azi, Harry, zise el. Cel mai bine ar fi să te duc întâi la Londra să luăm tot ce

-

ți trebuie pentru școală!

Harry întorcea pe toate părțile monedele găsite în buzunarul lui Hagrid și le cerceta cu multă atenție. Îi trecu ceva prin minte care îi cam dezumflă balonul pe care îl simțise în piept de la venirea lui Hagrid.

—

Hagrid... -Mm?

—

Eu... nu am nici un ban... și... l

-

ai auzit pe Unchiul Vernon... nu vrea să

-

mi plătească
școala...

—

Nu-
ți face griji din pricina asta, zise Hagrid, scărpinân
du-
se în cap. Ce, crezi că
părinții tăi nu ți

-

au lăsat nimic?

—

Da, dar dacă tot
ul a fost distrus...

—

Doar nu-
și țineau aurul în casă, băiete! Nuu! Prima dată, ne oprim la Gringotts,
Banca Vrăjitorilor. Ia și tu un cârnăcior, sunt buni și reci! Și cred că n

-

o să spui nu la o felie
de tort... Eu, unul, de-
abia aștept!

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

30

—

Vrăjitorii au bănci?

—

Una doar. Gringotts. Condușă de spiriduși. Harry scăpă din mână bucata de cârnat.

—

Spiriduși?!?

—

Da, și ar trebui să nu fii în toate mințile să încerci să jefuiești banca, ascultă

-

mă pe

mine! Să nu te pui niciodată cu spiridușii, Harry! Gringotts este cel mai sigur loc, în afară de
Hogwarts, probabil. Oricum, tot trebuia să merg la bancă, să rezolv niște probleme de

-ale

domnului Dumbledore, legate de școală. Întotdeauna apelează la mine pentru tre-
burile mai

importante! zise Hagrid mândru. Așa cum a fost și atunci când te

-

am adus pe tine la Încuiații

de Dursley. Vezi tu, are multă încredere în mine! Gata? Te

-

ai pregătit? Să mergem!

Harry îl urmă pe Hagrid până în vârful stâncii. Cerul se făcuse senin, iar marea sclipea
sub razele soarelui. Bărcuța închiriată de Unchiul Vernon era tot acolo, cu o groază de apă pe
fund, de la furtuna din noaptea trecută.

—

Cum ai ajuns aici? întrebă Harry, rotindu

-

și ochii după altă barcă.

—

Am zburat! răspunse Hagrid.

—

Ai zburat?

—

Dar o să plecăm cu asta, nu trebuie să mai folosesc vrăji, acum că te
-
am găsit!

Se așezară în barcă, Harry neputându
-
și dezlipi ochii de la Hagrid, imaginându
-
și în fel
și chip cum putea acesta să zboare.

—

E o prostie să vâslești, totuși, zise Hagrid, aruncându
-i lui Harry una dintre privirile
sale piezișe. Dacă o să...
grăbesc
lucrurile puțin, n
-
o să mă spui domnului Dumbledore, nu?

—

Sigur că nu! sări Harry, dornic să mai vadă și alte vrăji
torii.
Hagrid își deschise din nou umbrela, bătu de două ori pe una dintre laturile bărcii și
a
ceasta porni în viteză spre mal.

—

De ce spuneai că trebuie să nu fii în toate mințile ca să jefuiești Banca Vrajitorilor?

—

Blesteme, farmece..., zise el, în timp ce-
și despățurea ziarul. Se zice că seiful cel
mare este păzit de dragoni. Și apoi, trebuie să știi cum să ajungi acolo. Gringotts este la mare
adâncime undeva, în subsolul Londrei, mori de foame pe drumul dus-

întors, chiar dacă ar
reuși cineva să pună mâna pe ceva.

Harry se gândea în liniște la toate astea, în timp ce Hagrid își citea ziarul,

”
Profetul
zilei”.

Harry învățase de la Unchiul Vernon că oamenii trebuie lăsați în voia lor, când
citesc ziarul, dar îi venea foarte greu să facă lucrul acesta, deoarece avea o mulțime de
întrebări de pus.

—

Ministerul Magiei încurcă lucrurile, ca de obic
ei, mor
măi Hagrid, întorcând foaia.

—

Există un Minister al Magiei? întrebă Harry, fără să se mai poate abține.

—

Sigur! Îl vor pe Dumbledore la minister! Cred și eu! Dar el a refuzat să părăsească
Hogwarts, așa că l

-

au numit pe bătrânul Cornelius Fudge. Așa, de formă, bineînțeles! Acum
bufnițele lui o să

-

l sâcâie în fiecare dimineață pe dom
nul Dumbledore, pentru diverse sfaturi.

—

Dar cu ce se ocupă Ministerul Magiei?

—

Principala lui sarcină este să păstreze secretul că mai există încă vrăjitori și magie,
ca nu cumva să afle Încuiații!

—

Dar de ce?

—

De ce?

Crede-

mă, Harry, toți ar căuta soluții magice la toate problemele lor! Nu, să
ne lase în pace, să și le rezolve singuri!

În acel moment, barca se opri ușor la mal. Hagrid își îm

p
ături ziarul, strânse umbrela și
urcară pe țarm.

Trecătorii micului oraș se holbau la Hagrid, în timp ce se îndreptau spre gară. Harry îi
înțelegea prea bine. Hagrid, nu numai că era de două ori mai mare ca oricare dintre ei, dar și
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

31

gesticula, arătând spre

fel de fel de lucruri obișnuite pentru ceilalți, cum ar fi aparatele de
taxat din parcuri, spu
nând în gura mare:
—

Vezi, Harry, ce inventează Încuiații ăștia?

—

Hagrid, întrebă Harry, gâfâind un pic, spuneai că sunt dragoni la Gringotts?

—

Așa se spune..

. Mi-
ar plăcea să am un dragon!

—

Ți

-
ar plăcea?

—

Da, de mic mi-am dorit unul!

Ajunseră la gară, unde aflară că pleca un tren spre Londra în cinci minute. Hagrid care
nu se descurca prea bine cu
„banii Încuiaților”,
cum spunea el. Îi dădu bancno
tele pe care le
avea lui Harry, ca să cumpere el bilete.

În tren, oamenii se zgâiră la Hagrid, mai mult ca oriunde. Hagrid stătea pe două locuri
și cosea ceva care semăna cu un uriaș cort de circ, de culoare galbenă.

—

Ai luat și scrisoarea, Harry? întrebă Hagrid, în timp ce număra cusăturile.

Harry se scotoci prin buzunare și îi arată scrisoarea.

—

Foarte bine! Conține lista cu tot ce ai nevoie!

Harry mai găsi, într-

-

adevăr, un bilețel, pe care nu

-

l văzuse în noaptea trecută. Îl
despături și citi:

HOGWARTS, ȘCOALA DE MAGIE, FARMECE ȘI VRĂJITORII

Uniformă

Primul an de studiu

1. 3 robe obișnuite, pentru munca de zi cu zi (negre)

2. 1 coif ținut (negru), care se poartă ziua

3. 1 pereche de mănuși de protecție (din piele de dragon sau ceva asemănător)

4. 1 haină

de iarnă (neagră, cu garnituri argintii)

CĂRȚI:

Toți studenții trebuie să aibă câte un exemplar din următoarele titluri:

Manual-

Standard de vrăji (Treapta

I), de Miranda

Șoim timid

Istoria magiei, de Smaranda Hocuspocus

Teoria magiei, de Adalbert Clătită

Ghidul începătorului în ale transfigurării, de Emeric Vjlt

O mie de ierburi și ciuperci magice, de Filida Spor

Prafuri și poțiuni magice, de Arsenius Otrăvitus

Animale fantastice și unde se întâlnesc ele, de Newt

Salamandă

Magia Neagră: un ghid de autoapărare, de Quentin Știetot

ALTE ECHIPAMENTE:

1 baghetă magică

1 ceaun vrăjit (din cositor)

1 set de eprubete de sticlă sau cristal

1 telescop

1 balanță de alamă

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

32

Studentii trebuie să aducă o bufniță sau o pisică sau o broască.

PĂRINȚILOR LI SE PUNE ÎN VEDERE SĂ NU

-

ȘI LASE COPIII LA ȘCOALĂ CU
MĂTURILE DE ACASĂ!

—

Și putem să cumpărăm toate astea la Londra? întrebă Harry, uimit.

—

Da, dacă știm de unde!

*

Harry nu mai fusese niciodată la Londra. Deși Hagrid știa încotro merge, se vedea prea bine că nu era obișnuit să ajungă acolo pe calea obișnuită. Se înțepeni în bariera de trecere de la metrou, de la controlul biletelor, și se plânse în gura mare că locurile erau prea înguste și că trenul mergea prea încet.

—
Nu știu cum se pot descurca Încuiații fără vrăjitorii, zise el în timp ce o scară rulantă, în stare jalnică, îi duse la suprafață, într-

-
o stradă pe care se înșiruiau magazine, unul lângă altul.

Hagrid era așa mare, că n-

-
avea probleme să se descurce în mulțime, toți se dădeau la o parte din cale

a lui. Harry nu trebuia decât să se țină foarte aproape de el. Au trecut pe lângă librării și magazine de muzică, restaurante și cinematografe, dar nicăieri nu se vindeau obiecte de magie. Era o stradă obișnuită, numai cu oameni obișnuiți. Oare obiectele de

vrăjitorie erau pe undeva, prin subsol? Existau, într-

-ade

văr, magazine care să vândă cărți de vrăji și cozi de mătură?

Oare nu era totul o farsă grosolană, pe care i

-o copsese familia Dursley? Nu, era

imposibil, ei n-

aveau nici cel mai mic simț al umorului! Deși multe din cele spuse de Hagrid erau greu de crezut, uriașul îi inspira multă încredere.

—
Aici e! spuse Hagrid și se opri în fața unui magazin. Faimosul „Ceaunul crăpat”!

Era un magazin micuț și sărăcăcios, care semăna cu un bar de zi, de fapt. Dacă nu i l

-ar

fi arătat Hagrid, putea să treacă pe lângă el și să nu

-

l vadă. Oamenii treceau grăbiți pe lângă

el și nu

-i aruncau nici o privire.

Era flancat de un magazin de muzică și de o mare librărie care îți luau ochii. De fapt,

Harry avea strania bănuială că numai el și Hagrid îl puteau vedea. Înainte de a avea timp să

-i

împărtășească lucrul acesta lui Hagrid, uriașul îl împinse înăuntru.

Pentru un loc așa faimos era cam întunecat și sărăcăcios. Câteva femei bătrâne stăteau

într-

un colț și beau vișinată, iar una dintre ele trăgea dintr-

-

o pipă lungă. Un omuleț cu un coif

țuguia vorbea cu barmanul, cu un cap complet chel, semănând cu o mare alună de cauciuc.

Zumzetul de voci se opri când intrară ei. Toți păreau să

-
l cunoască pe Hagrid. Îi făceau cu
mâna
și îi zâmbeau, iar barmanul se întinse după un pahar și îl întrebă:

—
Ca de obicei, Hagrid?
—

Nu pot, Tom, am venit cu treburi, refuză Hagrid, pu
nându-
și mâna uriașă pe umărul
lui Harry și făcându
-i ge
nunchii să se îndoiaie sub greutate.

—
Mii de fulgere! Nu se poate! E... E chiar
el?
Liniștea se făcu și mai profundă.

—
Să trăiești, Harry Potter, ce onoare pentru mine! mai zise barmanul.

Se repezi afară de după bar și, cu ochii în lacrimi, strânse cu putere mâna lui Harry.

—
Bine că te
-ai reîntors printre noi, domnule Potter, bine ai venit!
Harry nu știa ce să spună. Toată lumea se uita la el.

Femeia cu pipa pufăia din ea, fără să

-
și dea seama că se stin
sese. Hagrid nu mai putea
de mândrie. HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

33

Apoi, se auzi un zgomot de scaune hârșiite pe podea și toată

lumea se adună în jurul lui,
căutând să dea mâna cu el.

—

Doris Crockford, domnule Potter, nu credeam să apuc să vă cunosc vreodată!

—

Domnule Potter, sunt așa de mândru... atât de mândru!

—

Întotdeauna mi-am dorit să dau mâna cu dumneavoastră, sunt așa de emoționat!

—

Încântat, domnule Potter, nici nu vă pot spune cât sunt de fericit. Numele meu este Dedalus Diggle!

—

V-am mai văzut o dată, V-ați înclinat în fața mea, într-un magazin, zise Harry. Coiful lui Dedalus Diggle se rostogoli pe jos, atât de emoționat era posesorul lui.

—

Își amintește! strigă acesta, privindu-i pe toți, încântat. Ați auzit? Își amintește de mine!

Harry le strânse mâinile tuturor de mai multe ori. Doris Crockford nu se mai sătura!

Un tânăr palid își făcu loc în față, vizibil emoționat. Începu să se zbată chiar și un ochi.

—

Profesorul Quirrell! strigă Hagrid. Harry, uite unul dintre profesorii pe care o să-l ai la școală!

—

P-P-P-Potter, se bâlbâi Quirrell de emoție. N-N-Nici nu pot să-ți spun c-c-ce

emoționat sunt!

—

Dar ce predați dumneavoastră, domnule profesor? întrebă Hagrid.

—

A-A-

Apărare contra M

-Magiei N-

Negre! murmură profesorul Quirrell, ca și cum nu

i-

ar fi făcut mare plăcere nici măcar să se gândească la acel lucru. D

-D-Dar dumneavoaș

tră,

n-

nu aveți m

-mare nevoie de asta, nu-

i așa? B

-

Bănuiesc că ați v

-

venit să vă luați c

-cele

n-

necesare. Și eu am v

-

venit să îmi c

-c-

cumpăr o carte d

-despre v-vampiri!

Numai gândul îl făcu pe profesorul Quirrell să se cutre
mure.

Dar ceilalți nu

-

l lăsară pe profesorul Quirrell să se bucure numai el de prezența lui

Harry. De-

abia după zece minute, Harry reuși să se desprindă de ei. În cele din urmă, Hagrid
ridică glasul, ca să se facă auzit.

—

Să mergem, Harry, mai avem o mulțime de treburi! zise el, plin de importanță.

Doris

Crockford îi mai strânse mâna pentru ultima oară, iar Hagrid îl conduse pe Harry
într-

o curticică, în spatele barului, înconjurată de ziduri înalte și unde nu se afla nimic în
afară de niște cutii de gunoi și câteva buruieni.

Hagrid îi făcu lui Harry cu oc
hiul.

—

Ți

-

am spus că ești faimos! Ai văzut? zise el mândru. Chiar și profesorul Quirrell
tremura de emoție. D

-

apoi, el cam tremură tot timpul...

—

De ce e așa de agitat?

—

Bietul de el! O minte strălucită! Se descurca excelent în munca lui de cercetare,

p
ână într

-

o zi, când și

-

a luat o pauză de un an, să facă niște experimente... Se spune că a
întâlnit niște vampiri într

-

o pădure și a avut ceva probleme să scape de Baba Cloanța... Bietul
de el, de atunci nu mai e cum a fost! Se teme de studenți, de propria
materie pe care o pre

dă,

de... Ah, unde mi-e umbrela?

Vampiri? Baba Cloanța?

Harry își simți capul învârtindu

-i-se. În acest timp, Hagrid

număra cărămizile de deasupra unei cutii de gunoi.

—

Trei în sus... două la dreapta..., murmura el. Aici! Dă

-te la o parte, Harry!

Ciocăni de trei ori cu umbrela lui în acel punct. Cărămida atinsă începu să se miște, iar
în mijlocul ei apărură o gaură care se mări și se tot mări, până se făcu suficient de mare chiar și
pentru Hagrid, și amândoi trecură dincolo de zid, pe

o străduță întortocheată, care cotea la

stânga, dis

părând din vedere.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Bine ai venit pe Aleea Diagon! îi zise Hagrid.

Zâmbi, când văzu cât era Harry de uluit. Băiatul privi în urma lui și văzu cum spărtura din zid se micșora văzând cu ochii, până dispăru de tot. În locul ei rămase numai peretele de cărămidă. Soarele strălucea puternic deasupra unui maldăr de ceaune, îngrămădite în fața unui magazin.

Ceaune de toate tipurile și toate mărimile. De cupru, alamă, cositor, argint.

Care se autoamestecă. Reversibile, spunea o reclamă, atârnată deasupra unui ceaun.

O să ai și tu nevoie de unul, dar mai întâi să mergem să scoatem banii de la bancă.

Harry ar fi vrut să aibă cât mai mulți ochi, ca să nu

-

îi scape nimic. Nu mai știa la ce să se

uite mai întâi: la ma

gazine, la ce era în fața lor, la oamenii care cumpărau diverse obiecte. În fața unei farmacie, o femeie plinuță dădea din cap nemulțumită:

Hm, ingrediente din ficat de dragon, șaptesprezece stecli, suta de grame... Cred că nu sunt în toate mințile!

Un

fâșâit ușor venea dintr-

-

un magazin întunecat, cu un anunț în vitrină:

Bufnițe

ochioase, la kilogram. Dresate sau sălbatice. Zbârlite sau mătăsoase. Cenușii, maronii, înspicate sau albe.

În altă parte, câțiva băieți, de vârsta lui Harry, stăteau cu nasuri

le lipite de vitrina unui

magazin și priveau cu jind la cozile de mătură, expuse acolo.

Uau! spuse unul, încântat.

Nimbus 2000,

ultimul răcnet! Cea mai rapidă și cu toate dotările!

În alte magazine se vindeau telescoape, robe, instrumente stranii de argint, pe care

Harry nu mai le văzuse vreodată, butoaie cu spline de lilieci și ochi de țipar, teancuri de cărți de vrăji și farmece, pene și suluri de pergament, sticlute cu diferite poțiuni magice, globuri de cristal și multe altele.

Gringotts! anunță
Hagrid.

Ajunseseră în fața unei clădiri albe, care le domina pe toate celelalte. Lângă ușile din
bronz masiv, îmbrăcat într-

o uniformă stracojie, cu fireturi aurii, stătea un...

Da, ăsta e un spiriduș, dădu din cap Hagrid, în timp ce treceau pe lângă el, pe scările
albe de piatră.

Spiridușul era cu un cap mai scund ca Harry și avea o față oacheșă și inteligentă. Harry
mai observă că avea degete și picioare foarte lungi. Ajunseseră în fața altei uși, de ar
gint, de

data asta, pe care erau gravate cuvintele:

Intră, străine, dar ia bine

-aminte

Să lași de

-

o parte lăcomia din minte,

Căci cei ce iau fără trebuință

Vor plăti scump a lor nesăbuiță.

Dar dacă, totuși, îndrăznești,

Păzea, de noi să te ferești!

Așa cum îți spuneam, ar trebui să fii complet nesăbuit să încerci să jefuiești banca,
zise Hagrid.

Doi spiriduși îi conduseră dincolo de ușile de argint și cei doi se treziră într

-un vast hol

de marmură. Vreo sută de alți spiriduși stăteau pe scaune înalte, în spatele unor mese, scri
ind

în registre mari, câ

ntărind diverse monede pe cântare de alamă sau examinând cu lupa pietre

prețioase. De jur împrejurul holului erau alte zeci de uși, în fața cărora stătea câte un spiriduș
care conducea oamenii în încăperile respective. Harry și Hagrid se îndreptară spre u

na dintre

mese.

Bună dimineața, se adresă Hagrid unui spiriduș care părea mai liber. Am venit să scoatem niște bani din seiful domnului Harry Potter.

HARRY POTTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

35

—

Aveți cheia, domnule?

—

Da, o aveam pe aici, pe undeva, spuse Hagrid și începu să scoată din buzunare tot ce avea în ele.

Din greșeală, câțiva biscuiți sfărâmați ajunseră pe registrul spiridușului. Acesta strâmbă din nas. Harry privea cum un spiriduș, de la o masă alăturată, cântărea niște rubine mari cât niște bucăți de cărbune încins.

—

Am găsit-o! spuse Hagrid într-un târziu și ridică triumfător în aer o cheiță aurie.

Spiridușul o privi cu atenție câteva clipe.

—

Da, pare să fie în ordine, admise el.

—

Și mai am și o scrisoare de la profesorul Dumbledore, spuse Hagrid plin de importanță și își descheie haina la piept. În ea este vorba despre depozitul

Știi

-Tu-Care, 713.

Spiridușul citi scrisoarea cu foarte mare atenție.

—

Da, bine, zise el, o să vină cineva să vă conducă. Socotici!

Socotici era tot un spiriduș care îi conduse la una dintre ușile care duceau undeva, dincolo de holul vast de marmură.

—
Ce înseamnă depozitul
Știi
-Tu-Care, 713?

—
Asta nu pot să

-
ți spun. E un mare secret! zise Hagrid misterios. Ceva în legătură cu
academia. Dumbledore a avut încredere în mine, nu pot să
-
ți spun!

S
ocotici deschise o ușă și îi pofti să intre. Harry, care se aștepta la o altă sală cu
marmură, rămase surprins. Se aflau într-

-
un tunel de trecere, luminat de torțe aprinse. Drumul
cobora în pantă abruptă, iar pe jos se vedeau șine de cale ferată. Socotici fluieră și veni un
vagonet, hurducăind pe șine. Se urcară în el, Hagrid cu multă dificultate, și plecară mai
departe. La început, străbătură un labirint de pasaje subterane. Harry încercă să rețină drumul
- stânga, dreap
ta, dreapta, stânga, intersecție, d
reapta, stânga -
dar până la urmă pierdu șirul.
Vagonetul părea să știe, totuși, drumul, fiindcă Socotici nu intervenea deloc. Harry strânse
ochii, când un curent de aer rece îi lovi în plin, dar îi des
chise repede, să nu piardă nimic. La
un moment dat,
văzu la capătul culoarului o flacără și se întrebă dacă nu era vre
unul dintre
dragoni. Tocmai se întorsese să mai vadă o dată, când drumul coborî și mai mult, după care
traversară un lac subteran, unde coborau și urcau din tavan și din podea uriașe stalactite și
stalagmite.

—
N-
am știut niciodată exact care sunt stalactitele și care stalagmitele, îi strigă el lui
Hagrid.

—
Ah, nu-
mi pune întrebări acum, simt că mi se face rău, se văită Hagrid.

Se înverzise, într-
adevăr, la față, și, când vagonetul se opri în cele din urmă la o ușă,
trebui să se sprijine de zid, ca să
-
și oprească tremurul genunchilor.

Socotici descuie ușa. Rotocoale de fum verzui năvăliră afară și, de îndată ce se risipi fumul, Harry rămase mut de uimire. Erau grămezi de monede aurite, coloa ne înalte de argint și grămăjoare de cnuți de bronz.

Tot ce vezi aici e averea ta! îi spuse Socotici lui Harry.
Al lui! Totul! Incredibil!
Probabil că unchiul lui nu știa despre averea asta, fiindcă altfel i-ar fi smuls-o cât ai clipi. De câte ori nu se plânseseră cât îi costa întreținerea lui Harry!... Și în tot acest timp, averea asta, care era numai a lui, zăcea adânc îngropată în subsolul Londrei.

Hagrid îl ajută să îngrămădească o parte dintre monede într
-
o sacoșă.

Monedele de aur se numesc galeon
i, îi explică Hagrid. Șaptesprezece stecli de argint
fac un galeon, un steclu, douăzeci și nouă de cnuți, e simplu! Gata! Îți ajunge atât pentru un timp, restul rămâne aici, în siguranță.

Se întoarce spre Socotici și
-i spuse: HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

36

Și acum, la depozitul Știi
-Tu-Care, 713, dar mai încet, te rog!

N-
avem cum, vagonetul nu are decât o singură viteză! Coborâra și mai mult. Aerul devenea tot mai rece, dru mul tot mai îngust și întortocheat.

Treceau peste o prăpastie subterană adâncă, iar Harry se aplecă să vadă ce era jos.
Hagrid îl apucă de guler și îl trase repede înapoi.

Pe ușa depozitului 713 nu se vedea nici o gaură în care ar fi putut să încapă o cheie.

Stați la o parte, spuse Socotici cu emfază și atinse ușor ușa, care dispăru ca prin

farmec, sub privirile
lor. Oricine altcineva, în afară de noi, spiridușii de la Gringotts, ar încerc
-
ca acest lucru, ar fi pur și simplu aspirați înăuntru!

Și cât de des verificați ce e înăuntru? întrebă Harry.

Hm, cam o dată la zece ani! răspunse Socotici, privind

-
l răutăc
ios.

În depozitul ăsta trebuiau să fie comori inestimabile, Harry nu mai avea nici un fel de
îndoială și se aștepta la tot pasul să vadă cel puțin bijuterii fabuloase. Dar, spre marea lui
uimire, depozitul părea gol, la prima vedere. Apoi observă un pachetel, învelit în hârtie maro
și așezat direct pe podea. Hagrid îl luă și îl ascunse adânc, în faldurile hainei lui. Harry murea
de curiozitate, dar știa că nu era cazul să întrebe ce era în pachetel.

Hai înapoi, în vagonetul ăla infernal! Să nu
-mi adresezi nici un cuvânt, e mai
prudent să ții gura închisă, zise Hagrid.

*

După o cursă sălbatică, în vagonet, se treziră afară din banca Gringotts, orbiți de lumina
soarelui. Acum, că avea o mulțime de monede, Harry nu știa unde să se mai oprească mai
întâ
i. Nu era nevoie să socotească exact câți galeoni avea, fiindcă știa cu siguranță că avea
mai mulți bani decât avusese el vreodată, mai mulți chiar de câți avea familia Dursley!

Hai să luăm uniforma întâi, îl îndemnă Hagrid, îm
pingându-l spre magazinul
doamnei Malkin,
„Robe și pelerine pentru toate ocaziile”.
Harry, te superi dacă mă duc
puțin la „Ceaunul crăpat”? Am nevoie de o tărie, drumul ăla m
-a dat gata!
Hagrid era și acum palid, așa că Harry intră singur în magazinul de robe, puțin cam
speriat, f
iind pentru prima oară când trebuia să se descurce singur în noua lume.

Doamna Malkin era o vrăjitoare bondoacă, îmbrăcată în mov și care zâmbea tot timpul.

—
Pentru Hogwarts, dragule? Sigur, răspunse tot ea, fiindcă Harry nici nu îndrăznea să deschidă gura, uite acolo. De fapt, mai e un student care tocmai probează o robă!

În spatele magazinului, un tânăr, palid și cu fața prelungă, era urcat pe un scaun, în timp ce o vrăjitoare îi potrivea tivul. Îl urcă și pe Harry pe un alt scaun și îi trase peste cap o robă neagră și lungă, după care începu să
-i potri
vească lungimea.

—
Salut! spuse băiatul. Și tu mergi la Hogwarts?

—
Da, răspunse Harry.

—
Tatăl meu îmi cumpără cărțile, în magazinul de alături, iar mama îmi alege bagheta magică
, zise el cu o voce mono
tonă și tărăgănată. Apoi mergem să vedem o cursă de cozi de
mătură de formula 1. Nu pot să înțeleg de ce nu avem voie și noi, cei din anul I, să avem o
coadă de mătură... O să încerc să
-
l conving pe tata să
-
mi ia una și văd eu cum
o strecur în
școală.

Asta îi aminti foarte mult de Dudley.

—
Tu ai coada ta de mătură?

—
Nu! răspunse Harry.

—
Îți place să joci Vâjthaț?
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

—
Nu, spuse Harry, întrebându-se ce fel de joc o fi fost și ăla.

—
Mie îmi place. Tata spune că e foarte rău să nu fii

ales să joci pentru casa ta, și are dreptate! Tu știi în ce casă o să fii?

—
Nu, spuse Harry, simțindu-se tot mai prost.

Da, nimeni nu știe precis, până nu ajunge acolo, dar eu știu că o să fiu la Viperini.

Închipuiește

-
ți, să pici la
Astropufi,
cred că
ă aș renunța la școală, tu nu?

—
Mmm, făcu Harry, încercând să pară mai interesant.

—
Ia te uită ce namilă! strigă el, arătând spre fereastră. Era Hagrid, care cumpărase două înghețate, cu care nu putea intra în magazin.

—
Este Hagrid, zise Harry încântat că, în sfârșit, știa ceva ce nu știa băiatul acela răzgâiat.

—
Aaa, am auzit de el, spuse băiatul. E un fel de servitor, nu?

—
E păstrătorul cheilor de la Hogwarts și paznicul vânatului! sări repede Harry, căruia

îi displăcea tot mai mult să stea de vorbă
cu acel băiat.

—

Da, exact! Este sălbatic și trăiește într
-
o colibă, la marginea pădurii. Se îmbată
adesea și atunci încearcă să facă vrăji și
-
și dă foc la pat! râse băiatul.

—

Mie îmi place foarte mult! îi luă Harry apărarea lui Hagrid.

—

Da? E rudă
cu tine? Unde sunt părinții tăi?

—

Au murit! răspunse Harry scurt, n
-
avea chef să intre în amănunte cu nesuferitul ăla.

—

Oh, scuză
-
mă, zise el, dar nu părea să
-
i pară rău deloc. Dar erau
de-
ai noștri,
nu?

—

Da, erau
vrăjitori,
dacă asta vrei să spui!

—

N-
ar trebui să
-
i accepte și pe
ceilalți,

nu crezi? Degeaba, nu au fost educați ca noi!
Unii nici măcar nu aud de Hogwarts până primesc scrisoarea. Ar trebui să rămână în familie,
să fie admiși numai copiii vrăjitorilor! Care e numele tău de familie?

Dar, în
ainte să poată răspunde ceva, doamna Malkin îi zise:

—

Poți să te dai jos, cu tine am terminat!

Harry coborî de pe scaun, fericit că nu mai trebuia să stea de vorbă cu încrezutul ăla!

—

Sper să ne vedem la școală, spuse băiatul cu voce târăgănată.

Harry nu
scoase un cuvânt cât mănca înghețata, pe care i
-o adusese Hagrid.

—

Ce-
ai pățit? întrebă Hagrid.

—

Nimic! minți Harry.

Se mai înveseli puțin când cumpără o cerneală care își schimbă culoarea, pe măsură
ce scriai. Când ieșiră din ma-
gazin, Harry îl între-
bă pe Hagrid:

—

Ce-
nseamnă
Vâjthaț?

—

Vai de mine! Crede-
mă că uit mereu că tu nu știi atâtea lucruri. Auzi, să nu știe ce
-i
aia Vâjthaț!

—

Nu mă face să mă simt și mai prost! se plânse Harry și îi povesti despre conversația
din magazinul cu robe și pele-
rine pentru toate ocaziile:

—
Și a mai spus că toți cei din familii de Încuiați n
-ar tre
bui să fie primiți la Hogwarts!

—
Tu nu ești dintr

-
o familie de Încuiați! Iar dacă, într
-ade

văr, părinții lui sunt vrăjitori,
atunci te asigur că a fost cres
cut î

n respect și admirație pentru numele Harry Potter! Doar i

-ai
văzut pe cei de la „Ceaunul crăpat”! Oricum, habar n

-
are ce spune! Majoritatea vrăjitorilor

excelenți fac parte din familii obișnuite, de Încuiați. Uite, mama ta, de exemplu. Ai văzut ce
soră are

?

—
Hai, spune-
mi ce e Vâjthaț?

—
E sportul nostru. Sportul vrăjitorilor. Cam ca fotbalul, în lumea Încuiaților! Toată
lumea urmărește cu mare interes un joc de Vâjthaț. Jucătorii zboară în aer pe cozi de mătură.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

38

Există patru mingi în joc și... Oh, e cam

greu să

-

ți explic regulile!

—
Ce sunt

Viperinii

și

Astropufii?

—

Două dintre cele patru case ale școlii. Se spune că Astropufii sunt cam papă
-lapte,
dar...

Pariez că o să pic la Astropufi! oftă Harry cu năduf.

De o mie de ori mai bine ca la Viperini!
se întunecă Hagrid. Majoritatea celor care
au învățat acolo, au fost răi! Da, chiar Știm
-Noi-Cine a fost unul dintre ei!

Cap-
de..., scuza

-
mă, Știm
-Noi-
Cine a fost și el student la Hogwarts?

Da, cu mulți ani în urmă, zise Hagrid.

Au cumpărat cărți de la

un magazin, numit „Semne și Coduri”, în care rafturile, înalte
până în tavan, erau ticsite cu ceasloave mari, ca niște dale de marmură, legate în piele, sau
mini-
ediții, de mărimea unor timbre, legate în cea mai fină mătase. Erau multe cărți cu semne
ciu
date și neînțelese, iar altele aveau filele complet albe. Probabil că Dudley, care nu se
omorâse niciodată cu școala, ar fi murit de fericire dacă ar fi putut să pună mâna pe un astfel
de manual! Hagrid aproape că îl târî pe Harry de lângă cartea
„Farmece și contra
-farmece
(Farmece pentru prieteni și blesteme pentru dușmani. Ultimele noutăți: licori de dragoste,
poțiui contra pierderii părului, „picioare ca piftia”, „legarea limbii” și foarte multe
altele!)”.

Căutam o vrajă cât mai potrivită
pentru Dudley!

Nu e o idee rea, dar nu trebuie să te folosești de vrăji în lumea Încuiaților, decât în
ocazii speciale! îl avertiză Hagrid. Și, oricum, multe din blestemele din cartea aia cer un
studiu și o pregătire deosebită!

Hagrid nu-

l lăsă să cumpere un ceaun din aur masiv (de cositor scria în listă, nu?), dar cumpărara o balanță foarte frumoasă, pentru cântărirea ingredientelor din poțiuni magice și un telescop de alamă, pliant. Merseră apoi la spițerie, unde erau o mulțime de lucruri interesante

care te făceau să mai uiți de mirosul oribil de acolo, o combinație de ouă stricate și varză fiartă. Puteai vedea butoaie cu o materie gelatinoasă, borcane cu ierburi și rădăcini uscate, prafuri fosforescente, legături de pene, colți înșiruiți pe sfoară, gheare încovoiate,

atârinate de tavan. În timp ce Hagrid cumpăra ingredientele de bază pentru orice poțiune magică, Harry se uita încântat la coarnele argintii de unicorni, a câte douăzeci și unu de galeoni fiecare, și la ochșori mici și strălucitori, de gândaci, cinci cnuți o cană plină ochi! Când ieșiră din spițerie, Hagrid mai cercetă o dată lista.

—

Da, mai avem de cumpărat numai bagheta magică și... Ah, nu ți
-am luat un cadou
pentru ziua ta de naștere!

Harry se înroși tot.

—

Nu-i nevoie, Hagrid, zise e
l, dar nu cu prea multă convingere.

—

Îmi face plăcere să

-

ți iau ceva... Știu! O să

-

ți cumpăr un animal, să

-

ți țină de urât. Nu
broaște râioase, că s

-au demo

dat, o să râdă toți colegii de tine, nici pisică, fiindcă nu

-mi plac

pisicile, mă fac să strănut. O să

-

ți cumpăr o bufniță! Toți copiii își doresc bufnițe și sunt și
foarte folositoare, duc corespondența de colo colo sau fel de fel de alte lucruri.

Douăzeci de minute mai târziu, plecau de la „Bufnițe, en gros”, un loc tare întunecos, unde auziseră la tot pasul fâșieli și fâlfâieli și văzuseră puzderie de ochi, scăpărători ca sma

raldele. Harry avea în mână o colivie mare, în care se afla o deosebit de frumoasă bufniță albă, care acum dormea liniștit, cu capul sub aripă. Nu mai termina cu mulțumirile,

ajungând
să se bâlbâie de fericire, întocmai ca Profesorul Quirrell.

Mă bucur că

-

ți place, zise Hagrid, nu cred că ai primit prea multe cadouri de la familia Dursley! Hai să cumpărăm o baghetă magică. Și nu oriunde, ci la „Ollivander”, unde
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

39

se găsesc ce
le mai bune baghete!
O baghetă magică! De când își dorise așa ceva!

Magazinul, contrar renumelui, era micuț și sărăcăcios. Cu niște litere aurite, jupuite de vreme, scria deasupra ușii:

„Familia Ollivander: Constructorii celor mai bune baghete
magice, din

382 î.Chr. până azi”,

iar în vitrina prăfuită, pe o pernă purpurie, decolorată
de-

a binelea, trona o singură baghetă magică.

Un clinchet de clopoțel le anunță intrarea. Era un loc strâmt, unde se afla doar un scaun rotitor, în care se așeză Hagrid, așteptând să apară cineva. Harry se simți straniu, ca și cum ar fi intrat într-

o bibliotecă plină cu cărți vechi, valoroase. Își înghiți mulțimea de întrebări care îi năvăliseră în minte și privi la miile de cutii lungi și înguste, așezate foarte ordonat, până la tavan. Simți ceva pe șira spinării. Praful și liniștea de aici răspândeau un fior magic.

Bună ziua, se auzi o voce blândă.

Harry tresări. Probabil că la fel făcu și Hagrid, căci scaunul scârțâi jalnic. În fața lor stătea un bătrânel cu ochi mari, deschiși la culoare, scăpărători ca două astre în întunecimea din cameră.

Bună ziua, spuse Harry încurcat.

O, da! spuse bătrânelul, știam că o să te văd în curând, Harry Potter. Nu poți fi confundat, ai întocmai ochii mamei tale. Parcă mai ieri a intrat și ea în magazinul meu, ca să

-

și cumpere prima ei baghetă magică, lungă de treizeci de centimetri, foarte elastică, din lemn de salcie. Da, bună baghetă pentru farmece!

Domnul Ollivander se trase mai aproape de Harry. Bine ar fi fost dacă mai clipea și el din când în când... Ochii aceia argintii îi cam dădeau fiori.

—

Tatălui tău, în schimb, îi plăceau baghetele de mahon, de patruzeci de centimetri, pliante, cu mai multă putere, excelente pentru transfigurări. Eh, întotdeauna, bagheta magică spune totul despre vrăjitor!

Ollivander se apropiase atât de mult de Harry, încât aproape că ajunseseră nas în nas. Harry se oglindea acum în ochii lui.

—

Asta e semnul pe care..., zise domnul Ollivander, dar se întrerupse repede, și îl atinse cu un deget lung și foarte alb.

—

Îmi pare așa de rău că de la mine a fost cumpărată bagheta care a făcut așa ceva. Avea cincizeci de centimetri. O baghetă foarte puternică, în niște mâini nepotrivite... Ah, dacă aș fi știut că o cumpără ca să facă numai rău...

Clătină din cap întristat și, spre marea ușurare a lui Harry, îl observă pe Hagrid.

—

Rubeus! Rubeus Hagrid! Vai, cât mă bucur să te văd! Stejar, optzeci de centimetri, dar foarte flexibilă, nu

-

i așa?

—

Da, domnule, așa era! zise Hagrid.

—

Ce baghetă bună! Excelentă! Cred că ți-au rupt-o în două, când te-au exmatriculat

atunci, nu-
i așa? întrebă dom
nul Ollivander, încruntându-se brusc.

Da, din păcate... Dar mai am bucățile, adaugă Hagrid fericit.

Dar sper că nu le folosești, zise Ollivander muștrător.

Nu, domnule, zise Hagrid repede și Harry îl observă cum strângea umbrela, în timp ce vorbea.

Hmm, mormăi domnul Ollivander, aruncându

-

i o privire pătrunzătoare. Ia să te
vedem, domnule Potter...

Scoase din buzunar un metru de croitorie, cu marcaje de ar
gint, și întrebă:

Care e mâna în care ții bagheta?

Păi, dreapta o folosesc cel mai mult! zise Harry. Făcu mai multe măsurători, de la HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

40

umăr până în vârful degetelor, de la cot la încheietură, de la umăr la pământ, de la genunchi
la subsuoară, îi măsură chiar și circumferința capului. În timp ce măsură, îi explica:

Orice baghetă Ollivander are un miez magic. Folosim păr de unicorn, pene din
coada unei păsări Phoenix și artere de dragon. Nu găsești două baghete Ollivander la fel, așa
cum nici unicornii,
dragonii sau păsările Phoenix nu sunt la fel! Și te asigur că nu o să obții
aceleași rezultate bune, dacă folosești bagheta altui vrăjitor!

De-
abia atunci își dădu seama Harry că metrul făcea toate acele măsurători de unul

singur, fără să pună nimeni mâna pe el! Domnul Ollivander se plimba printre cutii, căutând bagheta magică potrivită pentru Harry.

Asta e! strigă el la un moment dat, moment în care metrul căzu inert, într-

-o

grămăjoară, la podea. Încearc

-

o pe asta, domnule Potter. Lemn de fag și artere d
e dragon.

Douăzeci și cinci de centimetri, foarte flexibilă. Fă câteva mișcări cu ea.

Harry o luă rușinat, nu prea știind ce să facă. O arcui prin aer, dar domnul Ollivander i-

o luă repede din mână.

Încearc-

o pe asta de arțar și cu pene de Phoenix, e un pic mai rigidă.

Harry o încercă și pe aceea, dar imediat domnul Ollivan
der i-

o luă din mână,
nemulțumit.

Asta! De abanos și cu păr de unicorn, de douăzeci și unul de centimetri! Încearc

-

o și
pe ea!

Harry o vântură prin aer, și iar o vântură, fără să știe ce dorea să vadă domnul Ollivander.

Numărul de baghete încercate de Harry creștea văzând cu ochii. Cu cât îi dădea să încerce mai multe baghete de pe rafturi, cu atât fața domnului Ollivander se lumina mai tare.

Hm, un client pretențios! Nici o grijă, găsim noi bagheta potrivită și pentru tine! Mă întreb dacă nu... Da, sigur! O combinație neobișnuită, cu pene de Phoenix, din mlădițe de stejar, de 40 de centimetri, netedă și mlădioasă.

Harry luă și bagheta aceea. Deodată, simți ceva cald în palmă, iar bagheta păru să i se fi lipit de mână. O ridică pe deasupra capului și șficui aerul cu ea, lăsând o urmă de steluțe strălucitoare, roșii și aurii, ca niște focuri de artificii. Hagrid chiui.

Bravo! îl laudă domnul Ollivander. Foarte bine! Ce ciu

dat, totu
și...

Puse bagheta la loc, în cutia ei, și o împacheta cu hârtie maronie, timp în care nu înceta să se mire:

—
Ciudat... Foarte ciudat...
—

Nu vă supărați, dar ce e așa
ciudat?

Domnul Ollivander îl fixă cu privirea lui pătrunzătoare.

—
Îmi amintesc de toate baghetele pe care le-am vândut... De absolut toate. A mai existat o astfel de pană de Phoenix ca aceea care este inclusă în bagheta ta. E ciudat că bagheta care conținea pana geamănă a fost aceea care ți

-
a făcut cica
tricea asta...
Harry înghiți cu greu.

—
Da, este straniu că se întâmplă astfel de lucruri. Și nu uita ce ți
-am spus: bagheta
alege vrăjitorul și nu invers! Așa că sunt ferm convinși că trebuie să ne așteptăm la lucruri
mari de la dumneata, domnule Potter! La urma urmelor și
Cel-Al-
Cărui
-Nume-Nu-Trebuie-
Pomenit a făcut lucruri mari, teribile, dar mari!

Harry se cutremură. Nu era sigur că îl plăcea prea mult pe domnul Ollivander. Plăti șapte galeoni de aur pentru baghetă, iar domnul Ollivander îi conduse până la ușă.

* HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

41

Soarele de după

-
amiază târzie coborâse mult pe cer, când cei doi terminară
cumpărăturile. O luară pe Alea Diagon și de acolo, spre zidul prin care intraseră, apoi prin

micul bar, pustiu acum, și apoi în stradă. Merseră în tăcere până la metrou. Harry nici nu observă cât de multă lume se zgâia la ei, așa încărcăți cum erau, cu fel de fel de pachete ciudate și cu bufnița din brațele lui Harry. Abia într-un târziu, observă că ajunseseră la gară.

Avem timp să mâncăm ceva până vine trenul, zise Hagrid.

Cumpărară niște hamburgeri și se așezară să

-

îi mănânce. Harry făcu ochii roată. Era ceva ciudat, totuși, acolo...

Te simți bine, Harry? Ai fost foarte tăcut!

Harry nu știa cum să

-

îi explice ce simțea. Avusese cea mai frumoasă zi de naștere și totuși... Harry mesteca hamburgerul, încercând să

-

și găsească cuvintele potrivite.

Toată lumea mă consideră deosebit, oamenii aceia de la bar, profesorul Quirrell, domnul Ollivander... dar eu nu știu nimic despre magie. Cum de se așteaptă toți la lucruri mari din partea mea? Sunt faimos și nici măcar nu

-

mi amintesc de ce sunt faimos... Nu știu ce s-a întâmplat când Cap-de... scuză

-

mă... În noaptea în care au murit părinții mei.

Hagrid se aplecă spre el, pe deasupra mesei. Dincolo de barba țepoasă și zbârlită, ochii lui aveau un zâmbet plin de bunățate.

Nu te necăji, Harry, îl liniști el. O să înveți repede tot ce trebuie să știi. Așa au început toți... În curând, să fii pe propriile tale picioare. Știu că e greu, dar tu ai deja un nume, nu ca mine. Dar și eu am petrecut clipe minunate acolo.

Hag
rid îl conduse la trenul care îl ducea înapoi, la unchiul lui, și îi dădu un plic.

—

În plic, e biletul tău de drum până la Hogwarts. Scribe acolo tot, unde trebuie să te duci, cum să faci, tot! Dacă ai vreo problemă cu familia Dursley, dă

-

mi de știre prin bufniță,
știe ea unde să mă găsească. Pe curând, Harry!

Trenul plecă din gară. Harry vru să

-

l petreacă multă vreme cu privirea pe Hagrid și își
lipi nasul de fereastră. Nici nu clipi bine, că Hagrid se și făcuse nevăzut!

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

42

—

C
APITOLUL
VI

—

DRUMUL DE LA PERONUL 9 ȘI 3/4

Ultima lună, împreună cu familia Dursley, trecu foarte greu. Dudley era acum atât de înspăimântat de Harry, încât nu numai că nu

-

i mai clintea un fir de păr, dar nici nu vroia să
rămână singur cu el în cameră. Mătușa Petunia și Unchiul Vernon nu

-

l mai închideau în nișa
de sub scări, nu

-

l mai puneau să facă treburi grele și nici nu mai strigau la el. De fapt, nu

-i

mai adresau nici un cuvânt. Pe jumătate speriați, pe jumătate jigniți, se purtau ca și cum orice
scaun în care era

așezat Harry era gol! Deși la început, era chiar reconfortant, după un timp,
deveni foarte stresant. Harry stătea singur în camera lui, în compania bufniței. Se hotărâse
să

-

i pună numele Hedwig, nume pe care
-l întâlnise într-o carte de magie,

„Istoria magiei”.

Stătea și citea până târziu în noapte, în timp ce Hedwig ieșea și intra pe fereastră, după bunul ei plac. Bine că Mătușa Petunia nu

-

și mai băga nasul în camera lui, fiindcă Hedwig avea obiceiul să aducă în casă șoareci morți. În fiecare noapte, când se ducea la culcare, Harry mai bifa o zi pe calendarul pe care îl atârnase pe perete, numărând zilele care mai rămăseseră până la 1 septembrie.

În ultima zi a lui august, Harry se gândi că ar fi bine să stea de vorbă cu Mătușa Petunia și Unchiul Vernon, înainte de a pleca la Hogwarts, a doua zi. Coborî în sufragerie unde cei ai casei urmăreau un concurs la televizor. Tuși puțin, ca să

-

i facă atenți, moment în care Dudley o zbughi afară din cameră.

—

Unchiule Vernon...

Unchiul Vernon mormăi ceva, ca să vadă Harry că îl auzise.

—

Măine plec la școala de magicieni și vrăjitori. Te superi dacă te rog să mă duci până la cea mai apropiată gară?

Unchiul Vernon mormăi din nou și Harry presupuse că unchiul lui era de acord.

—

Mulțumesc! spuse el.

Tocmai se pregătea

să urce scările înapoi, spre camera lui, când Unchiul Vernon catadicsi să vorbească.

—

Ciudat mod de a te duce la școala de vrăjitori! Cu trenul... Când există covoare zburătoare, nu? întrebă el ironic.

Harry nu răspunse nimic.

—

Și unde este școala asta, mă rog?

—

Nu știu, zise Harry, dându

-

și seama că așa era. Scoase din buzunar biletul pe care i

-l

dăduse Hagrid, îl citi și le spuse:

—

Iau trenul de la peronul 9 și 3/4, la ora 11! Unchiul și mătușa lui se priviră uluiți.

—

Care peron?! întreba

ră ei într

-un glas.

—

9 și 3/4!

—

Nu mai vorbi prostii! spuse Unchiul Vernon. Nu există un astfel de peron!

—

Așa scrie pe biletul meu...

—

Aiuriți! Turbați! Acum vezi și tu cum sunt cei de teapa lor! Bine, te duc mâine la gară. Oricum, mergeam mâine la Londra, că altfel nu mă oboseam pentru tine!

—

Mergeți la Londra? repetă Harry, încercând să se poarte cât mai prietenos.

—

Da, ca să

-

l ducem pe Dudley la doctor, urlă Unchiul Vernon, ca să

-

i îndepărteze

coada aia stupidă până se duce la Smeltings.

* HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Harr

y se sculă a doua zi la cinci dimineața, atât era de nerăbdător să plece din casa aia. Se îmbracă repede cu blugii lui, fiindcă nu vroia să meargă la gară cu roba și pe lăna de vrăjitor. O să se schimbe în tren. Verifică din nou lista cu cele necesare pentru școală, văzu că nu lipsește nimic, o văzu pe Hedwig dormind în colivia ei și începu să măsoare camera în lung și

-

n lat, în așteptarea momentului în care se vor trezi și cei ai casei. Două ore mai târziu, gea
mantanul mare și greu al lui Harry era așezat în mașina Unchiului Vernon. Mătușa Petunia reușise cu greu să

-

l convingă pe Dudley să stea pe bancheta din spate, alături de Harry.
Porniră la drum și ajunseră la gară, la ora zece și jumătate. Unchiul Vernon puse
bagajul lui Harry pe un cărucior și îl

împinse spre peron. Harry se gândi că acest lucru era foarte ciudat din partea Unchiului Vernon, dar se lămură de ce, când îl văzu oprindu

-

se în fața
peroanelor, strâmbând din nas disprețuitor.

—

Gata, am ajuns! Peronul 9, peronul 10... Peronul tău trebuie să fie undeva, pe la mijloc... dar se pare că nu l

-

au construit încă, nu

-

i așa? zise el batjocoritor.

Avea dreptate, fără nici o îndoială. Era plăcuța pentru peronul 9 și cea pentru peronul 10, dar nimic între ele.

—

Succes la învățătură
, zise Unchiul Vernon, cu un zâmbet răutăcios, și îi întoarse
spatele, fără nici un alt cuvânt.

Harry întoarse capul după ei, dar mașina demarase deja. Mureau de râs, toți trei. Harry își simți gura uscată. Oare, ce să facă? Atrăgea zeci de priviri, din cauza lui Hedwig. Trebuia să întrebe pe cineva. Opri un paznic de peron, dar nu îndrăzni să întrebe de peronul 9 și 3/4.

Întrebă de Hogwarts. Dar omul nu auzise de așa ceva. Când nu fu în stare să explice în ce parte a țării se găsea, Harry începu să se simtă jenat de

-

a binelea. Omul rămase cu impresia

că Harry își bătea joc de el. Disperat, Harry întrebă de trenul care pleca la ora unsprezece, dar paznicul îi spuse că nu pleca nici un tren la ora aceea. Paznicul se îndepărtă, bombănind ceva despre plăcerea

unora de a-

i face pe alții să

-

și piardă timpul. Harry se străduia din greu să nu

între în panică. După ceasul gării, mai erau zece minute până la ora de plecare a trenului.

Habar n-

avea ce să facă. Stătea în mijlocul gării, cu un bagaj pe care abia îl putea clinti din

loc, în mână cu o colivie cu o bufniță înăuntru.

Probabil că Hagrid uitase să

-

îi spună ceva, ce cărămidă trebuia ciocănită, ca în cazul

Aleii Diagon. Se întrebă dacă nu era cazul să ciocănească ușor cu bagheta magică în porțiunea dintre peronul 9 și peronul 10.

În acel moment, trecură prin spatele lui câțiva oameni și Harry prinse câteva frânturi din ce discutau ei:

—

Hm, ticsit cu Încuiați, desigur!

Harry se întoarse brusc și văzu o femeie plinuță, cu o claie de păr ca o vâlvătaie, care vorbea

a cu patru băieți și o fetiță. Fiecare dintre cei patru băieți avea un geamantan ca al lui și câte o bufniță.

Cu inima bătând să

-

îi spargă pieptul, Harry împinse căruciorul cu geamantanul după ei.

Grupul celor șase se opri și la fel făcu și Harry. Era suficient de aproape, ca să audă ce vorbeau.

—

La ce peron? întrebă mama.

—

La 9 și 3/4, răspunse o fetiță, și ea cu părul roșu. Mamă, de ce nu merg și eu la...

—

Fiindcă ești prea mică, Ginny! Percy, du-te tu primul.

Cel care părea cel mai mare dintre băieți înaintă în spațiul dintre cele două peroane. Harry privi cu atenție, neîndrăznind nici măcar să clipească, să nu cumva să-i scape ceva din HARRY POTER ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

44

ce făcea băiatul. Dar tocmai atunci, un grup de călători se îmbulzi prin fața lui, iar băiatul dispăru ca prin minune, până să

-
și dea seama Harry.

—
Fred, e rândul tău, zise femeia.

—
Eu nu sunt Fred, sunt George, și mai ai tupeul să zici că ești mama noastră! zise băiatul.

—
Scuză
-
mă, dragul meu, spuse femeia.

—
Glumeam și eu! Sunt Fred, mamă, râse băiatul și se îndreptă spre porțiunea cu pricina.

—
Grăbește
-
te, îi strigă George, fratele lui geamăn.

Și, într
-
adevăr, probabil că Fred se grăbise, fiindcă Harry nu
-
și dădu nici acum seama cum făcuse.

Urmă cel de
-
al treilea frate, care se duse până la limita peroanelor și curând se evaporă

și el!

Habar n-avea ce să facă. Trebuia să îndrăznească. Se apropie de femeie:

—

Scuzați

-

mă...

—

Bună ziua, draguțule, anul

I,

nu? Și Ron este boboc! zise femeia și arătă spre cel

de-

al patrulea băiat, slăbuț și deșirat, cu o mulțime de pistrii, cu mâini și picioare mari și cu nas lung.

—

Da, răspunse Harry. Problema e că nu știu cum...

—

Să intri pe peron? întrebă ea, amabilă, și Harry aprobă din cap. Nu fi îngrijorat, tot ce ai de făcut este să te îndrepti spre bariera dintre cele două peroane și să înaintezi, fără să te oprești sau să

-

ți fie teamă că te lovești. Este foarte important să nu

-

ți fie frică. Dacă crezi că

n-

o să reușești, e mai bine s

-

o iei la fugă! Hai, du

-te acum, înaintea lui Ron!

—

Da... Bine...

Împinse căruciorul în viteză spre bariera care părea foarte solidă. Merse cu hotărâre spre ea, îmbrâncit de oa

menii care se grăbeau spre peroanele 9 și 10. Începu să alerge.

O să se lovească de ea, nu mai era nici o îndoială! Începu să alerge și mai repede.

Bariera se apropia, văzând cu ochii, dar nu mai era nimic de făcut! Căruciorul prinsese viteză și nu mai putea fi oprit în timp util. Închise ochii, pregătindu

-se de impactul cu bariera.

Aștepta izbitura...

Dar nu se întâmplă nimic. Continua să alerge, fără să se lovească de ni

mic. Deschise
ochii. O locomotivă vișinie aștepta lângă peronul înțesat de oameni, în dreptul căreia era o
plăcuță, pe care scria
Expresul pentru Hogwarts. Ora 11.
Harry se uită spre capătul
peronului și văzu altă plăcuță, pe care stătea scris
Peronul 9 și
3/4
. Reușise!

Locomotiva împrăștia fum peste capetele tuturor celor adunați acolo, iar printre
picioarele lor unduiau leneșe o mulțime de pisici. Bufnițele oamenilor priveau maiestuoase,
părând să fie absente la toată acea vânzoleală și hârșăit de bagaje

.
Primele vagoane gemeau de studenți, unii aplecați peste ferestre, ca să își ia rămas bun
de la familiile lor, alții, bă
tându-
se pe locuri. Harry continuă să împingă căruciorul, căutând
din ochi un loc liber. Trecu pe lângă un băiat cu fața ca o lună plină, care striga disperat:

—
Buni, mi-
am pierdut broșuța!

—
Oh, Neville, oftă femeia. Iar?

Un băiat cu zulfii se lăsa rugat de mai mulți copii:

—
Lasă
-
ne să aruncăm și noi o privire!

Băiatul ridică încet capacul unei cutii și toți se dădură îngroziți î
napoi, când din cutie
ieși un tentacul lung și păros.

Harry reuși să găsească un loc liber abia în ultimul vagon. O urcă întâi pe Hedwig și HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

45

apoi începu să împingă geamantanul în susul scărilor. Era atât de greu, că și
-
l scăpă pe pi

cior
în repetate rânduri.

—

Vrei să te ajut? îl întrebă unul dintre cei doi gemeni roșcați, care trecuse pe peron înaintea lui.

—

Da, te rog mult!

—

Fred, vino și tu să ne dai o mână de ajutor!

Cu ajutorul gemenilor, Harry urcă geamantanul, punându-l într-un colț al compartimentului.

—

Mulțumesc, zise Harry, dându-

-

și la o parte, de pe frunte, părul rebel.

—

Ce e asta? întrebă unul din gemeni, arătând spre cicatrice. Oh, nu! Ești cumva...

—

El e! Sigur că da! zise cel de-

-

al doilea frate geamăn.

—

Cine?

—

Harry Potter! ziseră gemenii într-un glas.

—

Oh, el..., se fâstâci Harry. Da, eu sunt!

Cei doi băieți holbară ochii la el, iar Harry simți cum se face roșu ca sfecla. Imediat, spre marea lui ușurare, auzi o voce care răzbătea până la compartimentul lor:

—

Fred? George? Unde sunteți?

—

Aici, mami, venim acum!

Aruncând o ultimă privire spre Harry, gemenii coborâră din compartimentul lui.

Harry stătea la fereastră, pe jumătate ascuns, și asculta tot ce vorbea familia aceea de roșcați. Mama scoase o batistă și zise:

—

Ron, ai ceva pe nas!

Mezinul încercă să scape cu fuga, dar ea îl prinse și îi frecă locul murdar.

—

Mamă, lasă

-

mă

-n pace! se smulse el din mâinile mamei.

—

He, he, he! râseră ceilalți de el. Prâslea are ceva pe năsuc!

—

Lăsați

-

mă și voi în pace!

—

Unde e Pe

rcy? mai întreabă mama.

—

Vine îndată și el!

Băiatul cel mai mare își făcu apariția. Se schimbase deja în roba de școală, cu o insignă argintie, cu un P înscris pe ea.

—

Nu pot să stau mult, mamă, Perfecții au locuri rezervate în vagonul din față...

—

Oh, f

ăcu unul dintre gemeni, surprins la culme, ești Perfect? De ce nu ne

-

ai spus și

nouă, habar n

-aveam!

—

Stai așa... Parcă a spus ceva, zise celălalt geamăn. O dată...

—
Ba de două ori...

—
O zi întreagă...

—
Ba, toată vacanța de vară!

—
Oh, ia mai terminați odată! zise Percy, Perfectul.

—
Apropo, de ce Percy are robă nouă? Întrebă unul dintre frații gemeni.

—
Fiindcă e Perfect, de
-aia! zise mama cu mândrie. Bine, la revedere, dragul meu!
Succes și trimite
-
mi și mie o bufniță, când ajungeți acolo!

Îl sărută pe obraz, iar Percy se îndepărtă. Mama se întoar
se spre gemeni.

—
Acum, voi doi... Dacă primesc vreo bufniță cu vestea că ați aruncat în aer vreo
toaletă sau...

—
Să aruncăm în aer o toaletă? N

-
am făcut niciodată așa ceva!

—
Dar e o idee excelentă, mamă! Mulțumim!

—
Nu e nimic de râs! Îi muștră ea. Și să aveți grijă de Ron!
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

—

Nici o grijă, piciul e în siguranță cu noi!

—

Nu vă mai grozăviți atât! Îi rezezi Ron, cu nasul încă roșu acolo unde îl frecase mama lui cu batista.

—

Mamă, ghici pe cine am văzut în tren!

Harry se trase și mai pe spate, ca să nu fie văzut.

—

Îți amintești de băiatul acela cu părul negru, care era lângă noi pe peron? Știi cine e?

—

Cine?

—

Harry Potter!

Vocea fetei răzbătu până la Harry:

—

Oh, mami, hai în compartiment, să

-

l văd și

eu! Te rog!

—

L-

ai văzut deja, Ginny. Bietul băiat, doar nu e un exponat de la grădina zoologică, să se zgâiască toată lumea la el! Chiar el era, Fred? De unde știi?

—

L-am întrebat! I-

am văzut cicatricea. E chiar ca un fulger!

—

Bietul de el! Chiar mă întrebam cum de e singur. A întrebat așa de politicoasă unde e peronul...

—

Lasă asta, ce crezi, își amintește cum arată Știm

-Noi-Cine?

Nu cumva să

-

Întrebați așa ceva! Să nu îndrăznești, Fred! Nu trebuie să i se amintească de asta chiar din prima zi de școală!

Bine, bine, nu-

ți ieși așa tare din papuci! Se auzi fluierul locomotivei.

Grăbiți

-

vă, le spuse mama și cei trei băieți se năpustiră pe scările trenului.

Scoaseră capetele la fereastră și își luară din nou rămas bun. Micuța Ginny începu să plângă

.

Ginny, nu mai plânge, o să

-

ți trimitem un cârd de bufnițe!

Și un scaun de WC!

George! Îl muștră mama.

Glumeam, mamă!

Trenul se puse în mișcare. Harry o văzu pe mama băieților, făcându

-

le cu mâna, și pe

Ginny, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, alergând să țină pasul cu trenul, până când acesta prinse viteză. Atunci, se opri și le făcu și ea cu mâna. Harry le urmări cu privirea, pe mamă și pe fetița ei, până ce trenul făcu o cotitură. Casele zburau prin fața feres

trei compartimentului. În

ima lui Harry fu inundată de o mare bucurie. Nu știa către ce se îndrepta, dar, cu sigu

ranță, nu putea fi mai rău decât ce lăsa în urmă. Ușa com

partimentului
se dădu de perete și unul dintre roșcați își făcu apariția.

Stă cineva aici? întrebă el, arătând spre locul din fața lui Harry. Nu mai găsești un loc nicăieri!

Harry clătină din cap și băiatul se așeză. Aruncă o privire furișă spre Harry, apoi se uită repede pe fereastră, ca și când asta făcuse de când se așezase. Harry văzu că roșcatului încă nu-
i dispăruse pata neagră de pe nas.

Hei, Ron, aici erai? întrebă gemenii, băgând capul pe ușă.

Noi mergem spre mijlocul trenului, Lee Jordan a adus cu el un păianjen uriaș!

Bine, mormăi Ron.

Harry, dar nu ne-
am prezentat. Suntem Fred și George Wea-
sley, iar el e Ron, fratele
nostru. Ne vedem mai târziu!

La revedere, spuseră Harry și Ron.

Ușa se trânti cu putere în urma gemenilor.

Chiar ești Harry Potter? întrebă Ron, parcă nevenindu-
i să creadă.

Harry aprobă din cap.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Bine, credeam că e una dintre glumele lui George și Fred. Și chiar ai..., spuse Ron, arătând la frunte.

Harry își dădu la o parte ciuful de pe frunte, lăsând să i se vadă cicatricea. Ron tresări la vederea ei.

—
Deci, asta i se datorează lui Știm
-Noi-Cine?

—
Da, dar nu-mi amintesc.

—
Nu-
ți amintești chiar nimic?

—
Nu, în afară de o lumină verzuie...

—
Uau! spuse Ron cu admirație.

Ron se holbă la Harry, iar apoi, ca și cum abia atunci își dădea seama ce făcea, își întoarse repede privirea spre fereastră.

—
În familia ta, toți sunt vrăjitori? Întrebă Harry, care îl găsea pe Ron tot atât de interesant.

—
Păi, așa cred... Parcă mami are un văr de
-al doilea care e contabil, dar nu vorbim
niciodată despre el.

—
Deci, tu trebuie să știi multe trucuri până acum... Familia Weasley era cu siguranță una dintre acele familii de vrăjitori cu tradiție, despre care vorbea băiatul palid de la magazinul din Alea Diagon.

—
Am auzit că ai trăit printre Încuiați. Cum erau?

—
Groaznici! Ei, nu chiar toți, dar Mătușa, unchiul și vărul meu, da! Ce n

-

aș

da să am
și eu trei frați vrăjitori!

—

Cinci! murmură Ron și nu părea prea fericit. Sunt al șaselea din familia noastră care merge la Hogwarts. S-ar putea spune că am câteva modele de urmat. Bill și Charlie au absolvit deja, Bill era șef de promoție, iar Charlie era căpitanul echipei de Vâjthaț. Percy a devenit Perfect. Fred și George fac o mulțime de pozne, dar au și ei note bune și toată lumea îi consideră foarte simpatici. Toți, în afară de mine! Orice fac eu, n

-

are importanță, fiindcă ei
au făcut
ut-

o înaintea mea! Nu e așa bine să ai cinci frați. Eu port robele lui Bill, mie mi se dă vechea baghetă magică a lui Charlie și fostul șobolan al lui Percy...

Ron băgă mâna în buzunar și scoase un șobolan grasuț, care dormea buștean.

Îl cheamă Pungașul, dar acum nu mai e bun de nimic, abia dacă se mai trezește, din când în când. Percy a primit o bufniță de la tata, dar nu și

-

au mai putut permite să..., adică, eu
am primit șobolanul!

Urechile lui Ron se înroșiră puternic, spusese prea multe. Își îndreptă privirea spre fereastră. Lui Harry nu i se părea ceva atât de groaznic să nu

-

ți poți permite să cumperi o altă bufniță, el nu avusese deloc bani până luna trecută. Îi spuse lui Ron toate astea, cum trebuise el să poarte hainele vechi ale lui Dudley și cum nu

primise niciodată până atunci un cadou mai deosebit de ziua lui de naștere. Toate astea părură să

-

l mai binedispună pe Ron.

—

Iar până nu mi
-a spus Hagrid, habar n-
am avut că sunt vrăjitor, ce fel de părinți am
avut sau despre Cap-de-Mort...
Ron tresări și
periat.

—

Ce-
ai pățit? întrebă Harry.

—
I-
ai pronunțat numele lui Știm
-Noi-Cine! zise Ron, pe de o parte speriat, pe de alta,
impresionat. Credeam că tu, mai mult ca oricine...

—
N-am vrut s-
o fac pe grozavul sau mai știu eu ce... Până de curând, n
-
am știut că
evitați să
-
i pronunțați numele... Oh, mai am atâtea de învățat! Pariez, spuse el, exprimându
-
și
pentru prima oară temerea cu glas tare, că o să fiu cel mai slab din clasă!

—
Nu-
ți face griji! Sunt o mulțime care vin din familii de Încuiați și învață t
otul, foarte HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

48

repede.
În timp ce vorbeau, trenul părăsise Londra. Treceau cu viteză prin câmpiile unde
pășteau turme de vaci de lapte și oi. Tăcură o clipă, privind câmpiile mănoase.

Pe la douăsprezece și jumătate, se auzi ceva pe coridor și o femeie își făcu apariția:

—
Nu vi s-
a făcut foame, drăguților?

Harry, care nu mâncase nimic acasă, sări repede în picioare, dar Ron se înroși iar până
în vârful urechilor și mormăi că el avea sandviciuri. Harry ieși pe coridor. Nu avusese
niciodată banii lui, așa că acum era gata să
-i cumpere femeii toate dulciurile pe care le avea.
Femeia nu avea dulciurile pe care le știa el, dar avea gumă de mestecat „Vampir”, broscuțe
de ciocolată, prăjituri în formă de ceaun, baghete de zahăr ars și tot felul de alte ciudățenii.
Ca
să guste din toate, Harry cumpără o mulțime de dulciuri de la vânzătoare, pentru care
plăti unsprezece stecli de argint și șapte cnuți de bronz.

Ron holbă ochii, când Harry aduse tot ce cumpărase în compartiment și le trânti pe un loc liber.

—
S-
ar părea că ești tare flămând!

—
Ah, mor de foame, zise Harry, mușcând dintr-
o plăcintă de dovleac.

Ron scoase un pachetel cu patru sandviciuri și îl despături. Luă un sandvici și spuse cu năduf:

—
Întotdeauna uită că nu
-
mi place carnea de vacă!

—
Dă
-mi mie sandv
iciul și ia și tu ceva de aici! îl îndemnă Harry, îmbiindu
-
l cu niște
pateuri.

—
N-
o să
-
ți placă, zise Ron. N
-
are nimic deasupra... Știi, mama s
-
a grăbit, doar suntem
atâția...

—
Haide, ia ceva de aici, zise Harry, bucuros că are și el ceva să împartă cu alții.

Ce sentiment plăcut, că putea să împartă cu Ron toate bunătățile pe care le cumpărase.
De-
acum, sandviciurile zăceau uitate pe undeva...

—

Ce sunt astea? îl întrebă Harry pe Ron, arătându

-

i niște broscuțe de ciocolată. Sper
că nu sunt broaște adevăra
te, nu?

Avea sentimentul că nimic nu l

-ar mai fi putut mira.

—

Nu, spuse Ron, dar vezi ce poză este înăuntru. Îmi lipsește Agrippa.

—

Cine?!?

—

Oh, sigur că da, n

-

ai de unde să știi. Broscuțele de ciocolată au poze înăuntru, pe
care le colecționezi, cu vrăjitoare faimoase și vrăjitori celebri. Deși am cam cinci sute, n
-am

nici poza lui Agrippa, nici a lui Ptolemeu.

Harry își desfăcu ciocolata și înăuntru găsi poza unui bărbat cu ochelari în formă de
semilună, cu nas lung și păr argintiu, cu barbă și mustață. Sub poză stătea scris Albus
Dumbledore.

—

Așadar, așa arată Albus Dumbledore! zise Harry.

—

Nu-

mi spune că nu l

-

ai mai văzut până acum, se minună Ron. Dă

-

mi și mie una, te

rog, poate dau de Agrippa. Mulțumesc.

Harry întoarse poza pe dos și citi:

Albus

Dumbledore, directorul Școlii de Magie, Farmece și Vrăjitorii, considerat de
majoritatea drept cel mai mare vrăjitor al timpurilor moderne, este faimos mai ales pentru
victoria sa asupra cruntului vrăjitor, Grindewald, în 1945, pentru descoperirea celor
do

uăsprezece rețete de folosire a sângelui de dragon și pentru lucrările sale de alchimie,
împreună cu partenerul său, Nicolas Flamel. Profesorului Albus Dumbledore îi place
muzica de cameră și jocul de popice cu zece popice.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

49

Harry întoarse poza pe dos și văzu cu stupeoare că fața profesorului Albus Dumbledore dispăruse.

—
Nu mai e!
—

Doar nu te așteptai să rămână aici la nesfârșit, zise Ron. Are atâtea treburi, dar se reîntoarce el, nici o grijă. N

-
a fost să fie, am găsit

-
o iar pe Morgana. Am vreo șase poze c

u

ea... O vrei tu? Ar trebui să începi și tu să colecționezi.

Ochii lui Ron rămaseră fixați pe grămada de broscuțe de ciocolată, de

-
abia așteptând să

le desfacă el sau Harry.

—
Mai ia, îl invită Harry. În lumea Încuiaților, oamenii stau nemișcați în fotografii.
—

Da? Nu se mișcă deloc? Tare ciudat!

Harry observă că Albus Dumbledore se reîntorsese în poză și schița un zâmbet. Ron era mai interesat să mănânce ciocolata, decât să se uite la chipurile de vrăjitori și vrăjitoare

celebre, dar Harry nu-

și

putea desprinde privirile de la ei. În curând avea, pe lângă Albus

Dumbledore și Morgana, pe Hengist de Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus și

Merlin. Își desprinse cu greu ochii de la druida Cliodna, care se scărpină la nas, și deschise o

pu

ngă de

„Boabe de fasole cu toate aromele”.

—
Ai grijă cu ele, îl avertiză Ron, chiar că sunt cu toate aromele, de la ciocolată, mentă

și marmeladă, la spanac, ficat și caltaboș. Lui George i s

-

a făcut rău, odată, de la un astfel de amestec!

Ron luă o boabă

de fasole, mușcă un colț și se strâmbă:

—

Puah! Ce-

ți spuneam? Anghinare!

Se distrară de minune, încercând boabele de fasole.

Harry dădu de unele cu gust de pâine prăjită, nucă de cocos, căpșună, curry, iarbă, cafea, sardine, ba chiar fu așa de curajos și

gustă și o boabă de culoare neagră, pe care Ron o ocolise, și care se dovedi a avea gust de ardei iute!

Peisajul care defila acum prin fața ferestrei devenise mai sălbatic. Câmpiile netezi fuseseră înlocuite cu păduri și râuri întortochiate sau dealuri împădurite.

Se auzi un ciocănit la ușă și băiatul cu fața rotundă, pe care Harry îl remarcase pe peron, intră în compartiment. Avea ochii plini de lacrimi.

—

Nu vă supărați, suspină el, n

-

ați văzut cumva broscoiul meu? L

-am pierdut... Mereu

dispare de lângă

mine!

—

Lasă, că vine el înapoi! îl consolă Harry.

—

Da, poate, zise trist băiatul. Dacă îl vedeți...

—

Nu știu de ce o fi așa de necăjit, zise Ron. Ce n

-

aș da eu să

-

l pierd pe Pungașul, să nu

mă fac de râs cu el!

Șobolanul dormea liniștit în poala lui Ron

.

Parcă ar fi mort, zise Ron cu dezgust. Am încercat să

-

l fac alb, ca să fie mai
interesant, dar nu mi-
a ieșit... Să

-

ți arăt și ție...

Răscoli în bagajele sale și scoase o baghetă magică, tare nostimă. Era sculptată din loc
în loc, iar la un capă
t sclipea ceva alb.

E veche, aproape i-
a ieșit părul de unicorn... În fine, asta este...

Tocmai ridicase bagheta, când ușa de la compartiment se deschise și băiatul cu fața
rotundă își făcu iar apariția. Nu mai era singur, ci însoțit de o fetiță. Ea își
pusese deja roba de
școală.

A văzut cineva broscoiul? Neville iar l

-

a pierdut! zise ea. Avea o voce autoritară, o
claie de păr castaniu și niște dinți ca niște lopeți.

I-
am spus că n

-

am văzut

-

o, răspunse Ron, dar fata nu
-l mai asculta. HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

50

Văzuse bagheta în mâna lui și zise:

Aaa, faci vrăji? Să vedem! zise ea și se așeză.

Bine..., spuse Ron, cam fâstăcit. Își drese glasul și începu:

Raze blânde de soare, puf de păpădie și nalbă, dați

-
i șobolanului ăstuia bleg,
culoarea albă!

Agită bagheta, dar... nimic! Pungașul dormea mai departe, fără nici o grijă.

Ești sigur că asta e vraja? întrebă fata. N

-
a ieșit nimic! Eu am încercat niște vrăji
simple, ca să exersezi, și mi

-
au ieșit toate! Nimeni din familia mea nu se pricepe la magie, dar
m-am bucurat foarte
tare când am primit invitația pentru Hogwarts, e cea mai bună școală de
vrăjitori! Am învățat toate cărțile pe dinafară, sper să fie de ajuns! Eu mă numesc Hermione
Granger, dar pe voi, cum vă cheamă?

Fata spusese toate acestea dintr-
o singură suflare. Harry îl privi pe Ron și înțelese, spre
marea lui ușurare, că nici el nu citise cărțile de școală.

Mă numesc Ron Weasley, murmură băiatul.

Iar eu, Harry Potter! zise și Harry.

Adevărat? Știu totul despre tine, desigur, am citit chiar lecturi suplimentar
e. Numele
tău apare în
„Istoria magiei moderne”,
în
„Înflorirea și decăderea Magiei Negre”
și în
„Mari vrăjitori ai secolului XX”.

—
Da? întrebă Harry, uluit.

—
Chiar nu știi? Dacă eram în locul tău, aș
fi citit absolut tot ce s-a scris despre mine!
spuse Hermione. Știți în ce casă o să fiți? Am iscodit peste tot și se pare că o să fiu la Cer
-
cetași, cea mai bună, se pare. Am auzit că însuși profesorul Albus Dumbledore a fost în casa
asta, dar se pare că

și Ochi
-de-
Șoim este foarte bună. Mă duc să mai caut broasca, împreună
cu Neville, iar voi ar trebui să vă puneți robele, nu mai avem mult.

Hermione plecă, luându
-
l cu ea și pe băiatul care își pier
duse broasca.

—
Să pic în orice casă, numai cu ea, nu! spuse Ron cu năduf. Să mai am încredere în
George! El mi-
a spus vraja asta! Știa prea bine că n
-
o să funcționeze!

—
În ce case sunt frații tăi? întrebă Harry.

—
La Cercetași, răspunse Ron și tristețea păru să
-l cople
șească iar. Și mama și tata au
fost în a
ceeasi casă. Nu știu ce or să spună dacă nu pic și eu la Cercetași... Cred că nici
Ochi-de-
Șoim nu e o casă de lepădat, dar parcă văd că o să nimeresc la Viperini.

—
Asta e casa în care a fost Cap-
de... ăăă... Știm
-Noi-Cine?

Da, răspunse Ron, amărât.

Se
lăsă pe scaun, descurajat de tot.

—

Vezi? Pungașul are vârfurile mustăților puțin mai deschise, zise Harry, sperând să
-i
mai alunge lui Ron gândurile negre. Și ce fac frații tăi după ce au absolvit școala?

Harry se întreba care ar putea fi profesia unui v
răjitor...

—

Charlie a plecat în România, ca să studieze vampirii și dragonii, iar Bill, în Africa,
trimis de Banca Gringotts, spuse Ron. Ai auzit despre Gringotts? A scris și în
„Profetul
Zilei”,
dar probabil că tu erai la Încuiați, pe atunci. Au încercat să o jefuiască...

—

Da? Și ce s
-
a întâmplat? Întrebă Harry, foarte curios.

—

Nimic! De aceea e așa de curios, hoții n
-
au fost prinși! Tatăl meu spune că trebuie să
fi avut de partea lor un vrăjitor foarte puternic, care practică Magia Neagră, altf
el n-ar fi
putut nici măcar să se apropie de seiful central. Dar ce e și mai curios e că hoții n
-au luat
nimic! În cazuri de-
astea, oamenii sunt foarte speriați, imediat gândindu
-se ca nu cumva
Știm
-Noi-
Cine să aibă vreun amestec.

Harry se gândi câteva cli
pe la tot ce auzise. Nu știa cum se făcea, dar, de fiecare dată HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

când se întâmpla să fie pomenit Știm

-Noi-

Cine, i se strecura o neliniște în suflet. Bănuia că

asta era urmarea faptului că începea să se integreze în lumea magiei, dar se simțea de o mie de o

ri mai bine atunci când pronunța numele adevărat al lui Cap

-de-Mort.

—

Cu care echipă de Vâjthaț ții? îl întrebă Ron.

—

Păi... nu cunosc nici una, mărturisi Harry, rușinat.

—

Cum?!? se miră Ron, neștiind ce să mai creadă. E cel mai frumos joc din lume!

Și se entuziasmă explicându

-

i totul despre jocul cu patru mingi, de la pozițiile fiecăruia

din cei șapte jucători, până la descrierea celor mai frumoase meciuri, la care fusese împreună cu frații lui. Îi spuse chiar și ce fel de coadă de mătură și

-

ar cumpăra, dacă ar avea bani. Ron

ajunsese în culmea încântării, vorbind despre fel de fel de faze ale meciurilor, când ușa

compartimentului se deschise. De data asta, nu mai era nici băiatul care își pierduse broasca, nici Hermione Granger.

În compartiment intrară

trei băieți, iar Harry îl recunoscuse pe băiatul palid din

magazinul doamnei Malkin. Se uită la Harry cu mult mai mult interes, ca atunci, în

magazinul din Alea Diagon.

—

E adevărat? întrebă el. Se spune prin tot trenul că tu ești Harry Potter. Așa e?

—

D

a, spuse Harry și privi și spre ceilalți doi băieți.

Amândoi erau solizi și aveau o înfățișare răutăcioasă. De o parte și de alta a băiatului palid, păreau adevărate gărzi de corp.

—

El e Crabbe și el, Goyle, zise băiatul palid, urmărind privirea lui Harry, iar numele

meu este Reacredință, Draco Reacredință!

Ron tuși puțin ca să

-

și ascundă zâmbetul. Draco îl privi rece.

—

Ce, ți se pare că am un nume caraghios? Nu mai e nevoie să întreb cine ești tu, zise el disprețuitor, tata mi

-

a spus deja că toți cei din familia Weasley au părul roșu, pistrui și mult mai mulți copii decât își pot permite!

Draco se reîntoarse spre Harry.

—

O să afli în curând că unele familii de vrăjitori sunt mai bune, decât... altele, zise el, cu un aer superior, și atunci o să

-

ți alegi mai cu grijă prietenii! Te pot ajuta eu, dacă vrei...

Întinse mâna spre Harry, dar acesta nu schiță nici o mișcare.

—

Îmi pot da și eu seama foarte bine cine îmi poate fi prieten și cine nu, zise Harry cu răceală.

Draco nu se înroși, fiindcă tenul nu

-i

permitea acest lucru, dar fața îi căpătă o nuanță roz.

—

Dacă aș fi în locul tău, aș avea mai multă grijă, Potter, zise el, accentuând cuvintele. Dacă nu te porți mai frumos, ai putea avea aceeași soartă ca a părinților tăi! Nici ei n

-

au știu

să aprecieze

ce era bine pentru ei. S-au încurcat cu cei d-

alde Weasley sau Hagrid și văd că și

tu le calci pe urme!

Harry și Ron săriră în picioare. Fața lui Ron se făcuse aproape de culoarea părului.

—

Ce-

ai spus? Mai spune o dată! îl provocă Ron pe Draco.

—
Oh, doar n-
ai de gând să te bați cu noi, nu? strâmbă Draco din nas.

—
Nu, dacă ieși imediat din compartiment, zise și Harry, mult mai curajos decât se
simțea, mai ales că văzuse prea bine că Goyle și Crabbe erau de departe mai solizi ca ei.

—
Dar noi n-avem de gâ
nd să facem așa ceva, nu

-
i așa, băieți? Ne
-am mâncat
mâncarea și parecă tot am mai avea chef de ceva!

Goyle se întinse spre broscuțele de ciocolată de lângă Ron. Ron se opuse, dar de
-abia îl
atinse puțin pe Goyle, că acesta scoase un urlet înfricoșător.

Pungașul stătea atârnat de degetul lui Goyle, după ce își înfipsese colții ascuțiți și în HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

52

genunchiul lui. Crabbe și Draco se dădură înapoi, în timp ce Goyle îl învârti pe șobolan,
urlând și drăcuind, după care îl azvârli în fereastră. Cei trei ieșiră imedi
at din compartiment,
poate fiindcă crezuseră că mai mișunau și alți șobolani printre dulciuri sau pentru că auziseră
pași pe coridor. În clipa următoare, în compartiment intră ca o vijelie Hermione Granger.

—
Ce s-
a întâmplat? întrebă ea, văzând dulciurile răspândite pe podea și șobolanul,
ținut de coadă de Ron.

—
Cred că e amețit de lovitură, spuse Ron, privindu

-
l cu atenție. Nu! Nu pot să cred, a
adormit iar!
Și, într
-
adevăr, bătrânul șobolan adormise.

Te-ai mai întâlnit cu Draco?

Harry î

i povesti discuția avută cu acesta în magazinul din Alea Diagon.

—

Am auzit de familia Reacredință. Membrii ei sunt printre primii care au fugit să ni se alăture, după ce Știm

-Noi-

Cine a dispărut. Se spune că sunt blestemați, dar tata nu crede lucrul aces

ta. Zice că nimeni n

-

are nevoie de vreo scuză, ca să treacă de partea Răului.

Ron se întoarse spre Hermione și o întrebă:

—

Dorești ceva de la noi?

—

Puneți

-

vă robele, l

-

am întrebat pe mecanic și mi

-

a spus că ajungem în curând. Sper

că nu V

-

ați bățut cu ei, ați avea necazuri înainte de a ajunge la Hogwarts.

—

Pungașul s

-a luptat cu ei, nu noi, zise Ron, încruntându-

se la ea. Ești așa bună să ieși

pe culoar, până ne schimbăm?

—

Bine, plec. Am venit la voi, fiindcă ceilalți se poartă atât de copilărește. Se

aleargă

pe culoar și câte altele, spuse ea jignită. Apropo, și tu ai o pată neagră pe nas, știi?

Ron privi în urma ei, în timp ce Harry se aplecă pe fereastră. Se făcea întuneric. Se puteau vedea munți și păduri, sub un cer purpuriu. Trenul încetinise.

Harry și Ron își îmbrăcară robele lungi și negre. A lui Ron era cam scurtă și i se vedea marginea pantalonilor pe dedesubt.

O voce răsună pe culoar:

—

În cinci minute, ajungem la Hogwarts! Vă rugăm să vă lăsați bagajele în tren, va veni cineva să le ducă la castel!

Lui Harry i se strânse stomacul de emoție, iar Ron păli pe sub pistrui. Își băgară în buzunare dulciurile rămase și se amestecară în mulțimea care se înghesuia pe coridoare.

Trenul începu să frâneze și apoi se opri de tot. Elevii se îmbulzeau să coboare pe un peron mic, îngust și foarte întunecat. Harry se înfioră de aerul rece al nopții. Apoi, se văzu un felinar, bălăbănindu

-

se peste capetele mulțimii și o voce anunță:

—

Cei din primul an! Anul întâi! Harry, e totul în regulă? Întrebă Hagrid, căc i el era

omul cu felinarul. Hai cu mine. Mai sunt pentru anul întâi? Toți ce -i din primul an de studiu să vină după mine!

Alunecând și împiedicându

-se la tot pasul, copiii îl urma

ră pe Hagrid, pe o cărare

abruptă. Era așa de întuneric în jurul lor, încât Harry se gândi că pe margini trebuiau să fie copaci înalți. Nimeni nu vorbea. Numai băiatul care pierduse broasca își trase nasul de vreo câteva ori.

—

Imediat ce dăm colțul, o să vedeți castelul, îi anunță Hagrid peste umăr.

Din toate părțile se auzi un

„Ooooh!”

Deodată, pe de o parte a cărării, observară un lac foarte întins și întunecat. De partea cealaltă a lacului, sus, pe un vârf de munte, cu ferestrele strălucind alături de stelele de pe cer, se înălța un castel impunător, cu o mulțime de turnuri și creneluri.

—

Nu mai mulți de patru într

-

o barcă! le zise Hagrid, arătându

-
le un șir de bărci, HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

53

aliniat la mal.
Harry și Ron fură urmați în barcă de Neville și Hermione.
—

S-
a urcat toată lumea? întrebă Hagrid, așteptă puțin și dădu semnalul de plecare.

Toate bărcile porniră în același timp, alunecând pe lacul neted ca oglinda. Toți erau tăcuți, privind mărețul castel din vârful muntelui.
—

Aplecați capul! strigă Hagrid, când ajunseră aproape. Toți plecară capetele, iar bărcile îi duseră printr-o perdea de iederă, care ascundea o intrare pe faleză. Fură purtați apoi printr-un tunel întunecos, care părea să ducă undeva, pe sub castel, până ce ajunseră la un fel de port subteran, unde coborâră, pe roci și pietre de râu.
—

Ce-i asta? A cui e broșcuța? întrebă Hagrid, care controlase bărcile în urma lor.
—

Trevor! strigă Neville, fericit, întinzând mâinile. Urmându-l îndeaproape pe Hagrid, trecură printr-un tunel în stâncă, ajungând, în sfârșit, pe o pajiște cu iarbă moale și umedă, chiar în umbra castelului. Suiră niște trepte de piatră și se opriră în fața unei uși mari, din stejar masiv.
—

Sunteți toți? Tu, de colo, n

-
ai pierdut iar broșcuța?

Hagrid ridică un pumn uriaș și bătu de trei ori în ușa grea a castelului.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

C
APITOLUL
VII

JOBENUL MAGIC

Ușa se deschise imediat și în fața lor apără o vrăjitoare cu părul negru, cu pelerină de culoarea smaraldului. Avea o înfățișare severă și lui Harry îi trecu imediat prin cap că femeia nu părea așa ușor de păcălit.

Anul întâi, pr
ofesoara McGonagall, făcu Hagrid prezentările.

Mulțumesc, Hagrid, îi preiau eu de aici.

Deschise ușa larg. În fața lor, se deschidea un hol așa de mare, că ar fi încăput întreaga locuință a familiei Dursley în el și tot ar mai fi rămas loc. Zidurile de piatră erau luminate de torțe în flăcări, asemănătoare celor de la Gringotts. Tavanul era atât de sus, că nici nu -l putea vedea, iar în față se vedeau niște trepte superbe, de marmură, care duceau la celelalte etaje.

O urmară pe profesoară pe lespezile de

piatră și Harry auzi murmure, venind de
undeva, dintr-

o încăpere din dreapta. Profesoara McGonagall îi conduse într-

-
o cameră goală.

Se înghesuiră unii în alții, mult mai aproape decât ar fi făcut

-
o în mod obișnuit, și așteptară
emoționați.

Bine ați venit la Hogwarts, le ură ea. Banchetul în onoarea voastră o să înceapă în curând, dar, înainte de a vă ocupa locurile în Marea Sală, o să fiți conduși în camerele voastre. Operațiunea de sortare este foarte dificilă și importantă, deoarece veți fi ca o mare

familie cât timp veți studia aici. Veți face parte dintr

-

o casă, unde veți învăța împreună, veți dormi în dormitorul casei respective și vă veți petrece timpul liber tot acolo și tot împreună.

Cele patru case sunt:

Cercetașii, Astropufii, Ochi

-de-

Șoim

și

Viperinii.

Fiecare casă are

istoria ei și fiecare a produs vrăjitori și vrăjitoare de seamă. Cât veți sta aici, prin strădaniile voastre, casa va primi puncte și orice încălcare a vreunei reguli vă va face să pierdeți puncte.

La sfârșitul anului, casa care are mai multe puncte primește Cupa Caselor, o mare onoare pentru oricine. Sper să faceți cinste casei din care veți face parte. Ceremonia de sortare va începe în câteva momente. Purta

ți

-

vă cum trebuie până vă vine rândul!

Ochii ei zăboviră o clipă asupra pelerinei lui Neville, care nu era prinsă cum trebuie, și asupra petei de pe nasul lui Ron. Harry își netezi nervos părul.

—

Mă întorc imediat. Așteptați în liniște, vă rog! Profesoara McGonagall părăsi încăperea, iar Harry își înghiți nodul din gât.

—

Și cum ne sortează? îl întrebă Harry pe Ron.

—

Probabil că au vreun fel de test, își dădu cu părerea Ron. Fred spune că doare rău, dar cred că își bătea joc de mine.

Inima lui Harry se strânse cu durere. Test? Și în fața întregii școli? Dar el nu știa nici un

fel de vrăji! Ce

-

o să facă? Nu se așteptase la așa ceva. Privi în jur, îngrijorat, și văzu că toți erau îngroziți. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt, în afară de Hermione care vorbea mult și repede, zicând că ea știe toate vrăjile din cartea pentru

anul întâi și întrebându

-se de

care o să aibă nevoie. Harry încercă să nu mai fie atent la ea. Nu fusese niciodată mai îngrijorat, nici chiar atunci când se întorsese de la școală cu un bilet către Unchiul Vernon, în care se spunea cum reușise el, nimeni nu știa cum, să schimbe culoarea perucii profesorului

și să o facă bleu. Nu

-

și mai putea dezlipi ochii de la ușă. Din clipă în clipă, urma să intre profesoara McGonagall și avea să înceapă calvarul lui.

Se întâmplă ceva care îl făcu să sară de trei metri în aer. Din spatele lui se auziră niște țipete îngrozite.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

55

—

Ce se...

Dar nu mai apucă să întrebe nimic, ci scoase un sunet îngrozit. La fel făcură și alți câțiva din preajma lui. Apăruseră cam douăzeci de fantome, care se înșiruiseră la pere

tele din

spate

. Sidefii și ușor transparente, începură să tra

verseze camera, abia aruncându-le vreo

privire celor din anul întâi. Păreau să se contrazică în legătură cu ceva.

—

Uită și iartă, cum se spune. Trebuie să

-

i dăm o a doua șansă!

—

Dragul meu, Pustnic, oare nu i-

am dat lui Peeves o mulțime de alte șanse? Știi ce

prost renume avem din cauza lui și nici măcar nu e strigoi get

-

beget, doar știi! Hei, dar ce

faceți voi aici? zise una dintre fantome, observându

-i într-un târziu pe cei din anul întâi.

Avea un guler înalt, plisat, și pantaloni strânși pe picior. Nimeni nu răspunse.

—

Boboci,

zâmbi dolofanul Pustnic. Așteptați să vă sor

teze?

Câțiva aproară din cap.

—

Sper să

-

i întâlnesc pe câțiva dintre voi la Astropufi, acolo am studiat eu

.

Hai, plecați odată, ceremonia de sortare e gata să înceapă! le repezi profesoara McGonagall și fantomele se îndreptară spre un loc mai retras.

Iar voi, așezați

-

vă unul după altul și urmați

-

mă! le spuse ea bobocilor.

Simțindu

-

și picioarele ca și cum

ar fi devenit de plumb, Harry se așează în rând, nimerind între un băiat blond și Ron. Ieșiră din cameră, trecură iar prin holul de la intrare și de aici, prin niște uși duble, ajunseră în Marea Sală.

Harry nu și

-

ar fi putut imagina niciodată un loc mai splendid! Sala era luminată de mii și mii de lumânări care pluteau în aer, deasupra celor patru mese lungi, la care ședeau toți ceilalți studenți de la Hogwarts. Pe masă se aflau farfurii și pahare de aur, sclipitoare. La un capăt al sălii se afla o altă masă, mult mai lungă, la care stăteau profesorii.

Șirul se opri. McGonagall îi condusesese în așa fel, încât acum stăteau în fața studenților din anii mai mari, iar în spate, se aflau profesorii. Zeci de chipuri îi priveau, părând felinare tremurătoare, în lumina lumânărilor. Împrăștiate ici și colo, printre studenți, fantomele sclipeau ca argintul. Ca să nu mai vadă privirile acelea ațintite asupra lui, Harry își ridică ochii spre un tavan, îmbrăcat în catifea neagră, cu puzderie de stele brodate. O auzi pe Hermione, șoptind lângă el:

Nu e bine să arate ca cerul de afară, e de rău augur, așa am citit în „Hogwarts. Scurtă istorie”.

Îți venea foarte greu să crezi că exista un tavan și că acea sală nu se deschidea direct spre văzduh.

Harry își lăsă iar privirile în jos, în momentul în care profesoara McGonagall puse un taburet în fața șirului, iar pe el, un joben de magician. Jobenul era tocit și peticit, foarte

murdar. Mătușa Petunia nu l

-

ar fi acceptat în casă.

Poate că trebuie să încerce să scoată un iepuraș din el, se gândi Harry, îngrozit. Văzând că toți își fixaseră privirile pe joben, se uită și el ținută acolo.

Câteva secunde, se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, jobenul se mișcă. I se desprinse o panglică de la margine, ca și cum ar fi fost o gură deschisă, și jobenul începu să cânte:

S-

ar putea să nu fiu deloc arătos,

Dar nu vă încredeți în ce vedeți,

Vă promit să dispar din lume,

De-

ntâlniți unul mai isteț ca mine!

Eu sunt faimosul joben de sortare

În case, la școala faimoasă,

Și, vai, cum întrec î

n splendoare

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

56

O pălărie, mult prea frumoasă!

N-

aveți nimic în cap, cum bine se vede,

Istețul joben de sortare o știe prea bine,

Hai, încercați

-

mă toți, cât mai repede,

În ce case veți fi, să vă zic, în fine.

Bravi Cercetași de veți fi,

Cu inimi curate ș

i mari,

Veți

ști prin curaj și noblețe

Să uimiți multe alese fețe.

Astropufi, dacă sunteți,

Credincioși, buni și drepti,

Harnici, răbdători și cinstiți,

Prețuiți veți fi și iubiți.

Dacă mințea vă e bine pregătită

Cu multă dorință de carte și știință,

La Ochi-de-
Șoim ești bine venit

De toți cei ca tine, aici însoțit.

Sau la Viperini, nu-
i rău nici aici,

Prieteni la toartă cu alți grămățici,

Isteți, iscusiți, prefăcuți și tare șireți,

La voi, orice mijloc e bun, să răzbiți.

Încercați

-

mă, nu vă temeți,

Și de mine nu vă feriți,

Căci eu, oricine și orice ar zice,

Gândesc și sortez bine, amice!

Toată lumea izbucni în aplauze, de îndată ce jobenul încetă să cânte. Se înclină către cei de la mese și rămase iar nemișcat și tăcut.

—

Deci, asta era! Trebuie să încercăm

jobenul, îi șopti Ron lui Harry. Îl omor pe Fred,

spunea ceva despre o înfruntare cu un strigoi.

Harry zâmbi, oarecum mai liniștit, dar tare ar fi vrut să nu fie nevoit să încerce jobenul în fața atâtor ochi! Se părea că jobenul știa o mulțime de lucruri și Harry nu se simțea în acel moment nici brav, nici deștept, nici isteț, nici șiret. Ce bine ar fi fost dacă jobenul amintea și despre o casă a celor nu prea siguri pe ei, aia i s

-

ar fi potrivit, cu siguranță.

Profesoara McGonagall înaintă, cu un sul de pergament în mână.

—

Când vă strig numele, probați jobenul, stând pe taburet, pentru a fi sortați în casele voastre. Abbot, Hannah! strigă ea.

O fetiță, rozalie la față, cu niște codițe blonde, ieși din rând, își puse jobenul pe cap și se așeză pe taburet.

Acesta îi căzu peste ochi. După o mică pauză...

—

Astropufi! strigă jobenul.

La masa din dreapta izbucniră urale și aplauze, iar Hannah se duse să se așeze lângă colegii ei, Astropufii. Harry observă că Pustnicul, fantoma durdulie, se îndreptă vesel spre fetiță.

—

Bones, Susan! anunță iar profesoara McGonagall.

—

La Astropufi! zise jobenul, iar Susan se așeză lângă Hannah.

—

Boot, Terry!

—

Ochi-de-
Șoim!

Fu rândul mesei a doua din stânga să bată din palme. Mai mulți se ridicară să dea mâna
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

cu Terry.
Brocklehurst, Mandy
merse tot la masa celor de la Ochi-de-
Șoim, dar
Brown, Lavander
fu prima de la Cerce
tași, iar masa acestora izbucni în urale. Harry îi putu vedea pe cei doi
gemeni, frații lui Ron, mustăcînd.

Bulstrode, Milicent
merse la Viperini.
Poate că fusese influențat de tot ce auzise, dar
toți de la masa Viperinilor i se părură foarte nesuferiți lui Harry.

Începea să se simtă chiar rău. Îi era greață și își aminti o întâmplare de la școala unde
fusese cu Dudley. La ora de sport, se făceau echipele și, ca de obicei, rămăsese la urmă, nu
fiindcă n

-
ar fi fost bun, dar nimeni nu se încumeta să
-
l aleagă pe el, de frica lui Dudley.

—
Finch-Fletchley, Justin!

—
Astropufi!
Harry observă că uneori jobenul nu stătea nici un pic pe gânduri, alteori îi
trebuia ceva
timp să se hotărască. În cazul lui
Finnigan, Seamus,
băiatul de lângă Harry, cu părul de
culoarea nisipului, jobenul trebui să se gândească aproape un minut, până să
-
l trimită la
Cercetași.

—
Granger, Hermione!
Hermione aproape alergă spre taburet, se așeză și
-
și trase jobenul pe cap.

—
Cercetași! strigă jobenul.

Ron mormăi pe înfundate.

Un gând groaznic îi trecu lui Harry prin minte, ca toate gândurile care te bântuie când
ești nervos. Dacă jobenul nu

-

l repartizează nicăieri? Dacă o să stea acolo, cu jobenul pe ochi,
clipe întregi, până ce profesoara McGonagall o să vină și o să i

-

l smulgă de pe cap, admitând
că a fost o greșeală regretabilă și o să

-

l trimite înapoi, la familia Dursley?

Când fu strigat, Neville Poponeață, băiatul care își tot pierdea broasca, se împiedică și căzu, în drum spre taburet. Jobenul se gândi multă vreme, în legătură cu Neville. Când jobenul strigă:

„Cercetași!”

de bucurie, Neville alergă la loc cu jobenul pe cap. Trebuie să fugă înapoi, în hohotele de râs ale celor prezenți, și să

-

l înmâneze următorului,

MacDougal,

Morag.

Veni și rândul lui Draco Reacredință, care se îndreaptă țănoș spre joben. De

-abia îl

puse pe cap, că dorința i se și împlini: jobenul strigă îndată:

Viperini!

Draco se îndreaptă spre prietenii lui, Crabbe și Goyle, zâmbind foarte mulțumit de el.

Nu mai rămăseseră mulți.

Moon... Nott... Parkinson...

două fete gemene,

Patil...

și

Patil... Perks...

și apoi...

—

Potter, Harry!

De-

abia făcu un pas înainte, că sala se animă dintr-

-

o dată.

—

Potter?

A zis Potter?

—

Acel

Harry Potter?

Ultimul lucru pe care îl văzu Harry, înainte să

-

i cadă jobenul pe ochi, fu Marea Sală,
unde toți se străduiau să

-

l vadă cât mai bine. În clipa următoare, se află în beznă deplină de
sub joben. Așteptă liniștit.

—

Hm, zise o voce,
șoptit în urechea lui. Difil, foarte difil... Curaj berechet, minte
destulă, talent din plin și... Oh, da, o dorință arzătoare să arăți ce poți! Interesant... Unde să te
trimiți?

Harry se prinse cu mâinile de taburet și se rugă:

„Doam
ne, nu la Viperini! Nu la
Viperini!”

—

Nu la Viperini, da? zise vocea. Ești sigur? Ai toate calitățile, iar această casă te
-ar
putea ajuta să devii și mai celebru! Nu? Ei bine, dacă ești sigur, treci la... Cercetași!

Jobenul strigase ultimul cuvânt,
pe care îl auzi toată sala! Ușurat, dar încă tremurând, HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

58

se îndreptă spre masa Cercetașilor. Fericit că nu picase la Viperini, Harry nici nu

-

și dădu
seama că era aclamat cu mult mai mult entuziasm față de toți cei dinainte. Percy, Perfectul,
se ridică și
-i strâse mâna cu putere, în timp ce gemenii Weasley strigau:

—

Harry Potter e la noi! Harry Potter e la noi! Sâc! Sâc! Harry stătea vizavi de fantoma
cu guler înalt și plisat.

Fantoma îl bătu încurajator pe braț și Harry avu ciudata senzație că se cufun
dase într-o
găleată cu apă înghețată.

Putea acum să vadă ce mai era prin Marea Sală. La un capăt al mesei profesorilor,
stătea Hagrid, care îl felicită din priviri. Harry îi răspunse la fel. La mijlocul mesei, într
-un
jilț de aur, se afla Albus Dumbledore.

Harry îl recunoscuse imediat, doar îl văzuse pe pozele din ciocolățiile în formă de broscuță! Părul argintiu al lui Albus Dumbledore era singurul lucru din sală, care strălucea la fel de puternic ca fantomele. Harry îl observă și pe profesorul Quirrell, tânărul nervos pe care îl întâlnise la „Ceaunul crăpat”. Arăta tare straniu cu turbanul lui mov. Mai rămăseseră numai trei care trebuiau sortați. Turpin, Lisa, care merse la Ochi-de-Șoim, după care veni rândul lui Ron. Nu mai era palid la față, ci se înverzea de-a binelea, de emoție. Harry îi ținu pumnii pe sub masă și răsuflă ușurat, când jobenul strigă: Cercetași!

Harry aplaudă tare, alături de ceilalți de la masa lor, în timp ce Ron se prăbușea, sfârșit, pe scaunul de lângă el.

—

Bravo, Ron! îi strigă Percy, în timp ce ultimul student, Zabini, Blaise, era trecut la Viperini! Profesoara McGonagall strânse sulul la loc și luă jobenul.

Harry se uită la farfuria lui, de aur, dar goală! Abia acum își dădu seama cât îi era de foame. Parcă nici nu mâncase atâtea dulciuri în tren!

Albus Dumbledore se ridică în picioare. Deschisese larg brațele și zâmbea fericit la studenți, ca și cum nimic nu

-

l mulțumea mai mult, decât să

-

îi știe pe toți adunați acolo.

—

Bine ați venit la Hogwarts, școala de magi și vrăjitori! Înainte de a începe banchetul, vreau să vă spun câteva cuvinte. Iată

-le:

Papă

-

lapte! Smiorcăiți! Ciudați! Vicleni! Mul

-

țumesc!

Se așeză iar, în timp ce toată lumea aclama și aplauda. Harry nu știa dacă trebuie să râdă sau nu.

E... puțin... nebun? îl întrebă
Harry pe Percy.

Nebun? Este un geniu! Cel mai iscusit vrăjitor din lume! Da, poate e un pic nebun!
Vrei cartofi, Harry?
Harry căscă gura, surprins. Masa se umpluse cu tot felul de mâncăruri. Nu mai văzuse niciodată adunate pe o masă atâtea bunătăți și ar

fi vrut să guste din toate: fripturi, de vacă, de
pui, de porc și de miel, cârnăciori, costiță, cartofi, fierți, copti și prăjiți, budincă de orez,
mazăre, morcovi, sos de friptură, ketchup și, din cine știe ce motiv straniu, frunze de mentă.

Nu putea să
spune că unchiul lui l
-au înfometat, dar nici nu-
i dădeau voie să mănânce cât ar
fi vrut și ar fi putut el. Dudley lua întotdeauna bucăți pe care o dorea Harry, chiar dacă i se
făcea rău după aceea. Harry își umplu farfuria cu câte puțin din toate, în afară de frunzele de
mentă, și începu să mănânce. Totul era delicios!

Pare formidabil, zise fantoma cu guler plisat, privind cu jind la cotletul pe care îl
mânca Harry.

Nu... poți?

N-
am mâncat de vreo patru sute de ani, răspunse fantoma. Nu că aș avea n
evoie, dar HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

59

uneori mi se face poftă. Dar nu cred că m
-am prezentat. Sunt Mimsy-Porpington, fanto
mă,
cu reședința în Turnul Cercetașilor.

Știu cine ești! Mi

-

au povestit frații mei despre tine! sări Ron. Ești Nick

Aproape-

Fără

-de-Cap!

—

Prefer să

-mi spui Si

r Nicolas de Mimsy, zise fantoma, cam înțepată.

Seamus Finnigan îi întrerupse:

—

Cum, adică, Aproape

-

Fără

-de-Cap?

Sir Nicolas privi dezorientat, ca și cum discuția lor nu se îndrepta deloc în direcția dorită de el.

—

Uite așa! zise el iritat și își dădu la o parte gulerul.

Capul i se desprinsese și îi căzu într

-

o parte, ținându

-se numai într-un tendon, ca într-o

chingă. Era evident că cineva încercase să

-l decapiteze, dar nu-

și dusesse treaba la bun sfârșit.

Mulțumit de șocul pe care îl produsese, Sir Nicolas își fixă capul la loc, în gulerul înalt, și zise:

—

Deci, noi Cercetași! Sper că o să ne ajutați să câștigăm Campionatul Caselor din anul acesta! A trecut cam mult timp de când casa noastră n

-

a mai câștigat. Viperinii au câș

-

tigat

cupa șase ani la rând! Baronul Însângerat a devenit de

-a dreptul de nesuportat! El e

fantoma casei Viperinilor.

Harry privi spre masa Viperinilor și văzu o fantomă care arăta înfiorător, cu ochii holbați, cu o față slăbănoagă și cu roba pătată de sânge sclipitor. Stătea chiar lângă Draco, iar Harry observă cu încântare că Draco nu era deloc încântat de compania fantomei.

—
De ce e plin de sânge? întrebă Seamus, cu mare interes.

—
Nu l-
am întrebat niciodată, răspunse Sir Nicolas, cu multă delicatețe.

După ce

fiecare a mâncat după pofta inimii, resturile de mâncare au dispărut ca prin farmec, iar farfuriile străluceau de curățenie, ca la început. Puțin mai târziu, fu adus desertul.

Creme de toate felurile, ciocolată cu toate aromele la care te
-ai fi putut gândi, plăcinte de
mere, tarte cu fructe, ecleruri de ciocolată, gogoși cu gem, cășune, jeleuri...

În timp ce Harry mânca o tartă cu fructe, discuția se orientă spre familiile lor.

—
Eu sunt juma' juma', zise Seamus. Tata face parte din
tre Încuiați. Mama nu
i-a spus
că e vrăjitoare, decât după căsătorie. A fost un șoc nu prea plăcut pentru el.

Ceilalți izbucniră în râs.

—
Dar tu, Neville? întrebă Ron.

—
Pe mine m-
a crescut bunica și ea e vrăjitoare, răspunse Neville, dar ai mei m-
-au
crezut multă vreme un Încuiat. Unchiul meu, Algie, a încercat să mă forțeze, să vadă dacă
pot face vrăji. M
-
a împins în vârtejul unui lac, de era să mă înec. De
-abia pe la opt ani am
început să dau semne că sunt deosebit. Unchiul Algie a venit la noi, la ceai. Tocmai mă ținea
su
spendat de glezne, cu capul în jos, în afară, pe o fereastră de la etaj, când Mătușa Enid i
-a
oferit un ecler și el, vrând să ia prăjitura, mi
-
a dat drumul. Dar, în loc să mă zdrobesc, am
sărit, ca pe arcuri, în curte și din curte în șosea, spre marea înc
ântare a tuturor! Bunica

plângea de fericire, iar unchiul Algie mi-a cumpărat o broască râioasă.

De cealaltă parte a lui Harry, Hermione și Percy Weasley vorbeau despre lecții.

(„Sper

să începem curând, doar sunt atâtea de învățat! Mă interesează mai ales transfigurările, știi tu, transformările din ceva în altceva... E foarte greu, cred...”, „Da, dar începi treptat, cu lucruri mici, de la chi brituri la ace, de pildă...”)

Harry, care se încălzise și începuse să moțăie, se uită din nou la masa profesorilor.

Hagrid bea ceva din cupa sa, iar profesoara McGonagall îi spunea ceva profesorului Albus Dumbledore. Profesorul Quirrell,

cu

turbanul lui caraghios, vorbea cu alt profesor, cu păr HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

60

negru și slinos, cu fața bolnăvicioasă.

Totul se întâmplă pe neașteptate. Profesorul cu părul sli

nos îl privi pe Harry drept în

ochi și atunci, o durere ascuțită, ca un fier înroșit în foc, săgetă cicatricea lui Harry.

—

Auu! strigă Harry și își duse mâna la frunte.

—

Ce e? întrebă Percy.

—

N-Nimic...

Durerea îi trecuse tot atâ

t de brusc, precum apăruse. Mai greu i

-

a venit lui Harry să uite

privirea profesorului acela, o privire care spunea clar că profesorul nu

-

l plăcea deloc pe

Harry.

—

Cine este cel care vorbește cu profesorul Quirrell? întrebă Harry.

—

Aaa, deja îl știi pe profesorul Quirrell, se miră Percy.

Vorbește cu profesorul Plesneală, de aceea e așa de nervos. Profesorul Plesneală predă noțiuni despre poțiuni magice, dar toată lumea știe că vrea să -i ia postul profesorului Quirrell. Și este foarte adevărat că profesorul Plesneală știe o mulțime de lucruri despre Magia Neagră.

Harry continuă să

-

l privească, dar Profesorul Plesneală nu se mai uită deloc în direcția lui Harry.

În cele din urmă, dispărură și dulciurile rămase, iar profesorul Albus Dumbledore se ridică din nou în picioare. În Marea Sală se făcu liniște deplină.

—

Acum, că v

-

ați pus burțile la cale și V

-

ați potolit setea, vreau să vă spun când începe trimestrul. Cei din anul întâi trebuie să țină minte că este interzis tuturor studenților să meargă în pădurea

de dincolo de castel. E valabil și pentru unii dintre studenții din ani mai mari.

Ochii lui Albus Dumbledore fulgerară spre gemenii Weasley.

—

Domnul Filch, supraveghetorul vostru, m-

a rugat să vă reamintesc că nu sunt

permise nici un fel de vrăji pe coridoare, în afara clasei. Selecția și antrenamentele de Vâjthaț vor începe în a doua săptămână a trimestrului. Toți cei interesați, sunt rugați să ia legătura cu Madam Hook. Și în sfârșit, trebuie să vă mai spun că anul acesta accesul pe culoarul de la etaj

ul trei, din dreapta, este categoric interzis, în afară de cazul în care doriți să aveți parte de o moarte violentă!

Harry râse, dar fu unul dintre puținii care făcură acest lucru.

—

Doar n-

a vorbit serios, nu? întrebă el.

—

Ba cred că da, răspunse Percy, și e foarte curios, fiindcă de obicei ne și explică

pentru ce nu avem voie să facem un anumit lucru. Pădurea e plină de animale periculoase, toată lumea știe, de aceea nu avem voie să mergem acolo. Ar fi putut să ne spună măcar nouă,
Perfecților!

Și acum, înainte de a merge la culcare, să cântăm imnul școlii! strigă Albus Dumbledore.
Harry observă că ceilalți profesori zâmbeau cam forțat.

Albus Dumbledore își ridică bagheta, iar din capătul ei se desfășură o panglică aurie, care se undui, ca și cum ar fi scris ceva în aer.

Cu toții, împreună! îi îndemnă Albus Dumbledore și toți începură să cânte din toți răunchii:

Hogwarts, Hogwarts, te iubim,

Câte în lună și
-
n stele vrem să știm!

Bătrâni sau tineri,

înțelepți sau naivi,
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

61

Vrem din suflet să
-
nvățăm

Luc
ruri noi și frumoase.

În mințile noastre încap multe

Idei mari și
-
nvățăminte,

Tot ce are valoare să știm.

Amintește
-ne tot ce-am uitat,

Căci vrem să
-
nvățăm cât mai mult,

Aici, unde viața e
-un mare tumult.

Fiecare termină de cântat în timpi diferiți. Ultimii rămaseră gemenii Weasley. Domnul Albus Dumbledore, îi dirijă cu bagheta lui magică până la sfârșit, după care tot el îi aplaudă tare, exclamând încântat:

Ah, muzica! Magie adevărată, dincolo de tot ce facem noi aici! La culcare! Un, doi!

Cercetașii din primul an se luară după Percy, care îi conduse prin Marea Sală și apoi în susul scărilor de marmură.

Harry își simțea din nou picioarele ca de plumb, dar de data asta, numai fiindcă era atât de sătul și somnoros, încât nici măcar nu mai avu puterea să se mire când auzi sușotind personajele din galeria de portrete, de pe coridorul prin care treceau, și nici când Percy îi conduse prin panouri care se dădeau la o parte sau prin uși camuflate de fel de fel de draperii. Urcară și mai multe trepte, căscând de mama focu lui și târându

-
și picioarele. Harry se întrebă dacă mai aveau mult de urcat. Văzură două bastoane care pluteau deasupra capului lor, iar când Percy făcu un pas către ele, acestea începură să

-
l lovească pe neașteptate.

Strigoiule! Peeves, arată
-te imediat! zise el, ridicând vocea.
Se auzi un pârțâit, ca și cum cineva ar fi dat drumul la aerul dintr
-un balon.

Vrei să
-
l chem pe Baronul Sângeros? îl amenință Percy. Se auzi un mic pocnet și își făcu apariția un omuleț cu ochi negri, plini de răutate, și cu gura larg deschisă, cu picioarele plutindu-
i în aer și sprijinindu
-se în bastoane.

Oho-

hooo! șuieră el cu un hohot strident. Boboci! Ce distracție mă așteaptă!

Se repezi deodată la ei, speriindu

-

i pe toți.

—

Te rog să

pleci, Peeves, sau te spun Baronului! Nu glumesc! zise Percy.

Peeves scoase o limbă de un cot și dispăru, nu înainte de a

-i da câteva bastoane în cap

lui Neville. Îl auziră cum pleacă, zăngănindu

-

și groaznic lanțurile.

—

Feriți

-

vă de Peeves, numai Baronul Sângeros îl mai poate controla, îi avertiză Percy.

Nu ascultă nici de noi, Perfecții! Am ajuns!

La capătul coridorului atârna un tablou al unei femei foarte grase, în rochie roz.

—

Parola? întrebă femeia din portret.

—

Rât de porc!

zise Percy. Tabloul

se dădu la o parte, descoperind o gaură în perete. Se

strecură prin ea și se treziră în camera de zi a Cercetașilor, o cameră drăguță, rotundă și cu fotolii foarte confortabile.

Percy le conduse pe fete în dormitorul lor, iar pe băieți, în alt dormitor.

La capătul unor

scări în spirală

-

se aflau, fără nici o discuție, în unul dintre turnuri

-

găsiră și patu

rile, fiecare

cu câte o perdea de catifea vișinie. Mult prea obosiți ca să mai spună ceva, își puseră

pijamaele și se trântiră în paturi.

—

O mânc
are excelentă, nu? zise Ron. La o parte! Ah, Pungașul îmi roade cearșaful!

Harry vru să

-

l întrebe pe Ron dacă el mâncase vreo tartă cu fructe, dar nu mai apucă,
fiindcă adormi pe loc.

Probabil că mâncase prea mult, fiindcă Harry avu un vis tare straniu. Se

făcea că poartă

turbanul Profesorului Quirrell, iar turbanul vorbea cu el, spunându-

i că trebuie să se trans

fere HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

62

degrabă la Viperini, pentru că acela era destinul lui. Harry îi spuse că nici măcar n

-avea de

gând să încerce așa ceva. Atunci, turbanul se făcu din ce în ce mai greu, iar când încercă să
și

-

l scoată de pe cap văzu că era bine fixat. Apăru și Draco, prăpădindu

-se de răs pe seama lui

Harry, apoi Draco se preschimbă brusc în profesorul Plesneală, care râdea răutăcios și tot
mai tare. De undeva, f

ulgeră o lumină verzuie, moment în care Harry se trezi, lac de sudoare
și cu o durere cumplită la frunte.

Se răsuci pe partea cealaltă și adormi la loc, iar a doua zi dimineața, când se trezi, nu

-

și

mai aminti nimic de visul de peste noapte. HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

63

—

C

APITOLUL

VIII

—

MAESTRUL POȚIUNILOR MAGICE

—
Uite!

—
Unde?

—
Acolo, lângă băiatul cu părul roșu!

—
Are ochelari?

—
Îi vezi fața?

—
Îi vezi și cicatricea?

Șoaptele acestea îl urmăriră pe Harry, toată ziua următoare, de îndată ce părăsi dormitorul. Zeci și zeci de capete se înghesuiau la ușile claselor, ca să

-
l vadă pe Harry. Tare ar fi vrut să nu i se întâmple așa ceva, mai ales că era concentrat să găsească drumul spre clasa lui.

Existau o sută patruzeci și două de scări la Hogwarts, unele, largi și drepte, altel e,

înguste și întortocheate, unele, care duceau în cu totul altă parte în ziua de vineri, altele, cu o treaptă care apărea și dispărea, iar atunci trebuia să fii atent și să o sari. Existau, apoi, uși care nu se deschideau, decât dacă le rugai politicos sau dacă le gâdilai într

-o parte anume, altele, care nu erau uși deloc, doar pereți care imitau ușile. Era foarte greu să

-
ți amintești unde se găsea fiecare lucru, fiindcă toate păreau să se miște și să

-
și schimbe locul. Oamenii din portrete își făceau vizite unul altuia, iar Harry era convins că și armurile puteau merge.

Nici cu fantomele nu era prea ușor. Era imposibil să nu tresari, când vreuna dintre ele se strecura afară, pe ușă, tocmai când tu vroiai să intri în vreo cameră. Aproape

-
Fără
-de-Cap
era mer

eu încântat să îți arate pe ce drum trebuia să mergi, dar, dacă te întâlneai cu Peeves, strigoiful, puteai să fii sigur că întârzii la ore. Era ca și cum ai fi dat de două uși zăvorâte și de o scară lungă și întortocheată. Îți arunca în cap cu coșurile de hârtii, îți trăgea covorul de sub picioare, te mângălea cu cretă sau se strecura în spatele tău, te strângea tare de nas și îți hohotea în urechi: „Te

-

am prins, prostane!”

Chiar mai rău decât Peeves (dacă era posibil!) era supra
vegheorul Argus Filch. Harry
și Ron reușiră să

-

Îl scoată din sărite chiar din prima zi, când Filch îi prinsese forțând o ușă,
care, ziceau ei, îi conducea spre clasa lor, dar de fapt era ușa prin care se intra în coridorul
interzis, de la etajul trei! Nu îi crezu că se rătăciseră, era sigur că făcuseră dinadins și îi
amenință că îi închide în beci. Noroc că îi salvă Profesorul Quirrell, care trecea întâmplător
pe acolo.

Filch avea o pisică, pe care o chema Doamna Norris, o creatură complet nesuferită, de
culoarea prafului, cu niște ochi mari și bulbucați, ca ai stăpânului ei. Obişnuia să patruleze pe
coridoare de una singură. Dacă te prindea că ai încălcat vreo regulă, una singură, cât de mică,
se repezea fuga la Filch să te pârască. Două secunde mai târziu, acesta apărea, tunând și

f

ulgerând. Filch cunoștea toate pasajele secrete din școală mai bine ca oricine (poate doar
gemenii Weasley îl întreceau) și apărea brusc, unde nu te așteptai, ca o fantomă. Studenții îi
urau pe amândoi și toți nu aveau decât o singură dorință: să

-i dea un

șut zdravăn Doamnei

Norris!

După ce reușeai să găsești clasa, urmau lecțiile. Harry descoperi că era mult mai
complicat să faci vrăji și că nu era de ajuns să agiți bagheta, spunând vorbe caraghioase.

În fiecare miercuri, la miezul nopții, trebuiau să

studieze cerul cu telescopul și să învețe

cum se numeau diferite stele și planete. De trei ori pe săptămână, mergeau la sera din spatele
castelului, unde studiau „Ierbologia”, cu o vrăjitoare micuță și îndesată, profesoara Lăstar.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

64

Învățau nu numai să recunoască și să aibă grijă de plante stranie și fel de fel de ciuperci, dar și
la ce se folosesc ele.

Cea mai plictisitoare materie era „Istoria magiei”, fără nici o îndoială. Era singura
materie predată de o fantomă. Profesorul Binns era foarte bătrân, într

-

adevăr, când, ador

-

mind în cancelarie, nu se mai trezise ca să predea, lăsând în urma lui numai trupul. Binns
moțăia, în timp ce ei mângăleau nume și date, încurcându

-i mereu pe Emeric Dragonul cu

Emeric Vampirul.

Profesorul Flitwick era un vrăjitor extrem de scund (nevoit să stea pe un teanc de cărți
ca să poată privi pe deasupra catedrei), care îi învăța diferite farmece. La prima oră, când
strigă catalogul și dădu de numele lui Harry, scoase un mic strigăt și căzu de pe teancul de

cărți.

Profesoara Mc

Gonagall era deosebită. Harry avusese dreptate, era imposibil să o înșeli în vreun fel. Severă, dar foarte inteligentă, le ținu o lecție introductivă, care îi lăsa fără grai.

—

Transfigurarea este una dintre cele mai complexe și mai periculoase magii, pe care

le veți învăța aici. Cine nu este atent la orele mele și încurcă lucrurile, pleacă imediat de la Hogwarts și nu mai pune niciodată piciorul aici! Să nu ziceți că nu v

-am spus!

Apoi, își transformă biroul într

-

un purcel și imediat invers. Acest lucru î

i uimi peste

măsură și de

-

abia așteptau să înceapă cursurile. Dar își dădura foarte repede seama că nu asta aveau să facă la cursuri. După ce și

-

au luat notițe despre niște noțiuni foarte complicate,

fiecărui i se dădu câte un băț de chibrit, pe care trebuiau să

-l preschimbe într-un ac. La

sfârșitul orei, numai Hermione Granger reușise să trans

forme chibritul în ac. Profesoara

McGonagall le explică tuturor cum reușise Hermione să facă din chibritul ei un obiect ascuțit

și argintiu. Îi zâmbi fetei, lucru

pe care profe

soara McGonagall îl făcea foarte rar.

Cu toții așteptau cu sufletul la gură lecțiile despre magia neagră, dar profesorul Quirrell se dovedi foarte plicticos. Clasa lui mirosea puternic a usturoi, ca măsură de protecție contra vampirului pe c

are îl întâlnise în România și care (era sigur!) urma să vină să pună gheara pe

el în curând. Le mai spuse că turbanul îi fusese dăruit de un vraci din Africa, pentru a

-l feri de

zombi, dar nimeni nu-

l crezu cu adevărat, pe de o parte, fiindcă, atunci când

îi ceruseră să le

poves

tească și lor cum luptase împotriva unui zombi, profesorul Quirrell se înroși și schimbă

vorba, amintind despre vremea de afară, pe de alta, fiindcă turbanul lui răspândea de jur

împrejur un miros ciudat, ca și cum ar fi fost plin

cu ustu

roi, ca să

-

l protejeze în orice situație.

Harry văzu cu plăcere că nu era nici pe departe singurul din clasă care nu știa mare lucru despre magii și vrăjitorii. Mulți veniseră din familii de Încuiați, care nu aflaseră până să fie invitați la Hogwarts că sunt vrăjitori sau vrăjitoare. Erau atât de multe de învățat, încât nici cei ca Ron, cu frați mai mari la școala de magie, nu știau mare lucru.

Vineri se dovedise o zi importantă pentru Harry și Ron. Reușiseră, în sfârșit, să ajungă în Sala Mare, und e luau micul dejun, fără să se rătăcească.

—

Ce facem pe ziua de azi? întrebă Harry.

—

Poțiuni magice, la întrecere cu Viperinii! răspunse Ron. Profesorul Plesneală a fost șef de promoție la Viperini. Se zice că mereu îi favorizează. Acum avem prilejul să vedem dacă este adevărat.

—

Ce bine ar fi fost dacă ne favoriza și pe noi profesoara McGonagall, doar a fost și ea cap de promoție la Cercetași! Asta n -a oprit- o să ne dea o mulțime de teme pentru acasă!

Tocmai atunci, sosi poșta. Harry se obișnuise acum, dar a fost de-a dreptul surprins în prima zi, când peste o sută de bufnițe au năvălit în Marea Sală, dându - i ocol până îi găseau pe posesorii scrisorilor și pachetelor de acasă.

Hedwig nu- i adusese nimic lui Harry până atunci. Adesea, venea doar ca să îi HARRY POTER ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

65

ciugulească ușor vârful urechii, pen tru a-

l face atent că ar dori și ea câteva firimituri de pâine prăjită, înainte de a se duce iar la culcare, împreună cu celelalte bufnițe ale școlii. Dar în dimineața aceea, se așeză pe masă, între castronul cu marmeladă și zaharniță și lăsă să -i

cadă din cioc un bilet, drept în farfuria lui Harry. Harry îl desfăcu și citi îndată scrisul cam neglijent:

Dragă Harry,

Știu că vineri după

-

amiază sunteți liberi. N

-

ai vrea să vii

ia

un ceai, la mine acasă?

Vreau să știu și

eu cum Ce-

ai descurcat în prima săptămână. Trimite

-

mi răspunsul cu

Hedwig.

Hagrid

Harry împrumută pana de la Ron și scrise:

Cu multă plăcere, ne vedem după

-

amiază.

Împături biletul și îl trimise înapoi, cu Hedwig.

Era foarte bine că mergea la Hagrid să ia

ceaiul, ca să se mai bine dispună, fiindcă lecția

despre poțiuni se dovedea o catastrofă. La banchetul de deschidere, lui Harry i se păruse că profesorul Plesneală nu prea îl avea la inimă, la sfârșitul cursului despre poțiuni magice, nu mai avu nici o înd

oială. Nu numai că nu

-

l plăcea, îl

ura,

chiar!

Cursurile despre poțiuni se țineau în pivnița castelului. Era mult mai rece ca în restul castelului era chiar înspăimântător, cu borcânașele cu animale puse în formol, alina

ate pe

peretele din spate.

La fel

ca Flitwick, profesorul Plesneală își începu ora, strigând catalogul. Și tot la fel ca

Flitwick, făcu o pauză, când ajunse la numele lui Harry.

—

Da, da... Harry Potter, noua noastră

celebritate!

zise el, cât putu mai ironic.

Draco Reacredință și prietenii

lui, Crabbe și Goyle, chi
cotiră pe înfundate. După ce
strigă catalogul, profesorul Plesneală își roti privirile prin clasă. Și el avea ochi negri ca
tăciunile, ca ai lui Hagrid, dar nu avea nici pe departe căldura din ochii acestuia din urmă.
Ochii lui
erau reci și lipsiți de orice expresie, amintind de niște tunele lungi și întunecoase.

Sunteți aici ca să învățați această știință subtilă și arta combinării diferitelor
substanțe în poțiuni magice, deosebit de puternice.

Ca și profesoara McGonagall, profesorul Plesneală știa să țină clasa sub control. Deși
vorbea încet, copiii nu scăpau nici un cuvânt din cele spuse de el.

Fiindcă aici se folosește foarte puțin sau chiar deloc acea baghetă magică stupidă,
mulți dintre voi s

-

ar putea să creadă că

nu e vorba despre magie. Nici nu mă aștept să
înțelegeți frumusețea ceaunelor în clocot sau fierbând mocnit, aromele pe care le degajă și
puterea acestor lichide care urcă prin vene, încețoșând mintea și înnebunind simțurile... Vă
pot învăța cum să îmbuteliați faima, cum să dospiți gloria și chiar cum să păcăliți moartea,
dacă nu sunteți și voi o grămadă de prostănaci, ca toți cei pe care i

-

am avut până acum!

Se lasă o tăcere înmormântală după acest mic discurs. Harry și Ron schimbă priviri
complice, ridicând din sprâncene. Hermione Granger de-abia mai putea sta pe scaun de
nerăbdare, vrând să îi dovedească profesorului că ea nu era o prostănacă.

Potter! strigă profesorul Plesneală. Ce obținem dacă adăugăm rădăcină pisată de
stânjenel la o infuzie de cari?

Rădăcină pisată de ce la o infuzie din care? întrebă Harry, uitându

-se la Ron, care

rămăsese la fel de perplex

CP

.

și el.

Atât aștepta Hermione. Ridică imediat mâna.

Nu știu, domnule profesor, zise Harry. Profesorul Plesneală rânji satisfăcut.

ȚȚ! Ca să vezi, faima nu
-i totul pe lumea asta! îl ironiza el pe Harry.
Nici măcar nu se uită în direcția Hermionei.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

66

Să mai încercăm, Potter. Ce

-
ai zice dacă ți

-
aș spune să

-
mi găsești un
bezoar?

Ai ști
unde?

Hermione ridică mâna cât putu ea de sus, fără să se ridice de pe scaun, dar Harry nu
avea nici cea mai mică idee nici măcar ce era aia bezoar. Încerca din răputeri să nu pri

-
vească în direcția lui Draco, Crabbe și Goyle, care se stricau de atâta râs.

Nu știu, domnule, zise iar Harry.

Așa mă gândeam și eu, domnule Harry Potter, că nu ai pus mâna pe vreo carte
înainte de a veni aici.

Harry se strădui să privească drept în ochii aceia răi și reci. Ba se uitase prin cărți, când
era la familia Dursley, dar cum de credea profesorul Plesneală că era el

în stare să rețină tot
ce scria în manualul „O mie de ierburi magice și soiuri de ciuperci”?

Profesorul Plesneală continua să ignore mâna ridicată a Hermionei.

Care este diferența, Potter, între iarba dracului și tabac? La întrebarea asta, mâna Hermio
nei aproape că atinse tavanul și fata se ridică în picioare.

—

Nu știi, domnule, dar văd că Hermione știe, de ce n
-
o întrebați pe ea?

Câțiva râseră, iar Seamus îi făcu vesel cu ochiul. Profesorul Plesneală nu fu însă tot atât
de încântat.

—

Stai jos! se
răsti el la Hermione. Ca să nu mori prost, domnule Potter, din praf de
rădăcină de stânjenel și infuzie de cari se obține un somnifer atât de puternic, încât i se mai
spune, popular,
Dușca mortului viu,
bezoarul este o piatră extrasă din stomacul caprei, c
are
te ferește de toate otrăvurile, iar iarba dracului și tabac sunt tot una cu planta numită tutun!
Ei, voi, ceilalți, de ce nu notați ce spun?

Imediat se cree mare vânzoleală, fiecare căutându

-

și sulurile de pergament și penele de
scris. Acoperind zgom
otul cu vocea sa, profesorul Plesneală adaugă:

—

Iar casa Cercetașilor pierde un punct din cauza ta, domnule Potter!

Lucrurile continuă să se înrăutățească pentru Cercetași, pe măsură ce lecția înainta.
Profesorul Plesneală îi împărți în grupe de câte doi și îi puse să pregătească o poțiune simplă
contra abceselor, iar el, în roba lui lungă și neagră, se plimba printre ei, urmărindu

-i cum

cântăreau urzici uscate și cum zdrobeau colți de șarpe, criticându

-

i aproape pe toți, în afară
de Draco, pe care părea să

-

l placă în mod deosebit. Tocmai le spunea tuturor să ia exemplu
de la Draco, cât de omogen arăta amestecul lui, când nori verzui de fum de la un acid și un
sâsâit puternic umplură pivnița. Nu se știe cum, dar Seamus reușise să topească ceaunul lui
Nev

ille Poponeață și acum poțiunea lor se scurgea pe lespezi, făcând găuri în tălpile
pantofilor câtorva studenți. În câteva secunde, toată lumea se urcase pe scaune, în timp ce
Neville, peste care se revărsase direct poțiunea, se zvârcolea de durere. Imediat

îi apărură
bășici roșii pe mâini și pe picioare.

Idiot! izbucni profesorul Plesneală, îndepărtând cu o ușoară mișcare de baghetă
poțiunea împrăștiată peste tot. Probabil că ai pus spinii de porc ghimpos, înainte de a lua
ceaunul de pe foc, nu-
i așa?

Nev
ille scânci, când i se umplu și nasul de bășici.
- Du-
l la spital, întreabă în ce aripă a
castelului e spitalul, urlă profesorul Plesneală la Seamus.

Apoi, se uită la Harry și Ron, care lucraseră în apropierea lui Neville.

Tu, Potter, nu puteai să
-i spui
să nu pună încă ghimpii? Ce, vroiai să nu fii singurul
idiot din clasă? Asta înseamnă alt punct pierdut pentru Cercetași!

Era atât de nedrept, încât Harry deschise gura să protesteze, dar Ron îi făcu semn cu
piciorul să tacă.

Nu-
i răspunde, îi șopti el
, am auzit ca profesorul Ples
neală este foarte răzbunător.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

67

Pe când urcau scările pivniței, o oră mai târziu, Harry clocotea de revoltă și se simțea
foarte deprimat. Pierduse două puncte pentru Cercetași, chiar din prima săptămână. De ce,
oare, îl ura așa tare profesorul Plesneală?!

Înveselește

-
te, îl încurajă Ron, George și Fred întot
deauna pierdeau puncte din
cauza profesorului Plesneală. Pot să vin și eu cu tine la Hagrid?

La trei fără cinci părăseau castelul. Hagrid trăia într

-

o căsuță mică de lemn

, la marginea

Pădurii Interzise. În fața ușii, se afla un arc medieval și o pereche de galoși.

Când ciocăni la ușă, Harry auzi niște sărituri și câteva lătrături înfundate. Apoi, răsună și vocea lui Hagrid:

—

Jos! Colț! Jos!

Hagrid îi pofti înăuntru, străd

uindu-

se să țină de zgardă un dulău mare și negru.

Casa nu avea decât o încăpere, de tavanul căreia atârnavu șunci și fazani. Pe vatră, fierbea un ceainic, iar în colțul camerei era un pat mare, acoperit cu o pătură petică.

—

Simțiți

-

vă ca acasă, îi îmbi

e Hagrid, dându-

i drumul lui Colț, care se duse drept la

Ron și începu să

-

i lingă urechea.

Hotărât lucru, ca și stăpânul, nici Colț nu era așa fioros, precum părea.

—

El e Ron, făcu Harry prezentarea, în timp ce Hagrid pregătea ceaiul și aducea prăjiturile

.

—

Hm, alt Weasley, da? zise Hagrid, uitându-se la pistruii lui Ron. Mi-am petrecut jumătate din viață, ținându

-

i pe frații tăi gemeni departe de pădurea asta!

Aproape că își rupseră dinții în prăjiturile tari ca piatra, dar Harry și Ron pretinseră că sun

t grozave și îi povestiră lui Hagrid despre primele lor zile de școală. Colț își odihnea capul pe genunchiul lui Harry, umplându-i roba de bale.

Harry și Ron erau încântați, când îl auzeau pe Hagrid spunându

-
i lui Filch „țapul ăla
bătrân”.

—
Cât despre Doa
mna Norris, pisica aia nesuferită, tare mi

-
ar plăcea să i
-o prezint
într-

una din zile lui Colț! Știți că, ori de câte ori vin în școală, urâciunea aia de pisică e mereu
pe urmele mele? Țapul bătrân o pune să mă urmărească!

Harry îi povesti lui Hagrid și despre lecția cu profesorul Plesneală. Ca și Ron, Hagrid îl
liniști, spunându

-
i că nu era vreun student care să îi placă acestuia cu adevărat.

—
Da, dar pe mine mă urăște! zise Harry, necăjit.

—
Prostii! De ce te-ar urî?

Harry nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că Hagrid nu îl privise în ochi
când spusese acel lucru...

—
Ce mai face fratele tău, Charlie? îl întrebă Hagrid pe Ron. Tare mult mi

-
a plăcut de
el. Și ce bun era cu ani
malele!

Harry se întrebă iar dacă nu cumva Hagrid schimbasese subiec
tul înadins. În timp ce Ron

îi povestea lui Hagrid despre cercetările lui Charlie despre vampiri și dragoni, Harry observă
pe masă o tăietură din ziarul
„Profetul zilei”.

Recent, a fost jefuită Banca Gringotts! Investigațiile continuă pentru descoperirea
autorilor atacului de pe data de 31 iulie. Se crede că este opera unor vrăjitori necunoscuți,
care se ocupă cu Magia Neagră.

Spiridușii de la Gringotts insistă că nu a fost furat nimic din bancă. Seiful spart fusese
golit chiar în ziua aceea. Dar în aceast
ă după

-
amiază, spiridușul purtător de cuvânt al
băncii ne

-

a declarat: „Nu mai insistați, că nu vă putem spune ce era în acel seif.

Harry își aminti că Ron îi povestise în tren despre acest atac, dar nu menționase data.

—

Hagrid! strigă Harry. Spargerea băncii a avut loc chiar de ziua mea de naștere! HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

68

Probabil că s

-a întâmplat în timp ce eram noi acolo!

Da, de data asta nu mai era nici o îndoială, Hagrid îi evitase intenționat privirea.

Mormăi ceva și mai luă o prăjitură. Harry mai citi o dată:

Seiful spart fusese golit chiar în
ziua aceea.

Hagrid golise seiful 713, dacă golit se putea numi faptul că luase acel pachetel jerpelit.

Oare, asta căutau atacatorii?

În timp ce se îndreptau spre castel pentru masa de seară, cu buzunarele îngreunate de
prăjiturile lui

Hagrid, pe care Harry și Ron fuseseră prea bine crescuți ca să le refuze, Harry
se gândi că nici una dintre lecțiile pe care le avusese până atunci nu îi dăduse atât de mult de
gândit ca acel ceai la Hagrid... HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

69

—

C
APITOLUL
IX

—

DUELUL DE LA MIEZUL NOPTII

Până să

-

Întâlnească pe Draco, Harry nu crezuse că va mai urî pe cineva atât de mult ca
pe Dudley. Fiindcă în primul an, Cercetașii nu aveau alte cursuri comune cu Viperinii, în
afară de cel de „Poțiuni magice”, Harry nu avu prea mult de

-a face cu Draco

. Asta până când

găsiră un bilet prins în camera de zi a Cercetașilor, prin care erau anunțați că lecțiile de zbor urmau să înceapă joi și se vor desfășura împreună cu Viperinii.

—

Da, bombăni Harry, numai mie mi se putea întâmpla așa ceva, să mă fac de râs pe coada de mătură, în fața lui Draco.

Dorise să învețe să zboare mai mult ca orice pe lume.

—

N-

o să te faci de râs, încerca Ron să

-

l liniștească. Draco se tot laudă cât este el de

bun la Vâjthaț, dar cred că doar se grozăvește! Știi cum e el!

Într-adev

ăr, Draco vorbea mult despre zbor și mereu se plângea că anul întâi nu joacă suficient Vâjthaț. Povestea întâmplări exagerate și interminabile, care aproape toate se terminau cu felul în care scăpase el de Încuiați, zburând ca un elicopter. Și Draco nu era

singurul. Și Seamus povestea că și

-

a petrecut întreaga copilărie, cutreierând coclaurile pe o coadă de mătură. Chiar și Ron povestea, cui dorea să

-

l asculte, că, odată, pe când se plimbau

pe coada de mătură a lui Charlie, erau să lovească un deltaplan. Toți cei din familiile de

vrajitori vorbeau aproape tot timpul de Vâjthaț.

Ron intrase deja într-

o mare dispută cu Dean Thomas, în legătură cu jocul de fotbal.

Ron nu putea să înțeleagă în ce consta frumusețea acelui joc cu mingea, dacă nimănui nu

-i

era per

mis să zboare. Harry îl surprinsese pe Ron încercând să

-

i facă să se miște pe jucătorii

din posterul lui Dean, cu echipa lui favorită.

Neville nu se suise niciodată pe vreo coadă de mătură, fiindcă bunica lui nu

-

i dăduse

voie nici măcar să se apropie de așa ceva. În sinea lui, Harry îi dădea dreptate bunicii lui

Neville, fiindcă acesta pățea fel de fel de accidente și cu picioarele pe pământ, darămite pe

mătură...

Hermione era și ea foarte emoționată, deoarece zborul era ceva care nu putea fi învățat numai din cărți. Încercase, dar... La micul dejun din acea zi de joi, Hermione îi înne buni pe toți cu fel de fel de poante, pe care le citise ea în cartea „Vâjthaț de - a lungul secolelor”. Numai Neville îi sor bea fiecare cuvânt, sperând să prindă câte ceva care l-ar fi putut ajuta mai târziu să se mențină măcar pe coada de mătură. Ceilalți, însă, răsuflară ușurați, când turuiala Hermi onei fu întreruptă de bufnițele care aduceau corespondența.

Harry nu mai primise nimic, de la bilețelul lui Hagrid, lucru repede observat de Draco. El tocmai primise de acasă un pachet cu dulciuri, pe care îl deschise pofticios, la masa Viperinilor. Neville primi un pachetel de la bunica lui. Îl deschise emoționat, în fața tuturor, și găsi înăuntru un glob de cris tal, acoperit cu ceva alburii.

—
Ah, e un
Amintește

-
ți tot!
Bunica știe că eu cam uit să fac diverse lucruri. Globul
ăsta îți spune imediat dacă ai uitat ceva. Îl ții așa și dacă se face roșu... Oh! făcu Neville,
înroșindu

-
se până în vârful urechilor, fiindcă globul se făcuse și el ca para focului. Ce
-am
uitat?!
Neville se străduia să

-
și amintească ce uitase, când Draco îi smulse pe la spate globul
de cristal. Harry și Ron săriră în picioare, de

-
abia așteptând un motiv, cât de mic, să se ia la
trântă cu Draco, dar profesoar
a McGonagall, care mirosea pericolul mai repede ca orice alt HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

Draco mi-
a luat globul, doamnă, se plânse Neville. Strâmbându
-
se, Draco lăsă
globul la loc, pe masă.

Mă uitam și eu, ce
-
am făcut? întrebă el și o șterse de la masa lor, urmat îndeaproape
de Crabbe și Goyle.

*

După
-
amiază, la trei și jumătate, Harry, Ron și toți ceilalți Cercetași ieșiră afară, pentru
prima lecție de zbor.

Era o zi senină, înviorată de un vânticel plăcut. Cu toții pășeau pe iarba proaspătă,
coborând o pantă și îndreptân
du-
se către o pajiște complet netedă. În zare, se vedeau co
pacii
sumbri și întunecați ai Pădurii Interzise.

Viperinii erau deja acolo, iar pe pământ se vedeau douăzeci de cozi de mătură, alinia
te
perfect. Harry îi auzise pe Fred și George plângându
-
se adesea de cozile de mătură de la
școală, care începeau să vibreze, de îndată ce te înălțai prea sus și toate trăgeau un pic spre
stânga.
Sosi și profesoara lor, Madam Hooch. Avea părul scurt, cărun
t, iar ochii îi erau galbeni,
ca ai unui șoim de pradă.

Hei, ce stați și vă uitați la mine? Puneți mâna pe câte o mătură și, călare pe ea!
începu ea să strige.

Harry se uită la mătura lui. Era foarte veche, iar pe alocuri ieșeau fire desprinse.

—
Stră

ngeți coada măturii cu mâna dreaptă, comandă profesoara, și ziceți „Hop!”

—

Hop! strigară cu toții.

Mătura lui Harry zvâcni imediat în mâna lui, dar se dovedi a fi una dintre puținele care făcu acest lucru. Mătura Hermionei se răsuci, pur și simplu, și căzu la pământ, iar cea a lui Neville nici măcar nu se clinti. Probabil că măturile, precum caii, simțeau când ți

-

era frică, se

gândi Harry. Există un tremur în vocea lui Neville care spunea clar că ar vrea să rămână cu picioarele pe pământ.

Madam Hooch tr

ecu apoi printre rânduri, le arată cum trebuie încălecată o mătură și le corectă înclinarea mâinii cu care se prindeau de mătură. Harry și Ron mai să moară de fericire când Madam Hooch îl corectă pe Draco și îi spuse că fusese învățat greșit să zboare.

—

C

ând auziți fluierul, zise ea, loviți coada măturii cu putere de pământ. Țineți

-le

strâns, înălțați

-

vă puțin, apoi coborâți, înclinându

-

vă ușor înainte. La fluierul meu... Unu...

Doi...

Dar Neville, nervos ca o pisică și speriat să nu rămână ultimul, lovi

cu putere pământul,

înainte ca buzele profe

soarei să fi atins măcar fluierul.

—

Înapoi, băiete! strigă ea.

Dar Neville parcă scăpase din pușcă și se tot înălța. Un metru, doi... Harry îl văzu albindu-

se la față când privi în jos, strângând cu putere măt

ura, dar înclinându-se pe o parte

și...

BONG! Urmă o bufnitură și Neville rămase gemând la pământ, cu fața în sus.

Mătura lui continua să se înalțe singură tot mai sus și se abătu spre Pădurea Interzisă, dispărând cu totul din vedere.

Madam Hooch se aplecase peste Neville, tot atât de palidă la față, ca și el.

—

Vai, ți
-ai scrântit încheietura, o auzi Harry murmurând pe Madam Hooch. Hai, sus, HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

71

ai scăpat ușor!

—

Să nu îndrăznească cineva să facă vreo mișcare, cât îl duc eu la spital, îi amenință ea, întorcându-se cu fața la ei. Lăsați măturile la locul lor sau zburați de la Hogwarts cât ai zice Văjthaț! Să mergem, bietul de tine!

Neville, cu fața brăzdată de lacrimi, se îndepărtă, susținut de mijloc de Madam Hooch.

De îndată ce plecară cei doi, Draco izbucni în râs:

—

Ați văzut ce față de mălai mare avea? Ceilalți Viperini îi ținură isonul.

—

Mai taci din gură, Draco! îl repezi Parvati Patil.

—

Ooo, ia te uită, zise batjocoritor o fată de la Viperini, cu fața dură și privirea tăioasă, nu știam, Parvati, că te dai în vânt după grăsani umflați și plângăcioși!

—

Uite! strigă Draco, ridicând ceva de la pământ. E stupidenia aia pe care i-a trimis-o bunică
-sa!
Globul strălucea în soare, în mâinile lui Draco.

—

Dă

-mi-l imediat! zise Harry calm.

Toată lumea amuți, cu ochii și urechile ciulite. Draco zâmbi răutăcios.

—

Cred că o să

-l las pe undeva, pe-

aici, zise el, să

-

l găsească Neville când vine. Eh,

într-un copac... Ce zici?

—

Dă

-mi-

l în clipa asta! strigă Harry, dar Draco încălecase pe mătură și se îndepărtase.

Nu m

ințise, știa, într

-

adevăr, să zboare bine. Ajunsese rapid la ramurile cele mai de sus ale unui stejar și strigă de acolo:

—

Vino să

-

l iei, Potter, cine te oprește? Harry puse mâna pe coada măturii.

—

Nu! strigă Hermione. Madam Hooch a spus să

nu ne clintim din loc, o să ne băgați

pe toți în bucluc!

Harry ignoră spusele ei. Sângele îi zvâcnea în urechi. Încăleca mătura, lovi puternic cu coada de pământ, înălțându

-

se repede, cu părul și roba înfoiate de vânt.

„Iată ceva ce sunt și eu în stare să fac, fără prea multă învățătură”, se gândi el. Era o senzație minunată. Ridică ușor mătura, să se mai înalțe puțin, și auzi strigătele de spaimă ale fetelor și văzu admirația care se citea pe fața lui Ron.

Întoarse brusc mătura și se află față în față cu Draco Reacredință, care îl privea,

oarecum descumpănit.

—

Dă

-mi-

l imediat sau te dau jos de pe mătură! zise Harry.

—

Aș vrea s

-

o văd și pe

-

asta, zise Draco, dar iară prea mare convingere. Începuse să

-i

fie frică.

Cum-

necum, Harry știa ce avea de făcut. Apucă mătura cu amândouă mâinile și se îndreptă brusc spre Draco, drept la țintă, ca un vârf de lance. Draco, de

-

abia avu timp să se

dea la o parte. Harry făcu o nouă întoarcere, ținând strâns mătura cu amândouă mâinile.

Câțiva dintre cei de jos începură să aplaude.

—

Ha! Nu-

i mai ai pe Crabbe și Goyle să

-

ți scape pielea! râse Harry.

Același gând îi trecuse și lui Draco prin minte.

—

Prinde-

l, dacă poți, zise el cu răutate și aruncă în sus globul, în timp ce el se îndreptă spre pământ.

Harry văzu cum globul se înălță cu o mișcare ușoară în aer și apoi începu să cadă cu viteză. Înclină vârful măturii și începu să coboare cu mare viteză în picaj, urmărind globul. În țipetele speriate, dar și entuziasmate ale celor de jos, Harry întinse mâna și pr

nse globul, la

mai puțin de cincizeci de centimetri de pământ, la timp ca să

-

și poată îndrepta mătura și să

aterizeze lin pe iarbă.

—

HARRY POTTER! HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

72

Inima lui Harry se strânse, bucuria victoriei aproape dispărând cu totul, la auzul vocii profesoarei McGonagall. Stătea în fața ei, cu capul plecat, tremurând ușor.

„Niciodată... la Hogwarts...” se gândi el trist.

—

Harry Potter! repetă ea, gătită de emoție, cu ochii sclipind de furie pe sub ochelari. Cum de-ai îndrăznit? Dacă îți rupeai gâtul?

—

Nu a fost vina lui, doamnă...

—

Taci din gură, domnișoară Patil.

—

Dar numai Draco...

—

Taci și dumneata, domnule Weasley! Harry Potter, vino cu mine! ACUM!

Harry mai apucă să vadă bucuria celor trei, Draco, Crabbe și Goyle.

Merse spășit în spatele profesoarei McGonagall, în timp ce ea se îndrepta nervoasă spre castel. Îl vor exmatricula, era sigur. Vroia să spună ceva în apărarea lui, dar cuvintele re

fuzau să iasă din gât. Profesoara McGonagall mergea repede, fără să

-

l învrednicească nici măcar

cu o privire. O făcuse și de data asta. Se miră că reușise să rămână acolo chiar și alea două săptămâni. Tot ce avea el putea fi împachetat în zece minute, după care, direcția Dursley.

Nici nu vroia să se gândească la ce aveau să spună când îl vor vedea pe treptele casei.

Urc

au deja scările de marmură din interior și profesoara McGonagall nu scosese nici un cuvânt. Trântea ușile și mărșăluia pe coridoare, fără să

-

l bage în seamă pe bietul Harry.

Probabil că îl ducea la domnul director Albus Dumbledore. Se gândea la Hagrid care

fusesse

și el exmatriculat, dar lăsat pe lângă școală, ca paznic al vânatului. Poate că ar putea fi asistentul lui Hagrid... Inima i se strânse și mai tare, la gândul că avea să vadă cum Ron și ceilalți ajungeau vrăjitori, în timp ce el mergea după Hagrid

și îi căra geanta. Profesoara

McGonagall se opri în fața unei clase, băgă capul pe ușă și întrebă:

—

Scuzați

-

mă, domnule profesor Flitwick, aveți nevoie de Baston? Am puțină treabă cu el...

Harry tresări. Ce

-

o mai fi și asta? Doar nu avea de gând să

-l bat

ă cu bățul...

Baston se dovedi a fi un om, de fapt, un băiat din anul cinci, care veni mirat spre ei.

—

Veniți amândoi cu mine, zise ea, luând

-o înainte. Baston îl privea curios pe Harry.

—

Intrați!

Profesoara McGonagall îi împinse într-

o clasă, în care nu era nimeni, cu excepția lui

Peeves, ocupat să scrie prostii cu creta pe tablă.

—

Peeves, afară! strigă profesoara.

Peeves scăpă creta din mână și ieși repede, afurisind și blestemând. Profesoara

McGonagall trânti ușa după el și se întoarse spre cei doi băieți.

—

Potter, el e Oliver Baston. Baston, ți

-

am găsit un căutător!

—

Nu glumiți, doamnă?

Absolut deloc! zise ea sec. Băiatul e un talent, n

-
am mai văzut așa ceva. Ești prima
oară pe mătură, Potter?

Harry dădu din cap doar, fără să știe ce se întâmpla. Totuși, nu părea o exmatriculare...
Începu să

-
și revină, puțin câte puțin.

A prins globul ăsta în mână, după o cădere liberă de aproximativ 15 metri! mai
spuse profesoara McGonagall. Și nu are nici măcar o zgârietură! Nici Charlie Weasley n
-ar
f
i reușit!

Oliver Baston îl privea pe Harry, ca și cum toate visele lui s
-
ar fi împlinit, în sfârșit.

Ai văzut vreodată vreun meci de Vâjthaț, Potter? îl întreabă el.

Baston este căpitanul echipei Cercetașilor, îi explică profesoara McGonagall.

Da, ar
e și statura potrivită, zise Baston, dându
-
i ocol lui Harry și studiindu
-l cu HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

73

atenție. Agilitate, viteză... Trebuie să
-
i găsesc o mătură potrivită, ce ziceți, doamnă, un
Nimbus 2000 sau un Aspiratus 7?

O să vorbesc cu domnul profesor Albus Dumbledore, ca

să vedem cum putem
modifica regula anului întâi... Avem atâta nevoie de o echipă mai bună ca anul trecut. Ne
-au
umilit complet Viperinii în ultimul meci! O săptămână întreagă nu l
-am mai putut privi în
ochi pe Severus Plesneală!

Profesoara McGonagall îl privi sever pe Harry, peste rama ochelarilor.

Să te antrenezi din greu, Potter, dacă nu vrei să te pedepsesc pentru ce
-
ai făcut! îl
amenință ea.

Deodată, fața i se destinse într
-un zâmbet larg.

Ce fericit ar fi fost tatăl tău, zise ea cu nostalgie. Era
un excelent jucător de Vâjthaț!

*

Glumești, nu? întrebă Ron, neîncrezător.

Erau la masa de prânz și Harry tocmai terminase de po
vestit ce i se întâmplase, de când
plecase cu profesoara McGonagall de pe terenul de antrenament. Ron continuă uimit,
rămânând cu bucata de plăcintă la jumătatea drumului spre gură:

Căutător? Dar cei din anul întâi niciodată n
-
au... O să fii cel mai tânăr jucător din
ultimii...

Din ultimul secol, vrei să spui, zise Harry, înfulecând cu poftă, căruia i se făcuse o
foame t
eribilă, după emoțiile de până atunci. Așa mi
-a spus Baston!
Ron era atât de uimit, încât rămăsese, pur și simplu, cu gura căscată, gogonând ochii la

Harry.

Încep antrenamentul săptămâna viitoare, numai nu spune nimănui, Baston vrea să fie secret până la meci!
Fred și George intrară pe hol și, de cum îl observară pe Harry, se îndreptară spre el.

Excelent, îi spuse George, ne-a povestit Baston. Și noi suntem în echipă, prinzătorii!

Ascultați

-

mă pe mine, adăugă Fred, anul ăsta câștigăm cu siguranță cupa la Vâjthaț!
N-am mai câștigat de când a plecat Charlie, dar echipa de anul acesta va fi extraordinară! Trebuie să te antrenezi bine, Harry. Să

-

l fi văzut pe Baston, parcă plutea când ne-a povestit.

Acum ne grăbim, Lee Jordan a găsit un culoar secret,
prin care putem să ieșim din
școală.

Pariez că e ăla pe care noi l
-
am găsit din prima săptămână de școală! La revedere!

De-
abia pleacă Fred și George, când apar alții, mult mai neplăcuți: Draco, flancat de Crabbe și Goyle.

Iei ultima masă, Potter? Când pleacă trenul spre lumea Încuiaților?

Văd că ai căpătat curaj acum, că te afli pe pământ și ești însoțit de gorilele tale, îi spuse Harry, cu răceală.

Nu că nu s

-
ar mai fi temut de Crabbe și Goyle, dar, cu profesorii de față, aceștia nu
puteau dec
ât să strângă din dinți și din pumni.

Am curaj să te înfrunt și singur, se grozăvi Draco. La noapte, dacă vrei. Un duel
între vrăjitori. Numai cu bagheta magică, fără nici un fel de contact fizic. Să nu

-
mi spui că
n-
ai auzit niciodată de duelul dintre vrăjitori...

Cum să nu audă? se băgă Ron în vorbă. Eu sunt secundul lui. Care e secundul tău?

Draco se uită la Crabbe și Goyle, cântărindu
-i.

Crabbe! La miezul nopții, da? Ne întâlnim în Sala Trofeelor, rămâne întotdeauna HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

74

neîncuiată.

După ce plecă Draco, Ron și Harry se uitară unul la altul.

Ce e aia
duelul dintre vrăjitori?!
Și cum, adică, tu ești secundul meu?

Păi, secundul asistă și continuă lupta, dacă mori tu, zise Ron, prefăcându
-se
nepăsător.

Văzând expresia de pe fața lui Harry, Ron adăugă re
pede:

Dar nu se moare decât în duelurile adevărate, știi tu, cu vrăjitori experimentați. Cel
mai rău lucru pe care o să poți să

-

I faceți voi o să fie să trimiteți doar câteva scânteii unul spre altul. Nici unul dintre voi nu știe atâtea vrăji încât să producă nenorociri. Oricum, pariez că se aștepta să nu primești provocarea.

—

Și dacă îmi agit bagheta și nu se întâmplă nimic?

—

O arunci la o parte și

-

i dai un pumn în nas, îi sugeră Ron.

—

Scuzați

-

mă...

Amândoi ridicară privirile. Era Hermione Granger.

—

Nu poate nimeni să mănânce în liniște la masa asta? izbucni Ron.

Hermione nici nu îl băgă în seamă pe Ron și îi spuse lui Harry:

—

Am auzit, fără să vreau, ce
-ai vorbit cu Draco...

—

Cred și eu! pufni Ron.

—

N-
ar trebui să bântui prin școală, după

ora de culcare. Gândește

-

te câte puncte or să
piardă Cercetașii, e foarte probabil să te prindă. Nu fi așa egoist.

—

Și... nu te mai băga unde nu

-

ți fierbe oala, o repezi Harry.

—

Pa și n

-

am cuvinte, îi zise Ron în batjocură.

*

„Orice s

-

ar zice, ăsta nu

e un sfârșit de zi tocmai fericit”, își zise Harry, în timp ce stătea treaz în dormitor, ascultând cum Dean și Seamus dormeau fericiți. (Neville nu se întorsese încă de la spital). Toată după

-

amiază, Ron îi dăduse sfaturi, de genul: „Dacă te blestemă,

v

ezi cum poți să te ferești, fiindcă am uitat cum se blochează blestemele”. Aveau toate șansele să fie prinși de Filch sau Doamna Norris și Harry își zise că forța norocul, încălcând altă regulă a școlii în aceeași zi. Pe de altă parte, îi apărea în întuneric fața nesuferită și batjocoritoare a lui Draco. Asta era marea lui șansă, să

-

l înfrunte față

-

n față și să

-

l înfrângă.

Nu putea rata așa o ocazie.

—

E unsprezece și jumătate, șopti Ron, să mergem.

Își puseră halatele și se strecurară din turnul lor, pe scara în spirală, și apoi prin camera de zi a Cercetașilor. Încă mai ardeau câțiva cărbuni în cămin, răspândind umbre lungi și negre. Aproape că ajunseseră la gaura din portret, când se auzi o voce, din fotoliul apropiat:

—

Nu pot să cred că faci asta, Harr

y!

Se aprinse o lampă. Era Hermione, îmbrăcată cu un halat roz.

—

Iar tu! izbucni Ron furios. Du-te înapoi, la culcare.

—

Aproape că i

-

am spus fratelui tău, zise Hermione, dintr

-

o suflare. El e Perfect și o să

pună capăt prostiei ăsteia.

Harry nu-

și putea închipui cum putea să fie cineva chiar așa de băgăcios.

—

Vino, îi spuse el lui Ron.

Împinseră portretul femeii grase și trecură în hol.

Dar Hermione nu avea de gând să se dea bătută, cu una, cu două. Îl urmă pe Ron și trecu și ea prin portret, sâsâind la ei ca o găscă speriată.

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

75

—

Nu vă pasă de Cercetași, nu vă pasă decât de voi! Nu vreau ca Viperinii să câștige Cupa Caselor! O să pierdeți punctele obținute de mine de la doamna profesoară McGo nagall, fiindcă am știut despre vrăjile încrucișate!

—

Pleacă odată de

-aici!

—

Bine, plec, dar mâine, când o să fiți în tren, spre casă, să vă aduceți aminte ce v

-am

spus! Oh, sunteți așa de...

Dar cum erau n-

aveau să afle, fiindcă Hermione le întorsese spatele, pregătindu

-

se să

intre prin portret, dar se trezi în fața

unui tablou gol. Doamna grasă plecase într

-una dintre

vizitele sale nocturne, iar Hermione rămăsese afară din Turnul Cercetașilor.

Ce mă fac acum? îi întrebă ea îngrijorată.

Treaba ta, noi trebuie să ne grăbim ca să nu întârziem, zise Ron.

Nici nu aj
unseseră bine la capătul coridorului, că Hermione îi și ajunsese din urmă.

Vin și eu cu voi, hotărî ea.

În nici un caz!

Credeți că o să stau aici, să aștept să dea Filch de mine? Dacă ne prinde pe toți trei,
o să

-
i spun că am ieșit să vă opresc să
faceți așa o prostie și să vă fac să veniți înapoi în turn!

Da' știi că ai tupeu, nu glumă! zise Ron, înfuriat.

Liniște! Se aude ceva, îi potoli Harry.

Se auzea, într-
adevăr, un zgomot, ca și cum cineva ar fi tors.

O fi Doamna Norris? întrebă Ron, cercetând coridorul cu atenție.

Nu era doamna Norris, ci Neville, care dormea ghemuit pe jos. Tresări la apropierea lor
și sări în picioare.

Bine că ați dat voi de mine, mă învârt pe
-aici de câteva ore, n-
am mai știut parola

spre turnul nostru.

—

Nu mai v
orbi așa tare, Neville. Parola este
Rât de porc,
dar nu-
ți mai folosește acum,
fiindcă doamna cea grasă a plecat în vizită.

—

Ce-
ți mai face mâna? îl întrebă Harry.

—

Excelent, uite! Madam Pomfrey m-a vindecat într-
o clipă!

—

Mă bucur, Neville, noi trebuie
să ne ducem undeva, ne vedem mai târziu...

—

Nu mă lăsați aici, se rugă Neville, nu vreau să rămân singur, Baronul Sângeros a
trecut deja de două ori pe
-aici!
Ron se uită furios la ceas și apoi, la Hermione și Neville.

—

Dacă ne prind, îi amenință Ron pe cei doi nepoștiți, n

-

o să am liniște până nu învăț
Blestemul Zănaticilor, pe care ni l

-

a predat profesorul Quirrell, ca să

-

l aplic asupra voastră!

Hermione deschise gura, probabil ca să spună cum era acel blestem, dar Harry le făcu
semn să tacă și plecară mai departe. Continuară să se strecoare de
-a lungul coridoarelor,
luminate doar de lumina lunii, prin ferestrele înalte, și la fiecare cotitură, Harry se aștepta să
dea nas în nas cu Filch sau cu Doamna Norris. Avură noroc, totuși, și ajunseră fără necazu
ri
la scara în spirală, care ducea la etajul trei, unde se afla Sala Trofeelor.

Draco și Crabbe nu ajunseseră încă. Casetele de cristal, în care se aflau trofee,

străluceau în lumina lunii. Cupe, scuturi, tăvi și statuete împrăștiu în întuneric scilipiri de aur și argint. Stăteau cu spatele lipit de perete și cu ochii ațintiți la cele două uși de la capetele sălii. Harry își scoase bagheta, să o aibă la îndemână, în cazul în care Draco ar fi început fără nici un avertisment. Minutele se scurgeau cu greu.

E târziu, șopti Ron, poate i s
-
a făcut frică.

Apoi, se auzi un zgomot în camera alăturată, care îi făcu să tresară. Harry își ridicase HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

76

bagheta, când auziră o voce care nu era, în nici un caz, a lui Draco:

Adulmecă bine, iubita mea, poate sunt ascunși în vreun colț.

Era vocea lui Filch care i se adresa Doamnei Norris! Îngrozit, Harry le făcu celor trei semn cu bagheta să
-l urmeze. Nici nu-
și dădură seama când ajunseră la ușa opusă lo
cului de
unde venea vocea lui Filch. De-
abia își trăsese Neville roba dincolo de ușă, când îl auziră pe
Filch, care intrase deja în Sala Trofeelor, spunându-i Doamnei Norris:

Sunt pe-aici, pe undeva, am auzit murmure de voci, se ascund probabil.

Pe aici, îi îndemnă Harry pe ceilalți, care amuțiseră de groază.

Se strecura
ră printr

-
o sală, plină cu armuri medievale. Filch se apropia și el însă.
Neville scăpă un scâncet de groază și o luă la fugă. Intră în Ron și amândoi, într
-
o armură.

Zăngănelile care urmară fură suficiente să trezească între
gul castel.

Să fugim! strigă

Harry și o zbughiră afară din galeria cu armuri, fără să privească înapoi, să vadă dacă îi urmărea Filch. Străbătura în goană, unul după altul, coridoarele, cu Harry în frunte, fără să știe unde se aflau și nici încotro fugeau.

Trecură printr

-

o draperie și nimeriră într

-

un tunel secret, pe care îl traversară repede, și ajunseră lângă clasa în care li se predă „Farmece și vrăji”, adică la zeci de kilometri depărtare de Sala Trofeelor.

—

Cred că ne

-

au pierdut urma, zise Harry, gâfâind din greu și ștergându

-

și

i fruntea de transpirație.

Neville de-

abia mai putea să respire.

—

V-am... spus eu! zise Hermione, abia mai putând vorbi.

—

Trebuie să ajungem la Turnul Cercetașilor, cât mai repede posibil, le spuse Ron.

—

Draco te-a pârât, îi zise Hermione lui Harry, cred că

-

ți dai seama. Nici n

-avea de

gând să vină. Filch știa cu certitudine că va găsi pe cineva.

Harry era convins că avea dreptate, dar nu avea de gând să recunoască în fața ei.

—

Să mergem mai departe.

Dar nu era așa simplu. De

-

abia făcuseră câțiva pași, că se deschise o ușă și își făcu

apariția Peeves. De cum îi văzu, chițcăi de plăcere.

—

Taci, Peeves, că ne exmatriculează. Peeves chicoti încântat.

—

Măi, măi, ce să caute în miezul nopții anul întâi pe coridoarele castelului? Țțț, măi, măi, ce boboci neascultători... O să fiți priiinși! Sâc! Sâc!

—

Dacă nu ne spui tu, n

-

o să ne descopere nimeni. Peeves, te rugăm mult.

—

Ar trebui să

-

i spun lui Filch, e pentru binele vostru, zise el, ca și cum i

-

ar fi păsat de

ei, dar ochii îi sclipeau de răutate.

—

Pie

i din calea noastră, îi spuse Ron și se repezi la el. Asta fu o greșeală capitală.

—

Studenti, afară din camera de culcare! Începu să urle Peeves din toți răunchii. Aici, pe coridorul de la clasa în care se predau „Farmece”!

Fugiră îngroziți până la ușa din capătul culoarului, dar aceasta era încuiată.

—

Atât ne-

a fost, mormăi Ron, ăsta

-

i sfârșitul..

Auziră pași. Filch alerga cât îl țineau puterile, ghidându

-

se după țipetele lui Peeves.

—

Poate nu, zise Hermione și, luând bagheta lui Harry, șopti:

Alohomora!

Se auzi un CLIC, ușa se deschise, intrară repede, o zăvorâră în urma lor și își lipiră urechea de ea, să audă ce se în-
tâmpla.

—
În ce parte au luat-
o, Peeves? întrebă Filch, furios.

—
Spune te
rog,
mai întâi, zise Peeves, cu obrăznicie.

—
Nu te pune c
u mine, Peeves, și spune mai repede pe unde au fugit!

—
N-
o să scoți nimic de la mine, până nu spui te rog! zise Peeves, cu vocea lui HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

77

nesuferită.

—
Bine... Te rog!

—
Nimic! Ți

-
am spus doar că n

-
o să

-
ți spun nimic, dacă nu spui te rog! Ce, ăsta a fost
un te rog frumos? Ha, ha, ha, ha!

Și copiii auziră cum Peeves pleacă, trântind o ușă. Imediat se auziră blestemele
furioase ale lui Filch.

—
Crede că ușa asta e încuiată, așa că am scăpat pentru moment. Nu te mai ține de
mine, îi spuse Harry lui Neville care s
e ținuse de mâneca lui până atunci și care îl privea
îngrozit. Ce-i cu tine?

Văzu imediat ce era cu el. Lui Harry i se părea că trăiește un coșmar, din care nu se mai
putea trezi. Nu se aflau într-

o altă cameră, așa cum crezuseră, ci într

-

un coridor, ș

i nu orice

coridor, ci chiar cel interzis, de la etajul trei!

Aici, îi aștepta un câine monstruos, care aproape că umplea spațiul dintre podea și tavan. Avea trei capete și trei perechi de ochi care se roteau furioși în toate părțile, trei nasuri, adu-mec

ând înspre ei și trei guri, cu balele curgând printre niște colți uriași.

Stătea nemișcat, fixându

-

i cu privirea, și Harry își dădu seama că singurul motiv,

pentru care nu erau deja morți, era că și el fusese luat prin surprindere de apariția lor neaș

-

tept

ată. Dar își revenea repede, altfel ce însemnau mârâ

ielile acelea îngrozitoare?

Harry apucă mânerul ușii, între Filch și moarte, Filch era de preferat, desigur.

Ieșiră repede și traseră ușa după ei. Alergară îngroziți pe coridor. Nu mai era nici urmă de F

ilch, probabil că se grăbise să

-

i caute în altă parte... Oricum, cui îi păsa de el? Tot ce

doreau era să lase cât mai mult spațiu între ei și mon

strul acela.

Nu se opriră decât când ajunseră în fața portretului doamnei grase, de la etajul șapte,

care, spr

e norocul lor, se întorsese din vizită.

—

Unde, Doamne iartă

-

mă, ați fost? întrebă ea îngrijorată, uitându

-se la hainele lor,

atârnând în toate părțile, și la fețele lor congestionate.

—

N-

are importanță, dă

-ne drumul...

Rât de porc,

spuse Harry, gâfâind.

Tabloul se dădu la o parte și ei se treziră în camera de zi a Cercetașilor, unde se

prăbușiră, tremurând din toate încheieturile, în fotoliile moi.

Trecu ceva timp până ce putură să articuleze ceva. Neville arăta, ca și cum nu va mai fi în stare să vorbească niciodată.

Cum de țin un asemenea monstru în școală? întrebă Ron, în cele din urmă. Căinii au nevoie de mișcare, iar asta, cu atât mai mult.

Hermione își recăpătase și ea suflarea, dar și temperamentul arțăgos.

Cum de nu vă dați seama nici unul dintre voi, izbucni ea, ce înseamnă asta?

Nu m-am uitat prea bine, eram prea îngrozit, zise Harry.

Stătea pe o trapă! Cu siguranță că păzea ceva important, zise ea, privindu-i furioasă.

Ei, acum sunteți mulțumiți? Puteam să murim sau, și mai rău, să fim

exmatriculați! Eu mă

duc la culcare!

Ron rămase cu gura căscată.

Auzi, zise el, ca și cum noi am fi obligat

-

o să vină cu noi! Dar cuvintele Hermionei

îl puseseră pe gânduri pe Harry. Culcat în patul lui, continua să se gândească la spusele fetei.

Păzea

ceva... Oare, ce spusese Hagrid? Gringotts este cel mai sigur loc din lume, dacă vrei să ascunzi ceva, în afară de castel, poate...

Da, se părea că descoperise unde se afla pachetul minus

cul din seiful 713... HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

HALLOWEEN

Lui Draco nu-i v

eni să creadă când îi văzu pe Harry și pe Ron a doua zi, arătând obosiți, e adevărat, dar foarte veseli. Și chiar așa și era. După ce le trecuse spaima de peste noapte, Harry și Ron avuseseră timp să se gândească la aventura extraordinară, pe care o trăiseră, la câinele cu trei capete, și ce noroc pe ei că erau prieteni. Între timp, Harry îi spusese și lui Ron despre misteriosul pachetel, care părea să

-

și fi schimbat locul, de la Gringotts la Hogwarts, și amân
doi nu mai conteneau să se întrebe ce putea fi în acel pachet, ca să aibă nevoie de o pază așa serioasă.

—

Ori este foarte valoros, ori foarte periculos, fu de părere Ron.

—

Sau ambele, completă Harry.

Tot ce știau cu exactitate era că obiectul respectiv avea cam cinci centimetri, altceva nu aveau cum să ghicească, decât dacă mai găseau și alte indicii.

Nici Hermione și nici Neville nu

-

și făceau probleme cu ce se afla sub câine. Neville dorea din tot sufletul să nu se mai afle vreodată prin preajma monstrului.

Hermione nu mai vorbea nici cu Harry, nici cu Ron, dar parcă o făcea și mai pe deșteapta, în compensație, probabil. Harry și Ron așteptau acum un prilej să i

-

o plătească lui Draco și, spre marea lor mulțumire, acesta veni cu poșta din săptămâna următoare.

De îndată ce se îmbulziră bufnițele în sala de mese, toate privirile se ațintiră asupra unui grup de șase bufnițe, care cărau un pachet nu prea greu, dar mare ca suprafață. Ca toți ceilalți, Harry murea și el de curiozitate să vadă ce era în pachet și se arătă foarte surprins, când bufnițele îl așezară în fața lui. De abia se îndepărtară cele șase bufnițe, că veni o alta, care îi lăsa lui Harry o scrisoare, pe deasupra pachetului.

Noroc că deschise mai întâi scrisoarea, căci în ea scria:

Nu

deschide pachetu

l la masă. Conține mătura ta, Nimbus 2000, dar să nu se afle că tu ai primit o astfel de mătură, fiindcă atunci or să vrea toți câte una. Oliver Baston te așteaptă diseară, la ora șapte, pe terenul de antrenament.

Minerva McGonagall

Își ascunse cu greu bucuria când îi înmână lui Ron biletul, să citească și el.

—

Un Nimbus 2000! mormăi Ron, cu invidie. Eu nici n

-

am pus măcar mâna pe așa ceva.

Părăsiră sala de mese imediat, dornici să desfacă mai repede pachetul, într

-un loc ferit

de privirile celorlalți,

dar la jumătatea holului de la intrare, văzură că scările erau barate de Crabbe și Goyle. Draco le smulse pachetul și pipăi să vadă ce e înăuntru.

—

E o mătură! zise el, cu un amestec de invidie și dispreț, și îi aruncă pachetul lui Harry.

Ron nu se putu abține.

—

Da, dar nu este o mătură oarecare, zise el, e un Nimbus 2000! Ce fel de mătură spuneai că ai acasă, Draco? Cornet 260?

Ron îi făcu lui Harry cu ochiul și continuă:

—

Cozile de mătură Cornet arată bine, dar nu sunt nici pe departe de categoria lui Nimbus 2000!

—

Ce-o faci pe grozavul, Weasley? Tu nu-ți poți permite nici măcar ghidonul!

Probabil că voi strângeți câte o rămurică fiecare, până să fiți în stare să vă faceți o mătură, îi dădu replica i

mediat Draco. HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Înainte ca Ron să poată răspunde, profesorul Flitwick apărură în dreapta lui Draco.

Sper că nu vă certați, băieți!?” spuse el.

Potter a primit o coadă de mătură nouă, domnule profesor, zise Draco.

Da, mi-a spus ceva doamna profesoară McGonagall. Și ce marcă e?

Nimbus 2000, domnule, zise Harry, străduindu-

-se să nu izbucnească în râs, când văzu fața oripilată a lui Draco.

Harry și Ron urcară în fugă scările, râzând în hohote de fața lui Draco, intrigată, dar și furioasă, în același timp.

Ar trebui să

-
îmi fiu recunoscător, dacă nu mi
-ar fi luat globul lui Neville, acum n-aș fi
fost în echipa de Vâjthaț! chicoti Harry, când ajunseră în capul scărilor.

Și ce, vrei să zici că asta

-
îmi o răsplată, fiindcă ai încălcat regulile? se auzi o voce
sup
ărată în spatele lor.

Era Hermione, care urca scările în fugă, cu ochii țintă la pachetul din mână lui Harry.

Credeam că nu vorbești cu noi, îi replică Harry.

Da, te rugăm, nu te răzgândi, a fost așa bine, o necăji Ron.

Hermione se îndepărtă, cu nasul
în vânt.

Ziua trecu extraordinar de greu. Harry reușea cu greu să se concentreze cât de cât la lecții. Mințile îi zburau iar și iar către coada lui de mătură, care îl aștepta în dormitor, sub pat, sau la terenul de antrenament, unde urma să ia primele lecții, chiar în seara aceea. Trecu cu greu și masa de seară, unde mănca fără să știe ce anume, apoi, se repezi sus, pe scări, să mai arunce o privire la mătura lui, Nimbus 2000.

—

Uau, suspină Ron, privind

-

o și el încă o dată.

Chiar Harry, care nu știa mare lucru despre cozile de mătură, trebui să admită că arăta splendid. Netedă și strălucitoare, cu un mâner de mahon, lungă și suplă, cu firele nou

-

nouțe

și cu marca, Nimbus 2000, scrisă cu litere aurii.

Cum se apropia de ora șapte, Harry părăsi castelul, pe înserat, și se îndreptă spre stadion. Nu mai intrase niciodată pe stadion. În jurul arenei centrale, erau sute de locuri în amfiteatru, ca spectatorii să poată urmări bine jocul. La capătul celălalt al arenei, se aflau trei stâlpi, cu câte un cerc la capăt.

Îi aminteau de acele bețișoare, prin care copiii suflă baloane de săpun, numai că aveau cam 15 metri înălțime.

Mult prea dornic să înceapă, Harry urcă pe mătură și o lovi de pământ. Ce senzație! Intra și ieșea prin porți, se înălța cu viteză și zbura de la un capăt al arenei, la celălalt. Nimbus 2000 executa toate comenzile sale, cu cea mai mare ușurință.

—

Potter, vino jos! auzi Harry o voce.

Era vocea lui Oliver Baston, care ducea sub braț o cutie de lemn. Harry ateriză lin, chiar lângă el.

—

Foarte

frumos, îl laudă el pe Harry. Acum văd și eu ce vroia să spună doamna profesoară McGonagall. Ești, într

-ade

văr, un talent înnăscut. În seara asta te învăț toate regulile, iar apoi vii la antrenament cu toată echipa, de trei ori pe săptămână.

Baston desch
ise cutia, în care erau patru mingi, de mă
rimi diferite.

Așa, făcu Baston, Vâjthaț este ușor de înțeles, chiar dacă nu e așa ușor de jucat. Sunt
câte șapte jucători, în fiecare echipă. Trei dintre ei se numesc
înaintași.

Trei înaintași, repetă Harry,

în timp ce Baston lua o minge, de un roșu strălucitor și
de mărimea unei mingi de fotbal.

Asta se numește
balon.

Înaintașii pasează balonul, de la unul la altul, încercând să
ajungă la stâlpii aceia și să bage mingea prin cerc, pentru a înscrie un gol. De fiecare dată,
când mingea intră prin cerc, echipa respectivă câștigă zece puncte. Ești atent?

HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

80

Sigur că da, sări Harry. E ca un fel de baschet, cu șase cercuri, nu?

Ce-i aia

baschet?

întrebă Oliver Baston, curios.

Lasă asta, zi mai departe, zise Ha
rry.

De fiecare parte, mai e un jucător, care se numește por
tar. Eu sunt portarul echipei
Cercetașilor. Trebuie să zbor în jurul stâlpilor noștri și să

-

i împiedic pe ceilalți să marcheze.

—
Trei înaintași și un portar, repetă Harry, hotărât să rețină totul. Și mingile celelalte, pentru ce sunt?
—

Îți arăt imediat, îi zise Baston. Ține asta.

Și îi dădu lui Harry o mică bătă, care semăna, oarecum, cu bâta de baseball.

—
O să

-
ți arăt acum care e rolul acestor două mingi, numite baloane-ghiulea.

Erau niște mingi, ceva mai mici, identice și de culoare neagră. Lui Harry i se păru că de-
abia reușeau chingile să le țină în cutie.

—
Dă

-
te la o parte, îl avertiză Baston și eliberă una dintre mingi. Aceasta zvâcni sus de tot, în aer, și se îndreptă apoi spre fața lui Harry. Harry o lovi cu putere cu bâta, ca să nu -i
spargă nasul, și o trimise departe, în zig

-
zag. Zbură peste capetele lor, apoi se îndreptă spre Baston, care se aruncă asupra ei și reuși să o țină la pământ.

—
Ai văzut? îl întreabă Baston, străduindu-se să bage mingea, la locul ei, în cutie.
Balonane-ghiulea se învârtesc în jurul jucătorilor, încercând să

-
i doboare de pe mături. De aceea există câte doi prinzători în fiecare echipă. Prinzătorii noștri sunt gemenii Weasley, iar sarcina lor este să ne protejeze flancurile și să încerce să trimită baloanele -ghiulea înapoi, spre echipa adversă. Ai priceput?

Da. Cei trei înaintași încearcă să înscrie cu balonul, portarul apără și respinge balonul, prinzătorii apară flancurile și reorientează baloanele-ghiulea spre echipa adversă, spuse Harry, pe nerăsuflăte.

Foarte bine, aprobă Baston.

Oare, s-a întâmplat vreodată ca baloanele-ghiulea să... omoare pe cineva? întrebă Harry.

Nu, niciodată la Hogwarts! Au fost câteva maxilare sparte, dar nimic mai mult. Ultimul membru al echipei este căutătorul. Tu o să fii pe postul de căutător și nu trebuie să te preocupe nici balonul, nici baloanele-ghiulea...

... decât dacă îmi crapă capul! râse Harry.

Nu trebuie să-ți faci probleme, gemenii Weasley fac o echipă perfectă, nu prea trece de ei nici un balon-ghiulea! Baston caută în cutie și scoase ultima minge. În comparație cu balonul și cu baloanele-ghiulea, aceasta era foarte mică, semănând cu o castană mai mare. Era de un auriu strălucitor și avea două aripioare argintii.

Asta e hoțoaica aurie și este cea mai importantă minge din joc. Este foarte greu de prins, fiindcă se mișcă foarte iute și este abia vizibilă. Asta este treaba căutătorului. Trebuie să-ți fentezi p

e înaintași, pe prinzători, să te ferești din calea balonului și a baloanelor
-ghiulea
și să prinzi hoțoaica aurie, înaintea căutătorului din echipa adversă. Cine o prinde primul,
aduce echipei sale o sută cincizeci de puncte suplimentare, astfel încât echipa respectivă este
aproape întotdeauna câștigătoare. De aceea, căutătorii sunt jucători cei mai des faultați. Jocul
de Vâjthaț se termină în momentul în care este prinsă hoțoaica aurie, dar asta poate dura
multă vreme. Recordul a fost de trei luni, mi se
pare. Jocul s-
a jucat încontinuu, cu o mulțime
de rezerve, pentru ca jucătorii să se poată odihni, pe rând. Ei, cam asta e tot! Ai vreo
întrebare?
Harry scutură din cap. Înțelesese ce trebuie să facă, pro
blema era cum... HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

81

—
N-

o să ne antrenăm acum cu hoțoaica aurie, mai târziu, zise Baston și puse mingea
cu grijă la loc, în cutie. E prea întuneric, s

-
ar putea pierde. O să ne antrenăm cu alte mingi.

Scoase dintr-

o geantă câteva mingi obișnuite de golf și în curând cei doi erau sus, în
aer, Baston, aruncând m
ingile de golf cât putea de tare, în toate direcțiile, Harry, încercând să
le prindă pe toate. Și, într

-
adevăr, nu

-
i scăpă nici una, spre marea încântare a lui Baston.
După jumătate de oră, se lăsase noaptea de

-
a binelea și cei doi fură nevoiți să se oprească din
antrenament.

—
Cupa de anul ăsta de la Vâjthaț o să aibă numele tău pe ea! râse Baston, în timp ce

-
și
târau pașii spre castel. Nu m

-
aș mira să ajungi mai bun ca Charlie Weasley, iar el ar fi putut
să ne reprezinte cu succes în meciul național de cupă, dacă nu ar fi plecat să studieze
vampirii și dragonii.

*

Poate din cauză că era prea ocupat, cu toate temele și cu antrenamentul la Vâjthaț, de trei ori pe săptămână, dar nici nu

-

și dădu seama că se scurseseră deja două luni de când venise la Hogwarts

s. Se simțea la castel ca acasă, mult mai mult ca la familia Dursley, unde trăise, totuși, aproape de când se născuse. Și lecțiile i se păreau acum mult mai interesante, o dată ce își însușise noțiunile de bază.

În dimineața de Halloween se sculă într-

-un delicios miros de dovleac copt, care plutea pe toate coridoarele. Ba mai mult, profesorul Flitwick îi anunțase la ora de „Farmece” că venise vremea să

-

i învețe să facă obiectele să zboare! Mureau de curiozitate să știe cum puteau face acest lucru, mai ales

s de când îl văzuseră pe profesor cum îi făcuse broasca lui

Neville să se înscrie pe o traiectorie în jurul clasei! Profesorul Flitwick îi împărți doi câte doi și Harry se bucură să

-

l aibă ca partener pe Seamus Finnigan (o adevărată binecuvântare, dat fiind

d că Neville se tot agitase să fie ales el partenerul lui Harry). Ron, însă, ajunsese în echipă cu Hermione Granger. Era cam greu de spus cine era mai necăjit, Ron sau Hermione...

Hermione nu mai vorbise cu ei din ziua în care Harry primise coada lui de mătură ultra modernă.

—

Atenție, nu uitați acea mișcare elegantă, din încheietură, pe care am exersat

-o atât!

le mai zise profesorul, suit, ca de obicei, peste maldărul său de cărți. Rotire, șficuire, rotire, șficuire! La fel de important este și să spuneți

corect cuvintele magice. Nu-

l uitați pe

Magicianul Baruffio care în loc de „p” a spus „b” și s

-a trezit la podea, cu ditamai bourul pe piept!

Era al naibii de greu. Harry și Seamus roteau încheietura, apoi șficuiau aerul, dar până, pe care trebuiau s-o f

acă să plutească în aer, refuza să se ridice de pe bancă. Seamus își

pierdu răbdarea și împunse aerul cu bagheta, făcând să izbucnească un foc, pe care Harry îl stinse cu pălăria lui. La banca de alături, nici Ron nu avea mai mult noroc.

—

Hocus-pocus preparatis! striga el cât putea de tare, agitându-și ca o morișcă brațele

lungi.

—
Nu spui bine! o auzi Harry pe Hermione, corectându-l pe Ron. E Hocus-pocus
preparatus!
Și accentuează vocalele!

—
Accentuează

-
le tu, dacă ești așa deșteaptă! îi dădu Ron replica, morocănos.

Hermione își îndoi puțin mânecile de la robă, ridică bagheta, o roti, șfircui cu ea aerul și
zise:

—
Hocus-pocus preparatus!
Pana se ridică de pe bancă și pluti la cincizeci de cen
timetri pe deasupra capetelor HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

82

celorlalți.

—
Bravo! Foarte bine!
aplaudă profesorul Flitwick. Toată lumea să ia exemplu de la
domnișoara Granger!

La sfârșitul orei, Ron era în cea mai proastă dispoziție.

—
Nu-
i de mirare că nimeni nu poate s
-
o suferi! izbucni el spre Harry, pe când își
croiau drum pe coridorul aglomer
at. E un adevărat coșmar, ascultă
-
mă pe mine!

Cineva se ciocni de Harry, în toată îmbulzeala de pe culoar. Era Hermione. Harry îi
aruncă o privire și văzu cu uimire că avea lacrimi în ochi.

—
Ron, cred că te
-a auzit!

Și ce dacă? se grozăvi Ron, dar nu prea se simțea în largul lui. Cred că s

-

a lămurit și

ea că nu are nici un prieten.

Hermione nu-

și făcu apariția la următoarea oră și nimeni n

-

o văzu toată după

-amiaza

aceea. În timp ce se îndreptau spre Marea Sală, unde avea loc petrecerea d
e Halloween,

Harry și Ron o auziră pe Parvati Patil că îi spunea prietenei ei, Lavender, că Hermione se
închisese în toaleta fetelor și plângea de mama focului, zicând că vrea să fie lăsată în pace.

Ron se simți și mai prost, dar, odată intrați în Marea Sală, decorată cu fel de fel de ghirlande
și lampioane, Harry și Ron uită complet de Hermione.

O mie de lilieci vii atârnav de plafon și alți o mie roiau pe deasupra meselor, făcând
lumânările să pâlpâie în dovleci. Îndată apărură și mâncarea în farfuriile aurii, așa cum se
întâmplase și la banchetul de recepție. Harry tocmai lua un cartof copt, când în sală își făcu
apariția profesorul Quirrell, cu turbanul pieziș și cu fața îngrozită. Toată lumea îl urmări cu
privirea până ajunse în dreptul profesorului Alb
us Dumbledore:

—

E un monstru în subsol! zise el și leșină pe dată.

Se porni un zgomot de nedescris. Profesorul Albus Dumbledore trebui să facă să
explodeze mai multe artificii purpurii, ca să se facă liniște în sala de mese.

—

Perfect! ordonă el. Duceți

-

vă imediat clasele în dormi
toare!

Percy se simțea în elementul lui:

—

Urmați

-

mă! Stați grupați! Voi, cei din anul întâi, veniți lângă mine! Scuzați, faceți
loc pentru anul întâi! Știți, eu sunt Perfect!

—

Cum să intre aici vreun monstru? întrebă
Harry, neîn

crezător, în timp ce urcau
scările spre dormitoare.

—

Nu știu să

-

ți spun, dar se cunoaște prea bine cât sunt de stupizi, răspunse Ron.

Probabil că Peeves s

-

a gândit să ne joace o festă, de Halloween!

Trecură de mai multe grupuri, care se îndreptau în direcții diferite. Tocmai își croiau
drum printr-
un grup de Astropufi dezorientați, când Harry îl apucă de braț pe Ron.

—

Mi-am amintit de... Hermione, îi spuse el.

—

Ce-

i cu ea? întrebă Ron.

—

Mă gândeam că probabil că nu știe despre monstru...

—

Oh! Bine, dar să nu ne vadă Percy, zise Ron, mușcân
du-
și buza.

Pitulându-
se și strecurându

-

se, Harry și Ron se alăturară grupului de Astropufi care
mergeau în direcție opusă. Trecură apoi într

-

un coridor pustiu și se îndreptară spre toaleta
fetelor. Tocm
ai dăduseră colțul, când auziră pași în urma lor.

—

Percy! zise Ron, trăgându

-

i pe Harry pe după statuia unui grifon.

Trăgând cu ochiul, văzură, însă, că nu era Percy, ci profesorul Plesneală, care traversă
coridorul și dispăru.

—

Ce-
o fi făcând aici? șopti Harry. De ce nu e în pivniță, împreună cu ceilalți profesori? HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

83

—

Habar n-am!
Cât mai încet posibil, cei doi se strecurară pe coridorul pe care dispăruse profesorul Plesneală. Încă i se mai auzeau pașii.

—

Cred că se îndreaptă spre etajul trei, zise Harry, dar fu întrerupt de mâna ridicată a lui Ron.

—

Simți a ce miroase?

Lui Harry îi ajunse o duhoare pe la nări, un amestec de putoare de ciorapi nespălați și de WC, care trebuia spălat.

Apoi auziră și un mers greoi, târșâit. Ron arătă spre capătul culoarului.

ui. Ceva uriaș se

îndrepta spre ei. Se traseră în umbră și așteptară până ce arătarea aceea uriașă fu luminată de razele lunii.

Priveliștea era înfiorătoare. Creatura avea peste treizeci de metri înălțime, un corp mătăhălos, cu o piele închisă la culoare, cu aspect nesănătos, cu un cap chel și mic, ca o nucă de cocos. Avea picioare scurte, ca niște trunchiuri de copac, plate și noduroase. Mirosul pe care îl răspândea era de nesuportat. Avea în mână o măciucă pe care o târa pe coridor, fiindcă brațele îi erau mult prea lungi.

Monstrul se opri în pragul unei uși, se uită înăuntru, socoti ce socoti cu mintea lui redusă și intra.

—

Cheia e în broască, am putea să

-

l închidem înăuntru!... zise Harry.

—

Bună idee! fu de acord Ron, cam nervos, însă.

Se strecurară

spre ușa deschisă, cu gurile uscate, de emoție, atenți să nu iasă monstrul.
Cu un salt, Harry ajunse lângă ușa, o trânti și răsuci cheia!

—

Da, asta e!

Încântați de victorie, o luară la fugă pe coridor, dar abia ajunseseră la colț, când auziră
ceva care l
e îngheță sângele în vene: un strigăt îngrozit izbucni chiar din camera pe care o
încuiase Harry.

—

Oh, nu! zise Ron, palid la față, precum Baronul Sân
geros.

—

Este toaleta fetelor! exclamă Harry.

—

HERMIONE! ziseră amândoi într
-un glas.

Era ultimul lucru
pe care ar fi vrut să

-

l facă, dar nu aveau de ales. Se întoarseră pe
călcâie și o zbughiră spre camera cu pricina. Întoarseră cheia și, îngroziți la culme,
deschiseră ușa și se repeziră înăuntru.

Hermione Granger se făcuse una cu peretele și arăta ca și cum urma să leșine din clipă
în clipă. Monstrul înainta spre ea, smulgând toate chiuvetele de pe perete.

—

Să

-

l zăpăcim cumva, strigă Harry și ridică un robinet pe care îl zvârli în perete.

Arătarea aceea hidoasă se opri la câțiva pași de Hermi
one, clipi c

onfuz și se uită

dincotro venise zgomotul. Ochii lui răi și tâmpi se opriră asupra lui Harry. Își schimbă
direcția, luând

-

o spre Harry, fără să uite să ia și măciuca.

—

Ei, tu, creier de găină! îl făcu atent Ron din celălalt capăt al încăperii și aruncă în

el
cu o țevă de metal.

Urișul păru să nu fi simțit izbitura țevii în umăr, dar strigătul lui Ron îl făcu să se oprească din nou. Își întoarse fața urâtă spre Ron, lăsându

-
i timp lui Harry să se îndepărteze.

Vino! Fuga! o îndemnă Harry pe Hermione, dar fata părea ținută de perete, îngrozită la culme.

Strigătele și ecoul lor păreau să

-
l fi zăpăcit complet pe monstru. Se îndreptă spre Ron, care se afla mai aproape de el. Ron nu mai avea nici o porțiță de scăpare.

Moment în care Harry făcu ceva, tot atât de curajos, pe cât de stupid: se aruncă în HARRY
POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

84

spatele uriașului și îl strânse de gât. Arătarea nici nu

-
l simți pe Harry în spatele lui, dar chiar și un monstru prost simte când îi intră ceva în nas, iar bagheta din mâna lui Harry tocmai asta făcea!

Urlând
de durere, uriașul se răsuci și lovi cu bâta, dar pe de lături. Din moment în moment, Harry avea să fie scuturat pe podea și zdrobit de bâta grea.

Hermione se prăbușise la podea, secată de puteri. Ron își ridică bagheta, fără să știe prea bine ce vroia să

facă, și se auzi spunând:

Hocus-pocus preparatus!

Bâta zbură pe dată din mâna uriașului și se ridică în aer, apoi se întoarse și izbi cu putere în capul proprietarului ei. Duhul se clătină puțin și apoi căzu cu burta la pământ, făcând să duduie întreaga încăpere. Harry sări în picioare. Tremura tot și abia mai putea să respire de emoție. Ron stătea cu bagheta în mână și nu îi venea a crede că făcuse așa ceva.

Hermione vorbi prima.

E mort? întrebă ea.

Nu cred, răspunse Harry. E doar amețit de lovitură. Se aplecă și scoase bagheta lui magică din nasul uriașului.

La capăt, era acoperită cu ceva care semăna a lipici, închis la culoare.

Uhh, făcu el cu scârbă, mucii!

Șterse bagheta de pantalonii uriașului, cât putu de re pede.

Uși trântite și zgomot de voci îi făcură pe cei trei să tresară. Nu își dăduseră seama de toată hărmălaia pe care o făcuseră și că bușiturile și urletele uriașului se auziseră de departe.

Câteva clipe mai târziu, profesoara McGonagall dădu buzna în toaleta fetelor, urmată îndeaproape de profesorul Plesneală. Profesorul Quirrell încheia plutonul. Când îl văzu pe uriaș, acesta din urmă scoase un strigăt înspăimântat, lă sându-se să cadă pe unul dintre WC-uri, cu mâna pe inimă.

Plesneală se aplecă deasupra uriașului, iar McGonagall se uită în direcția lui Harry și Ron. Harry n-o mai văzuse niciodată atât de supărată. Buzele i se albiseră de furie. Gândul că ar putea să câștige puncte pentru Cercetași zbură pe dată din capul lui Harry.

Unde v-o fi fost capul! strigă ea furioasă. Mare noroc ați avut că mai sunteți încă în viață. De ce nu sunteți în dormitor?

Harry îl privi pe Ron, care încă mai stătea cu bagheta în mână, Plesneală, pe Harry. Harry își lăsă privirea în pământ. Tare s-

- ar fi bucurat să lase și Ron bagheta în jos.

Apoi, o voce pierită se auzi dintr-

- un colț:

Vă rog, doamnă profesoară, mă căutau pe mine...

—

Domnișoara Granger!

Hermione reuși, în sfârșit, să se ridice în picioare și continuă:

—

M-
am dus după monstru, fiindcă am crezut că pot să

-

i vin singură de

hac, doar știți
că am citit totul despre aceste creaturi.

În sfârșit, Ron lăsă în jos bagheta lui magică. Hermione Granger să mintă în față un profesor? Imposibil!

—

Dacă nu m

-

ar fi găsit ei, aș fi fost moartă până acum, mai zise ea. Harry i

-

a băgat

bagheta în nas, iar Ron l-

a făcut pe monstru să se pocnească în cap cu propria lui bâtă! N

-au

avut timp să anunțe pe nimeni și să ceară ajutoare, uriașul era gata să mă doboare.

Harry și Ron încercau să pară că nu auzeau pentru prima oară această poveste.

—

Bin

e... În cazul ăsta... Dar tu, fată prostuță, cum de

-

ai putut crede că

-

i poți veni de

hac unui asemenea monstru, de una singură?

Hermione își plecă privirea. Harry rămăsese mut de uimire. Hermione era ultima HARRY
POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

-
o acum, mințind ca să
-
î scoată pe ei
din bucluc. Era ca și cum Plesneală ar fi început să le dea bomboane.

—
Domnișoară Granger, Cercetașii pierd cinci puncte, pentru isprava asta, hotărî
profesoara McGonagall. Sunt foarte dezamăgită de dumneata. Dacă nu aveți nici o rană,
duceți

-
vă în turnul vostru. Toată lumea își termină cina în dormitoare!

Hermione plecă.

Profesoara McGonagall se întoarse spre Harry și Ron.

—
Ei bine, deși tot sunt de părere că ați avut mare noroc, trebuie să recunosc că nu
mul

ți dintre boboci ar fi fost în stare să

-
î vină de hac unui monstru, așa că ați câștigat câte
cinci puncte pentru Cercetași. O să

-
î aduc la cunoștință și profesorului Albus Dumbledore.
Puteți pleca!

Ieșiră grăbiți din cameră și nu scoaseră un cuvânt până nu

urcară cele două etaje. Se
simțeau ușurați că scăpaseră de mirosul îngrozitor al uriașului și, în general, de toate
problemele.

—
Ar fi trebuit să ne dea mai mult de zece puncte, prinse curaj Ron.

—
Cinci, vrei să zici, dacă socotim cele cinci puncte, pierdute de Hermione, îi reaminti
Harry.

—
E frumos din partea ei că ne

-
a scăpat de pedeapsă, dar să nu uităm că și noi am
salvat-o pe ea!

Poate că n

-

ar fi avut nevoie să fie salvată, dacă n

-

am fi închis noi arătarea acolo,
sublinie Harry.

Ajunseră la port

retul domnei celei grase.

Rât de porc!

ziseră ei și intrară.

Camera de zi era plină și era multă agitație. Toți mâncau mâncarea care le fusese trimisă sus. Numai Hermione stătea lângă ușă și îi aștepta. Urmă o pauză stânjenitoare. Apoi, fără să se uite unul la altul, ziseră un „Mulțumesc!” grăbit și trecură la farfuriile lor.

Dar din acel moment, Hermione deveni prietena lor cea mai bună. Sunt unele lucruri care te apropie foarte mult, iar doborârea unui uriaș de peste treizeci de metri era unul dintre acestea. HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

86

C

APITOLUL

XI

VÂJTHAȚ

De îndată ce intrară în noiembrie, vremea se răci foarte tare. Munții din jurul școlii deveniră de un gri mohorât, iar lacul căpătase sclipiri de oțel. În fiecare dimineață, pământul se acoperea de brumă. De la ferestrele de sus, îl puteau vedea pe Hagrid, care se chinuia să dez

ghețe cozile de mătură, de pe terenul de Vâjthaț, îmbrăcat într

-

o haină lungă din blană de

cârțiță, cu mănuși din blăniță de iepure și cizme din blană
de castor.

Începuse sezonul de Vâjthaț. După săptămâni de antrenament, Harry urma să joace

primul său meci: Cercetașii contra Viperinilor. Dacă ar fi câștigat, Cercetașii treceau pe locul doi în Campionatul Caselor.

Puțini îl văzuseră pe Harry jucând, fiindcă Baston hotărâse că trebuie să aibă o armă secretă, așa că îl țineau... secret, desigur! Cu toate astea, vestea că Harry va juca pe post de căutător răsuflase, nu se știe cum, și Harry nu putea spune cu certitudine ce era mai rău: să

-i
asculte pe cei

care îi spuneau că se va descurca de minune sau pe cei care îl asigurau că îl vor aștepta pregătiți cu saltele, ca să cadă pe moale...

Era un adevărat noroc că Hermione era acum prietena lor. Cu toate antrenamentele de ultimă oră la care îi supu

nea Basto

n, nu știa cum s

-

ar fi descurcat la lecții, dacă n

-ar fi fost ea

să

-

l ajute. Tot ea îi împrumutase și „Vâjthaț de

-

a lungul secolelor”, care se dovedi o carte

deosebit de interesantă.

Harry află, astfel, că erau șapte sute de feluri în care puteai comite u

n

fault la Vâjthaț, toate întâmplându

-

se la campionatul mondial din 1473, că cei de pe posturile

de căutători erau de regulă cei mai scunzi și mai rapizi jucători și că lor li se întâmplau cele mai serioase accidente, că, deși se întâmpla foarte rar să moară cineva la un joc de Vâjthaț,

adesea în timpul meciurilor dispăruseră arbitri, care fuseseră găsiți numai după luni de zile în Deșertul Sahara.

De când Harry și Ron o salvaseră de monstru, Hermione devenise mult mai puțin strictă în respectarea regulilor și era mult mai plăcută, din această cauză.

O zi înainte de primul meci al lui Harry, într-

una din pauze, ea îi convocă în curtea

școlii, în jurul unui foc albăstrui, care putea fi adus afară în vase speciale. Stăteau de vorbă, cu spatele la foc, pentru

a se încălzi, când îl văzură pe profesorul Plesneală, trecând pe lângă

ei. Harry observă imediat că profesorul șchiopăta. Harry, Ron și Hermione se strâseră cât putură mai tare în jurul focului, pentru ca Plesneală să nu

-

l poată vedea. Erau siguri că așa

c

eva era interzis!... Din nefericire, tocmai fețele lor vinovate îi dădură de gol. Plesneală șchiopăta spre ei. Nu văzuse focul, dar căuta un motiv să

-

i gonească de acolo.

—
Ce faci aici, Potter? Ce ai acolo?
—

Este „Văjthaț de
-
a lungul secolelor”, domnule
profesor, zise Harry și îi arătă cartea.

—
Cărțile nu trebuiesc scoase afară din biblioteca școlii, dă
-mi-
o imediat! Vă scad
cinci puncte de la Cercetași!

—
A inventat regula asta pe loc, mormăi Harry. Mă întreb de ce o fi șchiopătând...

—
Nu știu, dar sper că
-
l doare rău piciorul, spuse Ron, cu ranchiună.

*

În camera de zi din Turnul Cercetașilor era mare agitație în acea seară. Harry, Ron și Hermione stăteau împreună, lângă fereastră. Hermione le verifica tema pentru ora de „Farmece”, de a doua zi. Hermione nu-
i lăsa niciodată să copieze („Așa n
-
o să învățați HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

87

niciodată!”), dar punând
-
o să
-
i verifice, Ron și Harry aflau întotdeauna răspunsurile corecte.
Harry se simțea neliniștit. Ar fi vrut să

-
și recapete cartea și să continue să citească,
numai ca să nu se mai gândească la meciul de a doua zi. Și de ce i
-
ar fi frică de Plesneală, mă
rog? Se ridică în picioare și le spuse lui Ron și Hermionei că se duce să
-
i ceară cartea înapoi.

Treaba ta, ziseră cei doi, dar Harry îi asigură că era convins că Plesneală îi va da
cartea, dacă i

-
o va cere când erau de față și alți profesori.

Coborî și se duse la cancelarie. Ciocăni, dar nimeni nu

-
i răspunse. Mai ciocăni o dată,
dar iarăși nu primi nici un răs
puns.
Și dacă Plesneală lăsase cartea în cancelarie? Merita să încerce...

Deschise ușa ușurel și se uită înăuntru, unde văzu o scenă groaznică. Plesneală și Filch
erau singuri în cancelarie. Plesneală își ridicase roba peste genunchi și i se vedea pi
ciorul
însângerat și cu carnea sfâșiată. Filch îi dădea banda
je,
să se panseze.

Ce nenorocire! spunea Plesneală. Cum să poți să
-i supraveghezi toate cele trei
capete, deodată?!

Harry încercă să închidă ușa la loc, încetișor, dar...

Potter!

Fața lui Plesneală se schimonosi de furie, în timp ce

-
și lăsa roba în jos. Harry înghiți cu
greu.

Domnule profesor, îmi puteți da cartea înapoi?

—
AFARĂ! A
-FA-
RĂ!

Harry plecă, înainte ca Plesneală să poată să le mai ia câteva puncte. Fugi în susul scărilor cât putea de iute.

—
Ți
-a dat-
o? îl întrebă Ron, când îl văzu. Ce
-
i cu tine, ce ți s
-a întâmplat?
Pe șoptite, Harry le spuse ce văzuse și auzise.

—
Știți ce înseamnă asta? întrebă el, cu răsuflarea întretăiată. Că, de Halloween, a încercat să treacă de câinele cu trei capete! Acolo se ducea în seara în care l
-
am vă
zut noi!
Cred că vrea să obțină ce păzește câinele acela! Și pariez pe coada mea de mătură că el l
-a
lăsat pe monstru înăuntru, ca să creeze o diversiune!

Hermione făcu ochii mari.

—
Nu, nu se poate! făcu ea. Știu că nu este prea plăcut, dar nu cred că ar fura ceva păzit cu atâta strășnicie de dom
nul Albus Dumbledore.

—
Ei, și tu, Hermione! izbucni Ron. După tine, toți profesorii sunt sfinți sau cam așa ceva! Eu sunt de părerea lui Harry, n

-
aș băga mâna în foc pentru Plesneală. Dar oare ce
-o fi
căutând? Ce păzește câinele?

Harry se duse la culcare, cu aceeași întrebare zbârnâindu

-
i în creieri. Neville sforăia de
mama focului, dar Harry nu putea închide ochii. Încercă să nu se mai gândească la nimic,

trebuia să se odihnească, doar ziua următoare participa la primul lui meci, dar o expresie ca cea de pe fața lui Plesneală, când fusese surprins, nu se uită cu una, cu două...

*

Veni și ziua următoare, rece, dar foarte senină. Marea Sală mirosea îmbietor, a cârnăciori prăjiți, și răsuna de glasuri voioase, dar
ornice să vadă un meci de Vâjthaț cât mai reușit.

—

Trebuie să mănânci ceva!

—

Nu vreau! Imposibil! Nu pot să înghit nimic!

Harry se simțea groaznic. În aproximativ o oră, urma să intre în teren.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

88

—

Harry, mănâncă, îl îndemnă și Seamus Finnigan, trebuie să
capeți puteri. Căutătorii
sunt întotdeauna cotonogiți de jucătorii din echipa adversă!

—

Mulțumesc pentru încurajare, Seamus, zise Harry, uitându-
se cum acesta își tot
turna ketchup pe cârnăciori.

Pe la ora unsprezece, întreaga școală era în păr, în jurul

terenului de Vâjthaț. Mulți
dintre privitori aveau binocluri. Era adevărat că scaunele erau sus, în aer, dar uneori tot era greu să urmărești toate fazele.

Ron și Hermione se alăturaseră lui Neville, Seamus și Dean, pe cel mai de sus rând.
Harry fu uimit

să constate că făcuseră un afiș mare, din unul dintre cearșafurile distruse de Pungașul. Pe el scria:

Harry Potter, președinte!

iar Dean, care era foarte bun la desen, făcuse

dedesubt emblema Cercetașilor, leul uriaș. Hermione contribuise și ea cu o mică vrajă, pentru ca inscripția să apară în mai multe culorii, vii și strălucitoare.

Între timp, la vestiar, Harry și restul echipei se schimbau pentru meci, punându

-

și

pelerinele roșii de Vâjthaț. (Vipe

rinii jucau în pelerine verzi).

Baston își dres glasul,

pentru ca să se facă liniște.

—

OK, băieți..., începu el.

—

... și fete, completă înaintașa Angelina Johnson.

—

Da, și fete, fu de acord Baston. A venit momentul!

—

... mult așteptat..., sări Fred Weasley.

—

... de noi toți! zise și George.

—

Ș

tim pe de rost discursul de încurajare al lui Baston, îi spuse Fred lui Harry. Am făcut parte din echipă și anul trecut!

—

Gura, voi doi! strigă Baston. De ani de zile n

-

au mai avut Cercetașii așa o echipă

bună. O să câștigăm, sunt sigur!

Și îi privi crunt, ca și cum ar fi vrut să adauge: „Sau altfel...”

În regulă, pe teren! Succes tuturor!

Harry ieși din vestiar, în urma lui Fred și George și, sperând să nu i se înmoaie genunchii, păși pe teren, în uralele publicului dezlănțuit.

Madam Hooch era arbitra.
Stătea în mijlocul terenului, în așteptarea celor două echipe,
cu mătura în mână.

Atenție la mine, începu ea, de îndată ce îi văzu pe toți adunați în jurul ei. Vreau un joc corect de ambele părți!

Lui Harry i se păru că i se adresează mai mult lui Marcus Flint, căpitanul echipei Viperinilor, elev în anul VI.
Harry se gândi că Marcus arăta ca și cum ar fi avut ceva sânge de vârcolac în el. Cu coada ochiului, Harry văzu afișul uriaș, fluturând la înălțime. Inima lui tresălta. Simți că prinde curaj.

Sus,
pe măhuri, vă rog!

Harry încăleacă superbul lui Nimbus 2000.

Madam Hooch suflă puternic în fluierul său de argint.

Cincisprezece măhuri se ridicară în aer. Meciul începuse!

Și balonul este preluat imediat de Angelina Johnson, de la Cercetași. Ce înaintașă bună! Și frumoasă, pe deasupra...

Jordan!

Scuzați

-

mă, doamnă profesoară!

Lee Jordan, prieten bun cu gemenii Weasley, era comentatorul meciului, urmărit cu

mare atenție de profesoara McGonagall.

—

Angelina se descurcă, într

-

adevăr foarte bine acolo, sus, în aer. Pasează perfect către HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

89

Alicia Spinnet, prietenă bună cu Oliver Baston. Anul trecut, ea a stat pe banca rezerve lor...

Dar să ne întoarcem la Johnson care... Ah, nu! Viperinii au reușit să ia balonul, prin căpitanul lor, Marcus Flint. Și dus a fost! Marcus Flint zboară ca un vultur și e gata să înscrie... Nu, a fost oprit excelent de portarul Baston și balonul este preluat iar de Cercetași, prin înaintașa lor, Katie Bell, care i-a suflat balonul lui Flint, printr-o desăvârșită mișcare de învăluire, și...

Auu! Cred că a fost foarte dureros! Un balon

-ghiulea a lovit-

o chiar în ceafă! Balonul trece la

Viperini, Adrian Pucey se grăbește spre locul de marcaj, dar e stopat de cel de

-al doilea

balon-ghiulea, trimis de Fred sau de George Weasley, n-

aș put

ea spune exact care dintre

gemeni... Cercetașii au făcut un joc excelent până acum. Și aruncătorul lor a fost excelent.

Balonul este iar la Johnson, care a plecat ca din pușcă, zboară, cu adevărat! Fentează un balon-

ghiulea... și iată, la mică distanță, po

arta echipei adverse... Hai, Angelina! Acum!

Portarul Viperinilor, Bletchley, plonjează... Ratare! Cercetașii au înscris primii!

Uralele galeriei Cercetașilor umplură aerul, printre mormăielile și bombănelile Viperinilor.

—

Hai, făceți

-

mi și mie loc, dați

-

vă mai încolo!

—

Hagrid!

Ron și Hermione se înghesuiră, ca să

-

i facă și lui loc.

—
Am urmărit meciul până acum din coliba mea, zise el și arătă spre un binoclu, pe care îl ținea pe după gât, dar nu

-
îi același lucru. Nici urmă de hoțoaica aurie, nu?

—
Nu, Harry nu prea a avut ce face până acum, spuse Ron.

—
Bine că n
-
a pățit nimic, tot e ceva, nu
-
îi așa? remarcă Hagrid, punându
-
și binoclul la
ochi și privind spre punctulețul din zare, care nu era altul, decât Harry.

Sus, mult deasupra lor, Harry urmărea jocul cu atenție, scrutând zarea, să nu
-i scape
hoțoaica aurie. Făcea întocmai cum îl învățase Baston.

—
Te ții deoparte până vezi hoțoaica, îl sfătuisese Baston. Nu e indicat să fii atacat înainte de a intra în acțiune.

Când marcase Angelina, Harry făcuse
o serie de lupinguri, pentru a-
și manifesta
bucuria. Acum, era iar la post, pândind hoțoaica. La un moment dat i se păru că vede o
sclipire aurie, dar nu erau decât reflexele de la ceasurile ge
menilor Weasley. Iar altădată, un
balon-
ghiulea veni glonț spre el, dar Harry îl respinse, iar Fred porni în urmărirea
balonului-ghiulea.

—
Ai pățit ceva, Harry? apucă Fred să strige și trimise balonul
-
ghiulea în direcția lui
Marcus Flint.

—
Balonul e la Viperini, comenta Lee Jordan. Înaintașul Pucey se ferește de
baloanele-

ghiulea, îi fentează pe gemenii Weasley și pe înaintașa Bell și se îndreaptă... Ah, nu-
i chiar hoțoaica?!?

Un murmur străbătu mulțimea și Pucey scăpă balonul, mult prea atent la sclipirea aurie, care îi vâjâi pe la urechi.
O văzuse și Harry și plonja după ea, cu mult entuziasm. Căutătorul Viperinilor, Terence Higgs, o observase și el. Umăr la umăr, zburau amândoi spre hoțoaică. Înaintașii se opriseră din joc, uitând parcă pentru ce se aflau acolo și urmărind întrecerea.

Harry era mai rapid ca Higg
s. Văzuse boțul auriu, fluturând înaintea lor, băgă viteză
și...

BONG! Urlete furioase izbucniră din rândurile Cercetașilor. Marcus Flint îi pusese o piedică, în mod intenționat, măturii lui Harry, care se dezechilibra și începu să se rotească.
Harry se p
rinse zdravăn de ea, străduindu
-
se să scape întreg.

—

FAULT! strigau Cercetașii.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

90

Furioasă, Madam Hooch îl atenționează pe Flint și ordonă o lovitură liberă pentru Cercetași. Dar, în toată această confuzie, hoțoaica dispăruse, bineînțeles.

Dedesubt, Dean Thom
as urla din răsupteri:

—

Dă
-
l afară! Cartonaș roșu!

—

Dean, nu suntem la fotbal, îi aminti Ron. Jucătorii de Vâjthaț nu pot fi dați afară. Și ce e aia, cartonaș roșu?

Dar Hagrid îi ținea partea lui Dean:

—
Ar trebui să se schimbe regulile. Flint ar fi putut să

-
l doboare pe Harry de pe mătură!

Lui Lee Jordan îi venea foarte greu să fie imparțial:

—
Astfel, după acest fault josnic și dezgustător...

—
Jordan! Să nu se mai repete!

—
Bine, doamnă, bine... Deci, Flint aproape că l
-a ucis pe Harry, drept care Spinnet
primește câteva puncte pentru Cercetași și jocul continuă. Balonul este la Cercetași...

Harry blocă un alt balon

-
ghiulea, care venise amenințător de aproape de capul său. Din
cauza șocului, mătura se înclină periculos și, pentru o clipă, Harry avu senzația că o să cadă.
Strânse mătura între picioare și se prinse cu mâinile de ea, cu toată puterea. Niciodată nu mai
simțise ceva asemănător.

Se întâmplă din nou. Mătura lui Harry părea că vrea să

-
l trântască la pământ. Harry
dădu să se îndrepte spre locul unde stătea Baston, să

-
l roage să ceară o pauză, dar își dădu
seama că Nimbus 2000 scăpase de tot de sub control. Se învârti de câteva ori, foarte
periculos, făcu niște zig

-
zaguri prin aer, gata să îl arunce la pământ pe Harry.

Lee comenta în continuare:

—
Viperinii au balonul... la Flint, care trece de Spinnet... și de Bell... Un balon

-ghiulea
îl lovește puternic în față... Sper că i

-
a spart nasul! Glumeam, doar, doamnă profesoară...

Viperinii înscriu... Oh, vai...

Viperinii erau în culmea fericirii. Ni

meni nu părea să fi observat că mătura lui Harry
avea probleme... Îl purtase tot mai sus, zvâcnind și răsucindu
-se, ducându-l departe de joc.

Nu înțeleg ce face Harry, mormăi Hagrid. Dacă nu l

-

aș ști, aș zice că a pierdut
controlul mă

turii... Dar... nu se poate... Nu?!?

Deodată, toți își îndreptară privirile spre Harry. Mătura lui se rotea, iar și iar, și el abia
mai reușea să se țină. Deodată se auzi un strigăt. Mătura se smucise și reușise să
-l dea jos pe

Harry. Harry se mai ținea doar cu o mână și atârna în gol.

I-o fi stricat-o Flint când l-
a faultat, șopti Seamus.

Nu se poate, zise Hagrid, cu o voce tremurătoare. Doar dacă acționează asupra ei o
magie neagră, deosebit de puternică... Niciodată n

-

a reușit nici un puști să
strice un Nimbus
2000...

La aceste cuvinte, Hermione îi smulse binoclul lui Hagrid, dar, în loc să se uite la
Harry, cercetă înfrigurată mulțimea.

Ce faci? o întreabă Ron, negru la față de supărare.

Știam eu! Plesneală! Uite și tu!

În partea opusă, stătea Plesneală, cu ochii ținți la Harry și murmurând ceva pe șoptite,
fără încetare.

Face ceva! strigă Hermione. Vărește mătura!

Ce putem face?

Lăsați pe mine!

Și, înainte ca Ron să mai apuce să spună ceva, Hermione dispăru. Ron întoarse binoclul spre Harry. Mătura vibra atât de tare, că era o minune că Harry se mai putea ține încă de ea.

HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

91

Mulțimea era în picioare, urmărind scena, îngrozită, iar gemenii Weasley se apropiaseră de Harry, încercând să

-

l ia pe mătura unuia dintre ei. Degeaba, însă. De fiecare dată când se apropiau de Harry, mătura zvâcnea și mai sus. Gemenii zburau în cercuri pe dedesubtul lui Harry, sperând să

-

l poată prinde, dacă ar fi căzut. Marcus Flint apucă balonul și mai înscrise de cinci ori, fără ca nimeni să-l observe.

—

Hai, He
rmione, fă ceva, murmură Ron, disperat. Hermione își făcuse loc spre scaunul unde stătea Plesneală și acum alerga pe rândul imediat de dedesubt. Nici măcar nu se oprea să

-

și ceară scuze celor pe care îi îmbrâncea în goana ei. Ajungând în dreptul lui Plesne

ală, se ghemui la pământ, își scoate bagheta magică și începu să șoptească niște cuvinte numai de ea știute. Din bagheta ei țâșniră scânteii spre poalele mantiei profesorului Plesneală.

În numai treizeci de secunde, Plesneală își dădu seama că era în flăcări. Un strigăt speriat îi dădu de știre Hermionei că își îndeplinise misiunea. Adunând jarul de pe Plesneală și punându

-l într-

un vas, în buzunar, Hermione se strecură înapoi. Plesneală n

-

avea să știe
niciodată ce se întâmplase.

Fuse de ajuns. Sus, în aer,
Harry reuși să

-

și domolească mătura.

—

Neville, poți să te uiți acum, îl îndemnă Ron.

În ultimele cinci minute, Neville bocise, cu capul ascuns în jacheta lui Hagrid.
Harry coborî pe pământ și toată lumea observă că își duce mâna la gură, ca și cum i
-ar
fi venit să vomite, ateriză cu bine și lasă să
-
i cadă din gură, drept în palmă, ceva auriu.

Am prins hoțoaica! zise el, vesel.

Jocul se termină într
-un vacarm de nedescris.

N-a prins-o, aproape c-
a înghițit

-
o! urla Flint, ofțicat. Mai urlă el încă două
zeci de
minute, dar tot degeaba.

Harry nu încălcase regulile, iar Lee Jordan anunța fericit rezultatul meciului: Cercetașii
câștigaseră o sută șaptezeci de puncte, iar Viperinii șaizeci. Harry nu auzise însă nimic. El
bea o ceașcă de ceai tare, în coliba lui Hagrid, unde se dusesse, împreună cu Ron și Hermione.

Plesneală și

-
a băgat coada! îi explică Ron.

Aiurea! zise Hagrid, care nu înțelesese nimic din ce se întâmplase pe terenul de
Vâjthaț. De ce ar face Plesneală așa ceva?

Harry, Ron și Hermione schimbă priviri semnificative. Oare să

-
i spună lui Hagrid?!
Harry hotărî să
-
i spună adevărul.

Am aflat ceva în legătură cu el, zise Harry. De Halloween, a vrut să treacă de câinele
cu trei capete și l

-
a mușcat. Cred că vroia să fure ce păzește acesta cu atâta strășnicie.

Hagrid scăpă ibricul.

—
Cum de-
ai aflat de Fluffy? se miră el. Da, e câinele meu, l
-am adus din Grecia. I
l-
am împrumutat domnului Albus Dumbledore, ca să păzească...

—
Da... Da? făcu Harry, curios foc.

—
Ei, nu mă mai întrebați și voi atâ
tea, e un mare secret!

—
Dar Plesneală vrea să
-l fure...

—
Aiurea! Plesneală e profesor la Hogwarts, n
-
ar face niciodată așa ceva!

—
Atunci, de ce a încercat să
-
l omoare pe Harry? întrebă Hermione.

Nu mai încăpea nici o îndoială, evenimentele din acea după
-
amiază îi schimbaseră
complet părerea despre profesorul Plesneală.

—
Știu ce
-
nseamnă
piață rea,
Hagrid, crede-
mă! Trebuie să spui blestemul, cu
privirile ațintite asupra celui pe care vrei să
-
l influențezi și Plesneală, crede
-
mă, nu

-
și
dezlipea privirea
de la Harry. Nici măcar nu clipea!
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

92

Iar eu vă mai spun o dată că vă înșelați, se încăpățână Hagrid. Nu pot să explic de ce mătura lui Harry s

-a com
portat atât de bizar, dar profesorul Plesneală n

-
ar ucide niciodată un
student! Și acum, ascultați

-
mă bine,

toți trei! Nu vă amestecați unde nu vă fierbe oala, să n

-o
încurcați! Uitați de câine, uitați de ce păzește el, asta e treaba profe
sorului Albus
Dumbledore și a lui Nicolas Flamel...

Aha! Deci, mai știe de lucrul ăsta și acest Nicolas! sări Harry.

Hagrid era furios pe el însuși.
HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

93

C
APITOLUL
XII

OGLINDA LUI ERISED

Se apropia Crăciunul. Într

-

o dimineață de la jumătatea lunii decembrie, castelul fu acoperit de un strat de zăpadă, înalt de aproape un metru. Lacul îngheță complet, iar gemenii Weasle

y fură pedepsiți că vrăjiseră câțiva bulgări de zăpadă care îl fugăriseră peste tot pe Quirrell, spărgân

du-i-

se de turban. Cele câteva bufnițe care răzbiseră cu corespondența, trebuiră să primească îngrijiri serioase de la Hagrid, înainte de a fi din nou trimise la treburile lor.

Toți așteptau cu nerăbdare vacanța. În Sala Mare și în camerele de zi duduiau sobele, dar coridoarele erau moho

râte și înghețate. Și în clase era frig, iar prin ferestre se strecura un

vânt înghețat. Cel mai groaznic era să mergi la orele lui Plesneală. În pivniță era și mai frig. Le ieșeau aburi din gură și se țineau cât mai aproape de ceaunele în care fierbeau poțiuni magice.

—

Ce rău deăștia care sunt nevoiți să stea la Hogwarts, fiindcă nu

-

i vrea nimeni acasă,

zise malițio

s Draco Reacre

dință la una din orele de preparat poțiuni.

Și avu grijă să privească spre Harry, în timp ce vorbea. Crabbe și Goyle chicotiră.

Harry îi ignoră, se obișnuise. Draco devenise chiar mai nesuferit, de când cu întâmplarea de la meciul de Vâjthaț. Ofticat că Viperinii pierduseră, încerca să

-

i facă pe toți să

-

și imagineze

un broscoi, cu gura căscată, în locul lui Harry, la viitorul meci. Dar își dădu repede seama că nu avea nici un succes, fiindcă toți erau impresionați de felul în care reușise Harry să se țină de mătura năvăașă. Așa că, Draco, gelos și furios, se apucă iar să

-

l tachineze pe Harry că nu

avea o familie, propriu-zis.

Era adevărat că Harry nu se ducea acasă, pe Aleea Boschetelor, de Crăciun. Profesoara McGonagall făcuse o listă cu toți aceia care urmau să

-

și petreacă sărbătorile de Crăciun la

Hogwarts și Harry fusese printre primii care se înscriaseră pe această listă.

Lui Harry nu-

i părea rău deloc. Probabil că acela urma să fie cel mai grozav Crăciun, pe care îl petrecuse vreodată.

Ron, Fred și George rămâneau și ei, deoarece domnul și doamna Weasley se duceau în România, să -l viziteze pe Charlie.

Când plecară de la lecția despre poțiuni, văzură că tot culoarul era blocat de un brad uriaș. Două picioare enorme, care ieșeau printre crengile de jos, și pufăitul caracteristic dovedeau clar că Hagrid se afla în spatele bradului.

—

Salut, Hagrid, vrei să te ajutăm? îl întrebă Ron, amabil strecurându-

-

și capul printre ramuri.

—

Nu, mulțumesc, Ron, răspunse Hagrid.

—

Ești atât de bun să te dai la o parte din drum? întrebă Draco, cât mai greșos posibil. Ce, Weasley, vrei să câștigi ceva bani de buzunar sau te dai bine pe lângă Hagrid ca să -i iei

locul, după ce pleci de la Hogwarts? Coliba lui Hagrid probabil că

-

ți pare un palat, pe lângă ce ai tu acasă!

Ron tăbârî asupra lui Draco, tocmai când Plesneală apăru în capul scărilor.

—

Weasley!

Ron îi dădu drumul lui Draco.

—

Draco l-

a provocat, domnule profesor Plesneală, îi luă Hagrid apărarea lui Ron. I

-a

insultat familia.

—

Cu toate astea, Hagrid, bățiile nu sunt permise la Hogwarts, zise Plesneală, mios.

Se scad cinci puncte de la Cercetași. Hai, plecați și fii mulțumit, Weasley, că nu v

-am luat HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Draco, Crabbe și Goyle trecură pe lângă brad, mustăcînd.

—

Pun eu mîna pe el, în curînd, mormăi Ron, în spatele lui Draco. Îi arăt eu lui...

—

Îi urăsc pe amîndoi, și pe Draco și pe Plesneală!

—

Ei, gata, înveseliți

-

vă! În curînd e Crăciunul, îi potoli Hagrid. Mai bine, haideți cu mine, să vedeți ce frumos e ornată Marea Sală.

Și astfel, Harry, Ron și Hermione îl urmară pe Hagrid până în Marea Sală, unde profesorii McGonagall și Flitwick erau ocupați cu decorațiile de Crăciun.

—

Ah, Hagrid, în sfârșit, ultimul brad! Pune

-

l în colțul ăla! Marea Sală arăta într-adev

ăr spectaculos. Ghirlande și vâsc atârnav de tavan și pe pereți. Erau nici mai mult, nici mai puțin, de doisprezece brazi falnici, așezați în jurul încăperii, împodobiți cu globuri strălucitoare și zeci de lumânări.

—

Câte zile mai sunt până la vacanță? întrebă Hagrid.

—

Numai una! zise Hermione. Și asta îmi amintește că mai avem doar jumătate de oră până la masă, iar noi trebuie să fim în bibliotecă.

—

Da, ai dreptate, oftă Ron, luîndu

-

și cu greu ochii de la capătul baghetei lui Flitwick, din care apăreau unul după altul globuri care împodobeau bradul adus de curînd.

—

Bibliotecă? întrebă Hagrid, ieșind cu ei din Marea Sală. În ultima zi? Nu credeți că exagerați?

Ei, păi, nu lucrăm, râse Harry. De când ne
-ai pomenit de Nicolas Flamel, nu facem
altceva,
decât să aflăm cine e.

Cum? Ce faceți? întrebă Hagrid uimit. Lăsați
-
o baltă, nu
-
i treaba voastră ce păzește
câinele ăla!

Dar noi vrem doar să aflăm cine este Nicolas Flamel, atâta doar, zise Hermione, cu
nevinovăție.

Asta, dacă nu vrei tu să ne spui,

ca să ne scutești de atâta trudă, zise Harry. Cred că
am răsfoit sute de cărți până acum și... nimic! Dă
-
ne măcar o sugestie... Știu sigur că am citit
undeva despre el.

Nu vă spun nimic! zise Hagrid, rece.

Atunci, trebuie să aflăm singuri, spuse Ron și plecară spre bibliotecă, lăsându
-l pe
Hagrid nemulțumit.

Căutaseră, într
-
adevăr, numele lui Nicolas Flamel prin sute de cărți, de când lui Hagrid
îi scăpase acest nume, [fiindcă numai așa puteau afla ce căuta profesorul Plesneală. Adevărul
era că

nu prea știau de unde să înceapă și unde să caute, dacă nu știau ce făcuse acel Flamel, ca
să merite să fie menționat în vreo carte. Nu

-

I găsiseră în „Mari vrăjitori ai secolului XX” și nici în „Nume celebre ale magiei de azi”. Lipsea și din „Noi descoperiri în magia modernă” și din „O cercetare a celor mai importante realizări ale magiei”. Era și greu de căutat, dată fiind dimensiunea extraordinară a bibliotecii: zeci de mii de cărți, mii de rafturi, sute de rânduri înguste.

Hermione luă o listă pe subiecte și autori, hotărâtă să o cerceteze cu atenție, în timp ce Ron cutreiera pe câte un rând și lua de pe rafturi cărți, la întâmplare. Harry se îndreptă spre sectorul cu acces limitat sau chiar interzis. Începea să se întrebe dacă Nicolas Flamel nu era pe undeva, prin acel sector. Din nefericire, avea nevoie de o reco mandare specială, din partea unui profesor, ca să poată consulta cărțile de aici și știa că nu avea să obțină așa ceva nici

-
când.

Cărțile care conțineau cunoștințe despre magia neagră, care nu se predă niciodată la Hogwarts, erau studiate doar de anumiți studenți, care învățau cum să se apere și să con

-HARRY POTER

ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

95

tracareze efectele unor vrăji puternice.

—

Ce cauți, băiete?

—

Nimic! răspunse Harry.

—

Atunci, ai face mai bine să pleci din sectorul ăsta, îi zise Madam Pince, bibliotecara.

Regretând că nu era mai rapid în inventarea vreunei povești credibile pentru Madam Pince, Harry trebui să părăsească acel loc. Hotărâse, de comun acord cu Hermione și Ron, că era mai prudent să nu o întrebe pe Madam Pince dacă știa ceva despre Nicolas Flamel. Erau convinși că ea le putea spune unde îl găseau, dar nu puteau să riște să afle Plesneală ce căutau ei.

Harry îi așteptă pe ceilalți doi, să vadă dacă ei găsiseră ceva, dar nu prea avea mari speranțe. Căutaseră

timp de două săptămâni, dar, fiindcă puteau face acest lucru doar uneori, în câte o pauză, nu era de mirare că nu găsiseră nimic. Trebuiau să caute în liniște, fără să simtă râsuflarea lui Madam Pince în ceafă.

Cinci minute mai târziu, apărură Ron și Hermione, clătinând din cap, dezamăgiți, și plecară împreună la masă.

—
O să continuați să căutați cât timp sunt eu plecată, nu

-

i așa? Și să

-

mi trimiteți

imediat o bufniță, dacă găsiți ceva! zise Hermione.

—
Iar tu întreabă

-

i pe părinții tăi dacă știu ceva de

vreun Nicolas Flamel, o sfătui Ron.

Nu-

i nici un pericol dacă îi întrebi pe ei.

—
Da, absolut lipsit de pericol, n-
am ce zice, glumi Hermione. Sunt amândoi dentiști!

*

Dar când începu vacanța, Harry și Ron se simțiră așa de bine, încât nu prea mai aveau

timp să se gândească la Nicolas Flamel. Erau singuri în tot dormitorul, iar camera de zi era mult mai goală ca de obicei, așa că se puteau așeza în cele mai bune fotolii, cele de lângă foc. Stăteau acolo cu orele și mâncau tot ce se putea prăji în foc

- p

âine, slăninuță, ciuperci,

cârnăciori

-

și puneau la cale fel de fel de planuri ca să

-

i facă pe profesori să

-l exmatriculeze

pe Draco. Era foarte reconfortant, chiar dacă erau convinși că nici unul dintre planuri nu va avea sorți de izbândă.

Ron se apucă să

-

l învețe pe Harry șahul vrăjitorilor. Era la fel ca șahul Încuiaților,

numai că figurile erau vii, ceea ce făcea acest joc să semene mult mai mult cu un câmp deătălie. Șahul lui Ron era foarte vechi și uzat. Ca toate lucrurile lui, și acesta aparținuse mai

întâi altcuiva din fami

lie. În acest caz, șahul fusese al bunicului său. Totuși, aces

ta nu era un
impediment pentru Ron. Cunoștea așa bine figurile, încât le convingea întotdeauna să facă ce
vroia el.

Harry împumutase figurile lui de șah de la Seamus, iar acestea nu îl cunoșteau și nu
aveau nici un pic de încredere în el. Nu prea știa încă să joace șah bine, așa că figurile îi
dădeau fel de fel de sfaturi, încurcându

-

l mai mult: „Nu mă trimite acolo, nu vezi că e păzit
de regele lui? Trimite-l pe e
l, ne putem permite să pierdem un soldat!”

În ajunul Crăciunului, Harry se duse la culcare, cu gândul la mâncarea de a doua zi și la
felul în care se va distra. Nu se gândea că va primi vreun cadou. Dar când se trezi a doua zi
dimineața, văzu la piciorul patului o mulțime de ca
douri.

—

La mulți ani! îi ură Ron, în timp ce Harry căuta într
-un pachet, de unde scoase un
halat de noapte.

—

La mulți ani! răspunse Harry. Vezi câte cadouri am primit?

—

Păi, sigur că da, doar e o ocazie deosebită! râse Ron, întor
cându-se spre pachetele HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

96

lui, care erau mult mai multe ca ale lui Harry.
Harry luă pachetul de deasupra, învelit în hârtie maro și pe care era mâzgălit: „Lui
Harry, de la Hagrid”. Înăuntru se afla un flaut, cioplit grosolan din lemn. Era clar că Hagrid
meșterise el însuși acel flaut. Harry suflă în el. Parcă era glasul unei bufnițe!

Al doilea pachet era foarte mic și conținea un bilet, pe care scria „Am primit mesajul
tău și îți trimitem cadoul de Crăciun”, iar alături se afla o singură monedă, fără prea mar
e
valoare.

—

Ei, bine că s

-

au gândit la mine! făcu Harry, împăciuitor. Ron, însă, era fascinat de
monedă:

—

E adevărată? Ăștia sunt bani? Ce formă ciudată!

—

Poftim, ia-

o tu, dacă vrei, îi oferi Harry moneda, amuzat că Ron era așa de încântat de ea.

Deci,

Hagrid, Mătușa Petunia, Unchiul Vernon... Astea de la cine or fi?!

—

Cred că știu de la cine este ăsta, zise Ron, arătând spre un pachet voluminos și roșind un pic. De la mama! I-

am spus că nu te aștepți la nici un cadou și... Oh, nu se poate! Ți

-a

împleti

t și ție un pulover ca al nostru...

Harry deschise pachetul și scoase un pulover împletit frumos, de culoare verde-

smarald. Alături se afla o cutie, în care erau fondante făcute în casă.

—

În fiecare an ne face câte un pulover și al meu este întotdeauna maro, zise Ron, deschizându-și pachetul.

—

Este foarte drăguț din partea ei, spuse Harry și gustă o fondantă, care era, într-adevăr, delicioasă.

Următorul pachet conținea dulciuri: o cutie mare cu broscuțe de ciocolată de la Hermione.

Mai rămăsese un singur pachet. Harry îl luă în mână și îl pipăi. Era foarte ușor. Începu să

-

l desfacă.

Din el alunecă ceva fluid, de un gri argintiu. Se scurse pe podea, unde rămase pliat în falduri strălucitoare. Ron scoase un mic strigăt.

—

Am auzit de așa ceva!

zise el emoționat, lăsând din mâini cutia cu bomboane, pe care o primise și el de la Hermione. Dacă este ce cred eu, este un cadou foarte deosebit și foarte valoros. Nu multă lume are așa ceva.

Dar ce e? întrebă Harry, curios.

Harry ridică de jos materialul argintiu și strălucitor. Era straniu la pipăit, ca și cum ar fi avut apă, țesută în material.

E o Pelerină Fermecată! zise Ron cu mult respect și venerație. Sunt sigur că asta e. Pune-o pe tine!
Harry își aruncă pelerina pe umeri și Ron scoase un strigăt.

Harry! Uite acolo! țipă el, arătând spre podea.

Harry privi în jos, dar picioarele lui dispăruseră. Se repezi la oglindă. Îl privea un chip fără corp, suspendat complet în aer. Își acoperi capul cu pelerina și dispăru și acesta!

Uite și un bilet! zise Ron, observând biletul care căzuse la pământ.

Harry își scoase pelerina și ridică biletul. Cu un scris îngust și frumos arcuit, cum nu mai văzuse niciodată, pe bilet era scris:

Înainte de a muri, tatăl tău mi

-

a lăsat această pelerină să o păstrez. A venit vremea să
ți

-

o dau ție. Folosește

-

o cu folos. La mulți ani!

Biletul nu avea nici o semnătură. Harry mai citi o dată biletul, în timp ce Ron admira pelerina. HARRY POTER
ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

Orice!
Dar, ce-
ai pățit?

—

Nimic, răspunse Harry.
Se simțea foarte ciudat. Oare, cine îi trimisese pelerina? Aparținuse, într-
-
adevăr, tatălui
său?

Înainte de a mai zice vreun cuvânt sau a se mai gândi la ceva, ușa dormitorului se dădu
de perete și în cameră năvăliră cei doi gemeni Weasley, Fred și George. Harry ascunse
repede pelerina, n-
avea chef să mai spună și altcui
va despre ea.

—

La mulți ani!

—

Ia te uită, a primit și Harry un pulover Weasley! Fred și George purtau două
pulovere bleu, unul cu un F mare, galben, pe el, altul, cu un G mare, tot galben.

—

Al lui Harry e mai frumos ca al nostru, admiră Fred puloverul lui Harry. Se vede că
nu face parte din familie, l-
a lucrat cu mai multă grijă!

—

Tu de ce nu-
l porți, Ron? Hai, pune
-l pe tine, sunt frumoase și călduroase!

—

Urăsc culoarea maro, zise Ron, trăgându-
-
și
-
l peste cap, cu inima îndoită.

—

Al tău n

-
are nici o literă, probabil că știe că tu nu
-
ți uiți numele! Dar nici noi nu
suntem tonți, știm că ne cheamă Gred și Forge, glumi George.

—
Ce-
i zgomotul ăsta?!

Percy Weasley băgă capul pe ușă,
privindu-
i dezamăgit. Și el apucase să
-
și desfacă
pachetele, deoarece avea și el pe braț un pulover lăbărțat. Fred i
-
l smulse din mână și se uită
la el.

—
Aaa, zise el ironic, P de la Perfect! Hai pune-
l și tu! Și noi avem pulovere din astea!
Până și Harry
!

—
Nu... Nu vreau, încercă să protesteze Percy, în timp ce gemenii îi trăgeau puloverul
peste cap, strâmbându-i ochelarii.

—
Și nici n
-
o să stai cu Perfecții azi, la masă, zise George. Crăciunul e o sărbătoare de
familie!

*

Harry nu mai văzuse vreodată

o masă de Crăciun așa frumos aranjată și atât de bogată.
Vreo sută de curcani, frumos rumeniți, munți de fripturi, cartofi, fierți și prăjiți, sote de
mazăre cu unt, minunate sosuri pentru friptură și nelipsitul sos de afine. În dreptul fiecăruia
se afla
u pocnitori, dar nu orice fel de pocnitori, ca acelea pe care le văzuse la familia
Dursley, ci pocnitori fantastice, vrăjitoarești! Harry trase împreună cu Fred de o astfel de
pocnitoare, care nu pocni, pur și simplu, ci explodează ca și cum s
-ar fi tras cu u
n tun, iar ei fură
învăluți într

-

un nor de fum albăstrui. Simultan, pocnitoarea se desfăcu într

-

o superbă pălărie

de amiral și din ea ieșiră o sumedenie de șoricei albi, vii.

La masa profesorilor, profesorul Albus Dumbledore își înlocuise coiful de magic

ian cu

o pălărie cu flori și râdea încântat de gluma, pe care tocmai i

-o spusese Flitwick.

După fripturi, fură aduși minunați cozonaci de Crăciun, flambați, și cu câte un bănuț

norocos înăuntru. Percy aproape că își rupse un dinte în siclul de argint, car

e se nimeri în

felia lui. Harry îl văzu pe Hagrid că se face tot mai roșu, pe măsură ce mai cerea altă și altă

cană cu vin, ajungând în final să o sărute pe obraz pe profesoara McGonagall, care, spre

surprinderea lui Harry, râse amuzată și se înroși la față. Chiar și ei i se înclinase pălăria într

-o

parte!

Când, în sfârșit, se sculă de la masă, Harry își umplu buzunarele cu un pachet de

pocnitori și luă și niște baloane fosforescente, rămase întregi, cutia care te învăța să

-

ți faci